

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 348

Setmana del 25 al 31
de maig del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

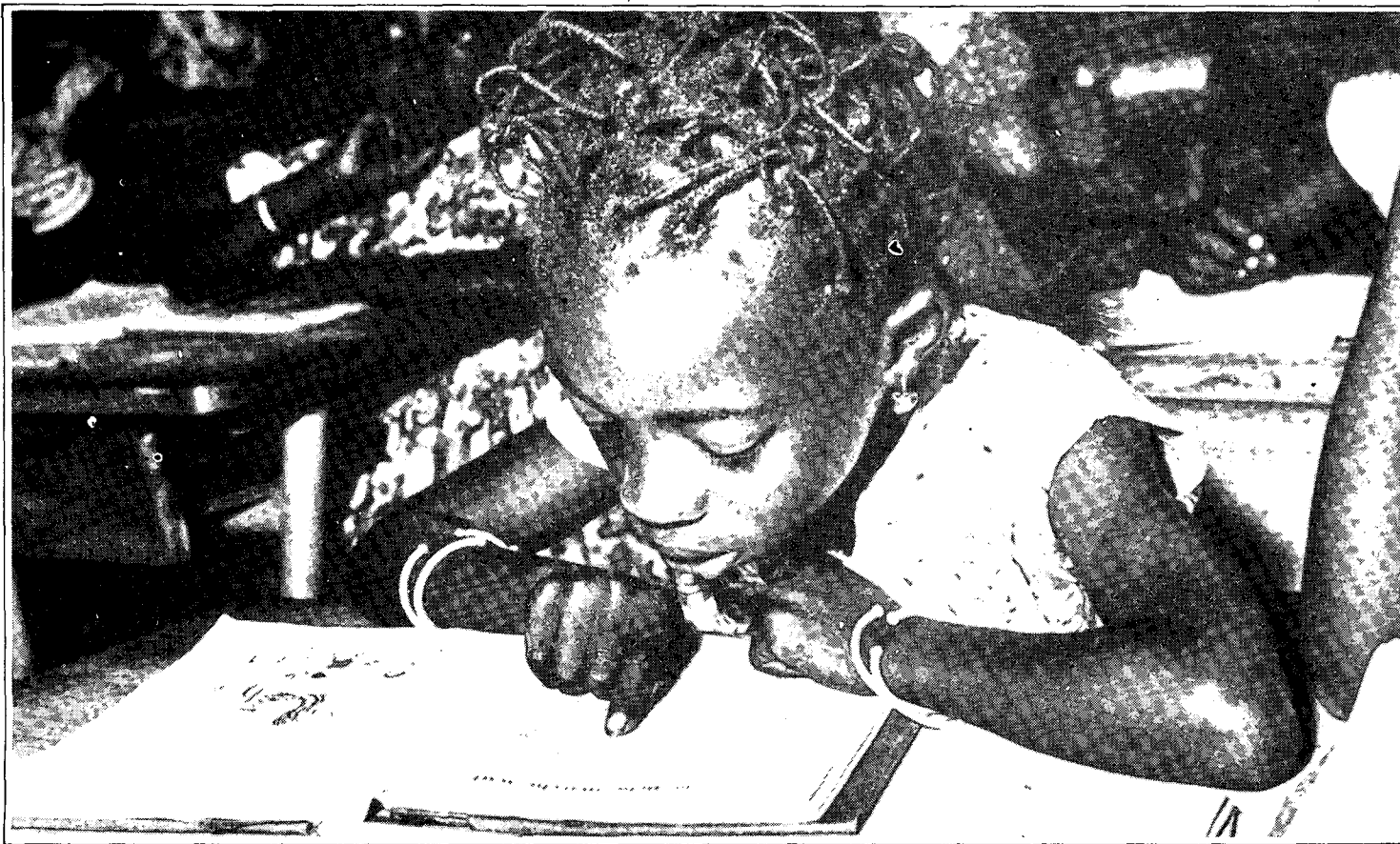
Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Déu es revela com a feble perquè el seu ésser és l'Amor, i l'amor no té altra força distinta de la seva pròpia realitat, que, com a tal, truca i pidola, però no força ni s'imposa."

J.I. González Faus

Donar testimoni de Crist, es paga a gran preu

25 missioners assassinats a l'Àfrica l'any passat

ROMA.— Vint-i-cinc missioners, entre sacerdots, religiosos, religioses i militants seglars, han estat assassinats durant l'any 1985, a les missions de Madagascar, Angola, Moçambic i Àfrica del Sud. Altres diversos missioners més han estat assassinats a l'Amèrica Llatina i Àsia. El dicasteri romà de missions recorda que dels 905 territoris subjectes a la seva autoritat, 159 se situen dins de l'"Església del Silenci", principalment a la Xina comunista.

**Barcelona:
Gairebé
45 milions
recollits en la
Diada de
"Germanor".**

Pàg. 12

**El tinent coronel
Francisco Pérez
és ordenat
sacerdot.**

Pàg. 15

**Xina s'obre
al món.**

Pàg. 22

**L'herència
verdageriana
més viva és
a Osona.**

Centrals

AFINANT

Conformats a l'Amor

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

Les expressions de la pietat cristiana que fan referència a "la voluntat de Déu" — "ha estat voluntat de Déu", "que es faci la voluntat de Déu" — solen tenir un to de resignació fatalista que no encaixa gens en una bona teologia i que no pot alimentar una pietat sana, sense necessitat d'enlairar-se fins a la mística.

La "voluntat" de Déu, oi més del Déu que s'ha revelat com l'Amor, és la manifestació i si cal l'exigència —divinalment respectuosa sempre de la nostra llibertat— del seu Amor envers nosaltres. Si ens deixéssim sadollar de l'Esperit-Amor, que tot ho omple, la "conformació" cristiana se'ns convertiria en "una font d'aigua viva" fresca i vivificant. El nostre capteniment cristià esdevindria joïós i engrescador... però d'una joia i una gresca ben allunyada de la del món tancat a l'Amor de Déu.

En la mort d'un sacerdot exemplar

Comiat a Mn. Jaume Torrent i Morella

Amb emoció acomiadarem les seves despulles. L'Església parroquial de St. Pere de Rubí estava plena a vessar. Els companys liturgistes floriren amb signes degudament explicats les exèquies: la llum del ciri pasqual, la casulla i l'estola damunt el fèretre, en començar; l'aspersió de l'aigua beneïta i la incensació, en acabar. Fins i tot no hi mancà la proclamació cantada de l'evangeli, el bell episodi d'Emaús. Tal com a Mn. Jaume li agradava de celebrar la sagrada Litúrgia: l'Església per a la glòria de Déu.

Un servidor recorda a Mn. Torrent en la seva acció pastoral a la parròquia de Sta. Maria del Bruc. Allà es vinculà, per una part, al moviment rural de joves de la JAC i fundà un agrupament escolta; per altra part, restaurà bellament l'església, descobrint fins i tot unes pintures murals del segle XIII. I fou bon company dels rectors veïns, fins a la parròquia solitària de St. Pau de la Guàrdia.

Després anà a Rubí on ha acabat els

seus dies d'aquest món. A la parròquia de St. Pere atengué iguament tots els camps de la pastoral: la litúrgia tan estimada, adaptant el presbiteri a les disposicions del Concili Vaticà II; s'esmerçà

perquè la vila que creixia tingués unes noves parròquies, volent però que es mantingués un treball en equip; donà vida a l'escola parroquial; atengué igualment els religiosos i religioses de la població; fou bon company dels seus col·laboradors i pastor ben disposat a aconsellar i guiar als qui li ho demanaven.

Malalt del tot, hagué de renunciar a la responsabilitat de rector i es retirà al Casal de St. Josep Oriol, on, encara, infatigablement, ha celebrat l'eucaristia, ha batejat, ha beneït matrimonis i ha atès els infants d'aquella casa, diligentment servida per l'Obra de la Visita.

El darrer goig rebut en la seva llarga malaltia ha estat la celebració dels 35 anys de vida sacerdotal. Tots els amics l'acompanyaren. Ara, gairebé sense adonar-se'n, puix maldava el màxim per viure i no desanimar-se en la seva tasca, ha arribat "al temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern".

LLUIS BONET i ARMENGOL

Catalunya Cristiana organitza:

RUTA DE SANT PAU

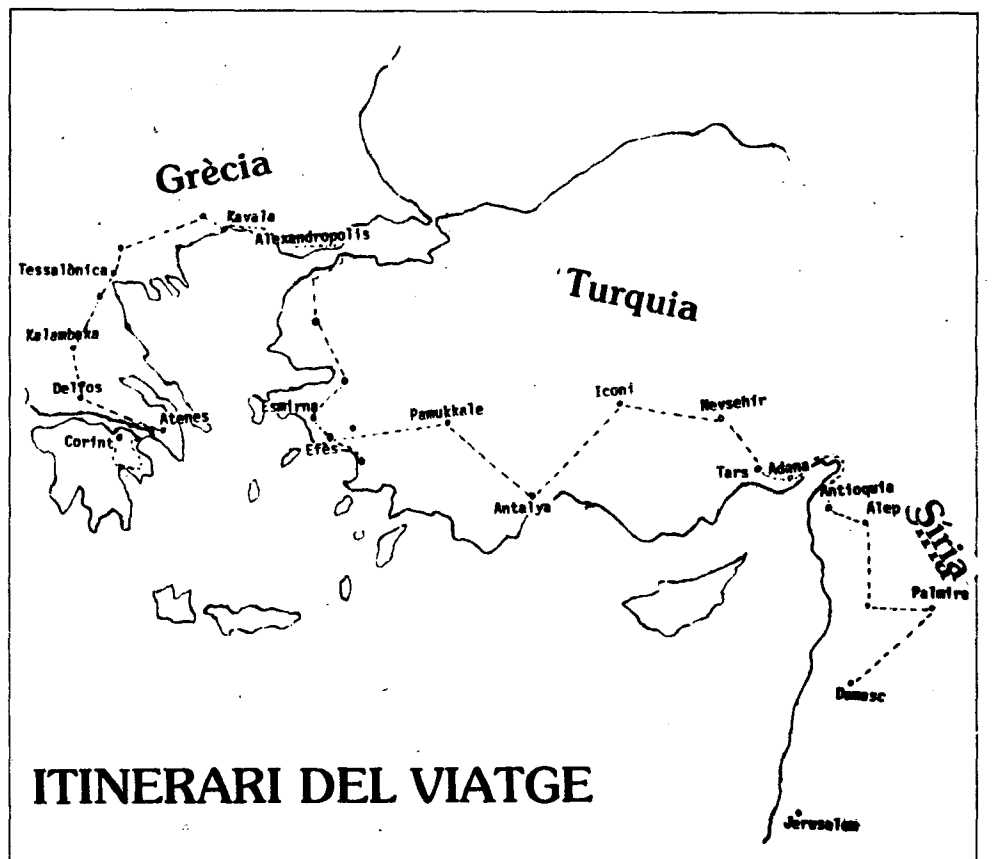
Visitant Síria, Turquia i Grècia
del 12 al 31 d'agost 1986

DAMASC • PALMIRA • ALEP • ANTIOQUIA • ADANA • TARS • NEVSEHIR • ICONI • ANTALYA • PAMUKKALE
EFÈS • AYVALIK • ALEXANDRÓPOLIS • TESSALÒNICA • KALAMBAKA • DELFOS • ATENES

amb la direcció bíblico-cultural a càrrec de Mn. Joan Aragonès, membre de
l'ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA

TARS: Porta de Sant Pau

Com diu el seu títol, aquest viatge, vol ser una visita a les terres evangelitzades per Sant Pau en els seus tres viatges missioners, a més del lloc de la seva conversió, Damasc. No intentem, doncs, fer simplement turisme, sinó acostar-nos a l'Apòstol i sobretot al seu "Evangeli". Per això farem constants referències a les seves cartes, així com també a la situació històrico-cultural del seu temps.

VULL REBRE MÉS INFORMACIÓ DEL VIATGE "RUTA DE SANT PAU"

nom i cognoms
adreça
població

Envieu-ho a Catalunya Cristiana, València 244, 2n.- 08007 - Barcelona
Podeu també adreçar-vos a la Srta. Maria Figueras - Tel.: 215 28 05 : 215 27 39

Preu: 212.500,- Ptes. Aquest import comprèn: Bitllet d'avió anada i tornada Barcelona-Damasc i Atenes-Barcelona.
Autocar de gran turisme amb aire condicionat en tot el viatge.
Estada en hotels de gran categoria.
Despeses d'aeroport.
Despeses del visat per Síria.
Pensió completa durant tot el recorregut.
Un guia de parla espanyola per tot el viatge i diferent segons el país.
Visites incloses en l'itinerari.
Asserurança per tots els pelegrins.

PROPER VIATGES DE CATALUNYA CRISTIANA

MES D'OCTUBRE - L'ÍNDIA
MES DE NOVEMBRE - TERRA SANTA

Assessorament

GAT 48

Catalunya Cristiana

Editor:
Edicions TNSA
C. València, 244
08007 Barcelona
Tel. 215 27 39
215 27 84
An. VII N. 133
Setmana del 25 al 31
de maig del 1986
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

"Déu es revela com a
feble perquè el seu
ésser és l'Amor, i
l'amor no té altra força
distinta de la seva
pròpia realitat, que,
com a tal, truca i
pidola, però no força
ni s'imposa."

J.I. González Paus

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.

Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada
per O.J.D.

La cinquena encíclica

A Joan Pau II li agrada escriure hi ho fa amb facilitat. Aquesta setmana es farà pública la seva cinquena carta encíclica, és a dir adreçada a tota "la comunitat cristiana" com ell mateix digué el dia de Pentecosta en anunciar-la. Encara no fa sis anys que fou elegit Papa, per l'octubre del 1978, i per tant ja es pot parlar de la seva encíclica anual. El fet és remarcable. En primer lloc perquè amb la "Humanae vitae" semblava que s'havien acabat les encíclics papals, almenys amb la freqüència habitual en els Papes dels darrers temps, i també perquè les encíclics d'aquest Papa són de la seva mà i no el treball d'un equip, com era freqüent abans, ni que l'esquema fos inspirat i els text definitiu fos finalment sancionat per l'autoritat del Papa signant.

Ultra això, aquesta cinquena encíclica de Joan Pau II, presenta una particularitat especial. És el primer document papal, almenys dels temps moderns, dedicat directament i exclusivament a l'Esperit Sant. L'encíclica "Spiritus Paraclitus" (1920) de Benet XV tracta de la Sagrada Escriptura. Escollint aquest tema, el Papa actual mostra la seva espiritualitat eslava, més propensa a una visió "pneumàtica" o espiritual de l'Església i la seva sensibilitat ecumènica sobretot envers les esglésies de l'Orient cristià en la teologia de les quals l'Esperit Sant ocupa un lloc preeminent.

Caldrà esperar la lectura pausada del text per a pronunciar-se, com és natural, sobre el seu contingut, però fiant-nos del tema escollit ja podem avançar que el Papa actual mostra també una particular sensibilitat pastoral envers un dels moviments més vius del catolicisme actual en particular i del cristianisme en general, com és la Renovació Carismàtica.

El mateix Papa, en anunciar el dia de Pentecostès en la recitació del "Regina coeli" aquesta encíclica, la presentà com formant "una trilogia amb la 'Dives in misericordia' i la 'Redemptor hominis' dedicades al Pare i al Fill. Es tracta, per tant, —són paraules seves— d'una trilogia trinitària." I manifestava la seva voluntat "d'encomandar a l'Esperit Sant aquest nou text, preparat amb amor profund envers Ell i l'Església" i el seu desig "que tot el que he escrit serveixi per suscitar en els fidels una devoció cada vegada més viva envers la tercera persona de la Santíssima Trinitat, a la qual Jesucrist, abans de pujar al cel, va confiar la missió de guiar la seva Església vers 'la veritat completa'".

Com sempre, davant d'un nou document del successor de Pere, sols ens resta esperar que sigui llegit i que les seves ensenyances siguin incorporades en la vida pastoral de les nostres comunitats cristianes.

El segle XX, ¿segle suïcida?

ANNE FRAPPIER
Professora de filosofia

No voldria que aquest títol tan tràgic fes pensar que considero que el balanç d'aquest segle que s'acaba és completament negatiu. Per altra banda no sabria negar els seus aspectes positius molt nombrosos, i que li donen una aparença de riquesa i de progrés amb un ritme dels més ràpids que el nostre món hagi conegut.

¿És doncs, raonable i seriós el preguntar-se sobre el caràcter suïcida d'aquest segle?

Allò que justifica la pregunta és una atenta mirada a la humanitat d'avui. Enmig de les seves innombrables conquestes, en certes circumstàncies, hom diria una humanitat desproveïda, desamparada, despullada dels seus suports essencials. És una de tantes banalitats dir que ha estat conquerida per les seves conquestes, no havent pogut dominar els efectes d'una exuberància sense fre. El que potser és menys banal és mirar de comprendre el per què les resistències humanes han estat tan fràgils davant d'aquesta nova situació. Seria un error pensar, crec jo, que es tracta d'una fatalitat, que l'ésser humà està per naturalesa desproveït de poder suficient per afrontar la sobreabundància de les seves possibilitats creadores.

Sempre, a través dels temps, ha reeixit a dominar les adversitats, siguin quines siguin, quan ha sabut utilitzar els mitjans de defensa adequats, o sigui acudint a la raó i als recursos del seu caràcter.

¿Podem dir que enfront a l'abundor de descobertes en matèria d'enriquiment de tota mena, l'home ha fet correcte ús d'aquest dos mitjans privilegiats per enfrontar, amb bona posició, qualsevol situació difícil? ¿L'home, al llarg d'aquest segle, ha fet l'esforç necessari a favor d'aquests dos factors essencials per als seus èxits? Sembla que no. Si ho hagués fet en aquest sentit, hauria pogut comprendre l'orientació de les evolucions d'aquest temps, i per tant hauria previst els pal·liatius davant de certs efectes. Tots els progressos enfocats vers la facilitat i el millorament de la qualitat de la vida, els resultats dels quals per una bona part, eren neces-

saris i han estat positius, haurien d'haver fet preveure que no l'assolirien pas sense entrar en inconvenients, alguns dels quals podien ser greus.

En lloc d'imposar-se aquest esforç de lucidesa, la humanitat s'ha deixat embriagar per aquest canvis atordidors que acaronen tant el seu orgull com el seu gust pel confort. És com si hagués deixat de pensar.

És com si hagués reservat a altres camps el mètode d'observació, d'explicació i de previsió que li resultaren tan brillants en altres sectors de la recerca. En una paraula, la humanitat ha oblidat o volgut oblidar les dades reals de la condició humana.

Per adormir millor les seves constants exigències, la raó s'ha donat sense reflexió, una filosofia de l'home susceptible d'acomodar-se a una tal dimissió. Emmatllant perilloses utopies als representants més irrealistes de la història filosòfica i literària, la humanitat ha cregut que havia de cedir el pas al sentiment i a l'instint, enfosquant així les llums del sentit crític per un abandonament al poder d'imaginació que crea miratges d'esperança d'un paradís terrenal. És així com per una mena de cruel paradoxa, els nostres contemporanis han perdut els millors trumfos, en el moment en el qual esdevenien particularment indispensables.

Aquest enfosquiment de la intel·ligència va acompanyada, com a conseqüència, d'un afebliment del caràcter. Quan els rigors dels imperatius racionals afluixen les seves exigències, les que inspiren la conducta se'n ressenten necessàriament.

Les orientacions de la moral van perdent el seu caràcter apressant, la disciplina imposada per la voluntat és devaluada de mica en mica, les capacitats de la voluntat minven, desarmant les forces de resistència contra tot allò que pot perjudicar la vida. ¿Qui no veu que aquesta conducta és un itinerari suïcida? ¿Com explicar d'altra manera la desorientació psicològica i moral de tants dels nostres infants? Acostumats a pensar que els resultats de les generacions

precedents foren obtinguts menys costosament, multipliquen els atzucacs, comptant que amb mitjans il·lusoris podran alliberar-se de les condicions indispensables per obtenir realitzacions serioses.

La família i l'escola, tots ho sabem molt bé, han estat fortament sacsejades per aquesta ideologia que ha esquarterat les més sòlides defenses dels nostres progressos civilitzadors.

La solidesa de tots els sectors de la vida professional s'ha clivellat sota la influència de l'esquer del lleure i la fascinació d'evasions de tota mena, enduent-se amb ella aquest amor pel treball ben fet i la joia dels acompliments creadors que feien d'un obrador, fos quin fos, una raó de viure i no un mitjà de remuneració i d'al·lèrgia a l'avorrimnt. De debò, ¿no s'hauria pogut preveure que aquest abandonament confiant a les inclinacions naturals, destruint des de la infantesa importants possibilitats de creació, abocaria a la decepció i al fàstic per la vida? ¿No era per ventura evident que l'abandó de les forces vitals havia de conduir al suïcida, sota múltiples formes, des de la destrucció d'indispensables necessitats morals i socials, fins al propi anihilament?

Hom no s'enganya pas gaire quan es qualifiquen de suïcides certes evolucions importants del segle XX. Tanmateix, cal reconèixer que alguns illots de resistència han atenuat sensiblement l'aspecte negatiu, i que la seva influència va creixent d'uns anys ençà. Aquestes zones de fidelitat a les veritables condicions per a un autèntic progrés, atrauen grups de joves que no són pas els errors de judici dels seus predecessors. Aquestes preses de consciència, per interessants que siguin, ¿podran tenir efectes segurs sobre les formes de vida desnaturalitzades per les extravagàncies del pensament contemporani? ¿Aquestes reaccions saludables seran suficients per evitar-li al segle XX la reputació de segle suïcida? Caldrà que passi temps per poder respondre a aquestes preguntes.

(De "la Croix")

Vaig anar a cal manyà i li vaig preguntar si em podia venir a adobar una porta de ferro que tenia la balda trencada. El manyà, entaforat en la seva fosca granota, em va mirar fixament i em va dir "tot té arreglo en aquest món... i ara també la mort".

Haig de confessar que, de moment, no sabia ben bé si aquell home em parlava de broma o seriosament. Però ell va insistir: "sí, sí, la mort ara també té arreglo..." Vaig respondre un "és clar..." a tall de concessió, per poder anar per feina. Però el meu interlocutor de la granota no tenia intenció de deixar el tema: "¿no sabíeu que està profetitzat per la Bíblia que alguns de la nostra generació no morirem, i els altres ressuscitaran?" Aleshores, vareig comprendre. Aquell home de la granota enfosquida era un devot membre dels Testimonis de Jehovà que en un armariet del seu taller hi guardava zelosament una Bíblia traduïda al castellà, amb els punts asenyalats que contenien les cites profètiques.

Un cop fet l'encàrrec, vaig sortir del taller pensatiu. No era pas el primer cop que un testimoni de Jehovà em "passava l'article". En més d'una ocasió, i en més de dues, m'he posat a discutir amb aquests tenaços missioners ambulants que et truquen a la porta en moments a vegades del tot inoportuns. Però, aquella vegada en concret, m'havia impressionat un efecte de contrast: l'enorme convenciment amb que aquell "germà" em parlava de la provisionalitat de la mort, davant de l'escepticisme general amb que solen acollir aquest tema els catòlics creients. I em vaig posar a reflexionar...

Diguem-ho en termes comercials que avui estan de moda. De mica en mica, els cristians era anant el-

Testimonis

JORDI BASSAS I RIBALTA

borant i consumint unes versions light de les veritats de fe: uns autèntics productes "descafeïnats" perquè no ens treguin la son, i "baixos en calories" perquè les frontises de la raó no grinyolin massa. Per això, ens sobta encara més quan sentim aquestes veritats predicades amb desvesgonyiment, i sense respectes humans, per boca de les "sectes". "Són uns fanàtics" —diem per a tranquil·litzar una bona consciència que molts cops es nodreix més de la ignorància que no pas d'altra cosa. "S'ho prenen tot al peu de la lletra" critiquem a vegades, sense pensar que les primeres comunitats cristianes estaven tant o més convençudes que aquestes sectes modernes de la imminència de la fi del món, atenint-se a la lectura de l'Escriptura.

Personalment, crec que la trobada amb gent d'aquesta ens hauria de fer reflexionar de forma autocrítica. No pas per caure en les seves ingenuïtats doctrinals, totes elles perfectament rebatibles amb una exègesi ben feta dels textos bíblics, sinó per a revisar el grau de convenciment que tenim respecte d'allò que diem que és la nostra fe. No fa gaire, el director d'aquesta revista al·ludia a les investigacions serioses que han fet membres de la NASA sobre el llençol de Torí, i ho qualificava de "rajolí científic d'aigua clara" per al laïcisme que avui es porta. I no sols per al laïcisme —afegiria jo— sinó per a aquesta espiritualitat ligh i "descafeïnada" que fa tants es-

carafalls a l'hora de donar raó de la pròpia fe.

Que lluny estem —penso— d'aquella vigorosa i valenta exaltació del fet pasqual que el pare Teilhard de Chardin va fer en llenguatge perfectament científic! Ell creia —i així ho pregonava sense falsos pudors— que la Resurrecció de Crist no havia tingut lloc només en el "cor dels fidels" (ai, aquestes homilies tan reduccionistes!) sinó en el mateix **cor del Cosmos**. És tot l'Univers creat —tota l'Evolució creadora, deia ell— que queda irreversiblement afectada per la presència del Ressuscitat. Si Crist no hagués ressuscitat, no sols seria "vana la nostra fe", com deia sant Pau, sinó que no podríem parlar de deriva còsmica cap al punt Omega. Els cristians seríem "els més desgraciats dels homes" (sant Pau) perquè el nostre fer en el món no tindria cap mena de sentit. La Resurrecció és una veritat objectiva, i no subjectiva, i els cristians **en som testimonis** en el sentit més fort de la paraula. El mot grec **martyros** (= testimonis) es refereix a aquell qui ha presenciat personalment, i sense intermediaris, allò que testifica.

Potser, aquesta manca d'autèntic testimoni atge ha propiciat la vinguda de tants altres "testimonis" fora de l'Església. Els anomenats "testimonis de Jehovà" potser són també un "petit rajolinet d'aigua clara" enmig de tant enterboliment doctrinal. Encara que la seva veu sigui la de l'heterodòxia sectària, i els seus arguments no passin de simples receptes de Reader's Digest bíblic, tanmateix la seva valenta actitud davant de l'escepticisme i la incredulitat general hauria de constituir un seriós exemple per als qui som dipositaris de la Fe transmesa pels autèntics successors dels Apòstols, primers **testimonis** de la Resurrecció.

En el llarg catàleg d'abats montserratins d'aquests darrers segles, el nom de l'egarenc Dom Antoni Maria Marçet, figurarà en lloc preminent. Se'l pot considerar com el modern reconstructor del monestir de Santa Maria de Montserrat. Durant el present mes de maig es compleixen els quaranta anys de la seva mort, que deixà rera seu un llarg i profund rastre d'espiritualitat. Va ser un producte totalment montserratí. Allí es formà des que als set anys va ingressar a l'Escolania. Mai no va separar-se del seu ambient, a part dels anys que va viure a Roma, apropiant-se constantment a Subiaco, bressol de sant Benet, on fins i tot va residir.

El seu pontificat —de més de trenta anys— són compendi, en bona part, de la història moderna de Montserrat. L'abat Marçet va ser un dels més clars talents d'aquests últims temps, considerant-se'l com una veritable autoritat pel que es refereix als estudis de teologia i dret canònic, essent, a

més, un il·lustre llatí. Dominava perfectament diversos idiomes. Existeix una curiosa anècdota, que posa en relleu aquesta inclinació pel domini de les llengües. En els primers dies de la nostra guerra civil, quan multiplicava la seva activitat en els cercles romans visitant ministres i autoritats perquè l'ajudessin a treure de Catalunya els seus monjos, un ministre veient el perfecte domini de l'italià, va prendre'l per un abat d'aquella nacionalitat.

Era un home de fermes conviccions. No acceptava res més que l'autoritat suprema de l'Església. Un autèntic eclesiàstic amb una cega obediència a la Santa Seu, demostrada en infinitat d'ocasions i en moments palesament difícils. Les seves opinions —em deia un destacat benedictí que va viure molt a prop d'ell— eren justes, profundes, realistes i acèrrimes. Una altra de les seves facetes era la seva profunda humilitat. Ell no va saber què era l'enveja, ni tan sols la va co-

L'abat Marçet, quaranta anys després

JOSEP TARÍN-IGLESIAS

nèixer. Al contrari, el seu màxim afany era que tots els seus monjos treballassin en les coses que més els plaïen. Volgué que visitessin altres monestirs i universitats amb l'objectiu d'aprendre. Inculcà als seus fills una veritable formació litúrgica i monàstica. I una altra de les seves gran virtuts era la forma de perdonar, sempre espontània i dolça.

Un home recte i conseqüent. Sentia un gran respecte vers la Llei i, si en algun moment del seu abadiat, hagué de ser dur, ho fou precisament per aquest gran amor a la Llei. Protegí els seus monjos i els proporcionà tot el que fou necessari per a la seva formació,

acreixent el seu bon esperit, la seva cultura i el seu amor a Roma. Aquesta fou una de les seves primordials preocupacions des del moment que va veure's elegit abat, trobant-se lluny del cenobi. Implantà l'ús de la pronunciació romana del llatí en el si de la Comunitat, cosa que sempre trobà el beneplàcit del Sant Pare, per la seva inequívoca adhesió a la Seu Apostòlica.

La seva obra vista als quaranta anys de la seva mort, és més i més ingent. El monestir acabava de sortir d'un autèntic marasme, del qual va poder salvar-se gràcies a la clarividència dels seus dos antecessors: els abats Muntadas i Deàs, que iniciaren vigorosament la restauració. Amb la seva empenta gairebé juvenil, Dom Antoni Maria Marçet va remoure els mateixos fonaments de l'abadia. Per una banda amb la formació dels seus monjos, per altra, amb una àmplia reforma material; restaurà les principals dependències, i també la part exterior. Organit-

zà el primer Congrés Litúrgic a Espanya, restablí la impremta, sortint d'ella infinitat d'obres, entre les quals destaca la famosa "Bíblia de Montserrat", fundà revistes, amplià la biblioteca i creà una residència a Jerusalem per als seus monjos.

Indubtablement el nom de l'abat Marçet anirà unit als més grans de la història montserratina. Em sembla con si encara estigués contemplant-lo en la intimitat de la seva cel·la, en els últims instants de la seva vida, extingint-se enmig d'una dolça agonía i voltat dels seus monjos. Conten, que en un moment determinat, en què es removia en el llit, algú va preguntar-li si desitjava alguna cosa, i el moribund abat, musità:

—¡El cel...!

Era el seu fervent desig. Volar vers les excel·les latituds, on trobaria el repòs i la companyia de molts dels seus fills, que l'havien precedit en el suprem viatge i entre els quals figuraven aquells que l'odi i la incomprensió sacrificaren...

ARA MATEIX

Una gitana jove va donar-me'n la pista. Confesso que em costava de creure-me-la, però la seva ferma reposada i la força dels seus ulls van acabar imposant-se als inevitables prejudicis. Vaig decidir que l'endemà aniria a la barraca on m'explicava que viu, a veure el seu marit malalt.

No em va ser fàcil de trobar-hi. Seguint les seves indicacions força vagues —"pasado el puente, a luego más p'allá..."— em vaig trobar empantanegat entre horts de suburbi i femers. M'hauria enredat? Em resistia a pensar-ho. A còpia de fer marrades i preguntant als escassos viants que passaven, vaig descobrir, a l'últim, un petit nucli de barraques. Ella era al portal d'una i em va veure desseguida. Bé, en realitat a totes les portes hi havia gent gran i canalla que em guaitaven encuriosits. A més, com sol passar en aquests casos, tots els gossos bordaven alhora l'intrús que era jo...

No. La gitana no m'havia enganyat: el seu marit, de vint-i-tres o vint-i-quatre anys, jeia damunt d'una malfega amb el ventre molt inflat. Vaig poder llegir l'informe mèdic que parlava d'una afecció hepàtica greu. Li havien dit que calia que l'internessin però que a l'hospital no hi havia llits disponibles. També li havien dit que fes règim... Tenen

Reductes de misèria

J. CARRERA PLANAS

quatre nanos, tots amb crostes a la cara. Ella surt cada dia a captar i així van tirant. La barraca on viuen pertany a una altra família que es veu que en té dues i els la deixa un quant temps. Això vol dir que ells no consten ni a la llista de barraquistes que esperen que un dia, més o menys llunyà, tindran pis...

D'aquesta manera he conegut un reducte de misèria que no sabia, als afores de l'Hospitalet, sota l'autovia de Castelldefels, a cobert de la vista dels automobilistes que passen rabents cap a la platja o cap a l'aeroport. I he retrobat aquella fortor inoblidable de clavaguera a cel obert que havia respirat a La Bomba i al Somorrostro dels anys 50, al Llefià i al Montjuïc dels 60, a La Perona i al Camp de la Bota —potser el barri més sordid de tots— dels 70... Les barraques han estat, tots aquests anys, l'altra cara del progrés.

Va haver-hi un temps que la seva imatge era molt present a la consciència ciutadana. Se'n parlava i molts, sobretot catòlics, hi anaven. Hi hagué grups organitzats de catequesi i de beneficència. Algunes vegades el dinamisme d'aquella acció desembocà en formes pastorals més evolucionades, com la JOC. Podria dir noms, tant dels qui feien aquelles visites com dels qui les rebien, que, a partir d'allò, van iniciar un procés de sensibilització social que ha acabat portant-los a la política on ara tenen una activitat remarcable...

Després van venir "la superació del paternalisme" i els compromisos més radicals... I, d'uns anys ençà, sortosament, l'eliminació de gairebé tots els barris de barraques. Però la nova situació planteja algunes qüestions inquietants. Com ara aquestes: no estem massa tranquils, pensant que els poders públics ja ho arreglen? No queden ara encara més ignorats i abandonats els reductes de misèria? No hem passat de sentir-nos-en culpables a culpabilitzar els "recalcitrants" que s'hi troben? No augmenta la comunicació entre els habitants de les zones riques i els de les zones pobres d'una mateixa ciutat? Tots els catòlics que han abandonat la pràctica de la beneficència ho han fet per passar a un compromís d'acció social més transformadora?

CATALUNYA

Els adroguers de Cambrils volen obrir els diumenges al matí

La Unió de Botiguers de Cambrils ha acordat demanar a la Generalitat una autorització per a obrir les botigues de queviures els diumenges al matí, durant l'estiu per tal de donar un més bon servei la població flotant i per refer-se una mica dels efectes de la crisi econòmica.

Els comerciants del ram de l'alimentació van considerar que així s'oferia un servei més bo al turisme i també s'atenien les necessitats de milers de persones, les quals, amb el moviment humà estiuenc, arriben per començar les seves vacances en dissabte o bé en diumenge "i no saben on poden comprar queviures".

Importants deficiències a l'aeroport del Prat

Representants de les companyies aèries que operen a l'aeroport del PRAT han elaborat un informe sobre les condicions de la terminal en el qual es recullen mig centenar de deficiències. La major part d'aquestes mancances es deriven del reduït espai de les dependències, a l'escassetat de mitjans tècnics i humans i a la manca de reformes.

L'Informe de l'Airline Operators Comité es refereix a les sales d'embarcament i arribada de nacional i internacional i als serveis i dependències generals ubicats al vestíbul de l'aeroport de Barcelona, el segon d'Espanya pel que fa al volum de mercaderies i, el tercer pel que fa al tràfic de passatgers.

En general, els representants de les línies aèries constaten les reduïdes dimensions de tots els carrers, l'escàs nombre de portes d'embarcament, la deficient o inexistent senyalització, la manca d'un recinte acotat en la reco-

llida d'equipatges i la mala disposició de les cintes. També es fa al·lusió a la inexistència d'una sala de trànsit, malgrat ser un dels aeroports amb més gran nombre de passatgers que han de canviar d'avió, l'absència de condicions en els serveis generals i la manca de mitjans humans de Guàrdia Civil, Policia i Duanes.

Els municipis catalans reclamen 7.000 milions a l'Estat

El comitè executiu de l'Associació Catalana de Municipis ha acordat dirigir-se al ministre d'Economia i Finances, Carlos Solchaga, per tal de reclamar-li la liquidació de la participació dels municipis en els pressupostos generals de l'Estat, liquidació que suma, pel que fa a Catalunya, uns 7.000 milions de pessetes i que s'havia de fer abans d'acabar març.

Per l'esmentada Associació, aquest retard implica un perjudici més per a les economies locals, ja prou migrades, que obliga molts Ajuntaments a cercar fonts de finançament amb les corresponents càrregues financeres.

L'Associació Catalana de Municipis, en una nota feta pública, es pregunta si la causa d'aquest retard injustificat és l'oblit continuat que ha demostrat el govern socialista envers els Ajuntaments.

Per oposició a l'OTAN dimiteix el tinent d'alcalde de Granollers

El tinent d'alcalde de finances de l'Ajuntament de Granollers, Enric Rilo, ha presentat la seva baixa com a militant del PSC-PSOE perquè discrepa de la política general del partit i concretament de la seva política exterior. Segons ha informat, Rilo havia manifestat la seva opo-

sició que el PSC abonés la permanència d'Espanya a l'OTAN.

ESPANYA

Demanen el xec escolar

Més de tres-cents directius del col·legis religiosos de la Comunitat Autònoma Basca, s'han reunit a San Sebastián per analitzar la situació dels seus centres des dels punts de vista professional i doctrinal.

Gerardo Laibarra, un dels organitzadors d'una jornada ha reunit a Sant Sebastián aquests religiosos de l'ensenyança, ha informat que la Federació d'Educació Religiosa del País Basc compta amb dos-cents centres, en els quals estudien 180.000 alumnes —el 45 per cent de la comunitat autònoma— en ensenyances reglades i no reglades. Aquests centres demanen "poder presentar una oferta específica de formació integral, tècnica, humanística i religiosa dins d'una societat pluralista, en la qual benvinguda sigui també qualsevol d'altra alternativa". "En igualtat de condicions han assenyalat participants en la jornada—, demanem que s'adopti el sistema del xec escolar, la qual cosa no ens proporcionaria els diners directament, sino que cada infant o la seva família podrien tenir accés, amb la seva pròpia subvenció, al centre que més els interessés".

Laibarra criticà la política del Govern socialista en l'aspecte educatiu i apuntà que "des de tot poder, i pel poder, s'acostuma intentar organitzar l'educació d'acord a un model únic, que serà defensable, però no pot ser exclusiu".

Conveni per a pràctiques entre alumnes de F.P. i Ajuntaments

S'ha firmat un conveni entre el Ministeri d'Educació i la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP) perquè els alumnes de FP puguin fer pràc-

tiques en les institucions locals, de manera que a la vegada que perfeccionen els seus coneixements, prenen contacte real amb el món dels serveis públics. A la firma assistiren el director general d'Ensenyança Mitjana, José Segovia i el subdirector general de F.P., Javier Ibáñez, per una part, i el president de la comissió d'Educació i alcalde d'Àvila, Mario Galán i, el secretari general, Antonio Luis Hernández, per part de la FEMP.

MÓN

Dissidents polonesos condemnats a penes de presó

L'audiència del districte de Varsòvia condemnà a penes de presó d'entre dos i cinc anys cinc membres de l'organització nacionalista Confederació per a una Polònia Independent (KPN). Leszek Mozulski, cap d'aquest grup, fou condemnat a quatre anys; Krzysztof Krol i Adam Krol, a dos anys i mig; i Andrzej Szomaskis i Dariusz Wojcik, a dos anys. La tradició nacionalista de la KPN data del període anterior a la segona guerra mundial i es reactivà amb el naixement del sindicat Solidaritat. Moczulski fou condemnat a set anys de presó el 1982, va ser amnistià el 1984 i detingut de nou el març del 85, junt amb els altres acusats.

Acusen el govern mexicà de violacions de drets humans

Amnistia Internacional ha acusat el Govern mexicà de no haver acabat amb les matances, tortures i d'altres abusos contra el indi i els camperols. Amnistia agrega que els casos són ja ex-

tremes en els estats mexicans del sud-est, especialment a Oaxaca i Chiapas, però indica també que en altres estats amb problemes de disputes per terres, succeeix el mateix fet.

Aquestes acusacions són incloses en un llibre de 136 pàgines titulat "Mèxic: Drets Humans en les àrees rurals". Trenta pàgines del llibre recullen les explicacions del Govern mexicà davant aquestes crítiques d'Amnistia. David Laulich, portaveu d'aquesta organització, afirmava que "nosaltres traïem les nostres conclusions i esperem continuar el diàleg amb les autoritats mexicanes".

Amnistia envià investigadors a Mèxic el març de 1984 i gener del 1985, els quals recolliren dades sobre les matances, tortures o empresonaments amb falsos càrrecs de líders d'organitzacions indígenes i camperoles. L'informe elaborat per aquest grup indicava, al mateix temps que la majoria de les víctimes s'havien oposat a determinats organismes del Partit Revolucionari Institucional (PRI) que governa a Mèxic des del 1929.

Aquesta organització també esmenta que la majoria de les matances són perpetrades per civils armats coneguts com a "pistolers". Les seves activitats no són investigades suficientment. Amnistia afirma a més a més, que la tortura, prohibida per la Constitució mexicana, és d'ús comú entre les forces policials "en particular com a mètode per obtenir confessions" i molts presoners són detinguts "per les seves activitats polítiques".

Processats dos membres del Vicariat de la Solidaritat de Xile

Un procurador militar de Santiago de Xile processà, sota l'acusació d'ajuda a la subversió, un metge i un advocat, membres del Vicariat de la Solidaritat.

Si mossèn Cinto aixequés el cap...

Al bell mig de la Plana de Vic, entre Calldetenes i Roda de Ter, hi ha la font de Poudevida. La saviesa popular ens recorda que amb aigua d'aquesta font va abeurar-se Sant Francesc d'Assís, en passar per allí. El mateix mn. Cinto Verdager va escriure sobre aquesta mateixa font: "Oberta a tots els homes a on la societat actual, que es mor decaiguda, i corsecada, trobaria si hi vingués a beure les dolces i veres aigües de la vida i la medecina dels seus mals".

Doncs bé, des de fa alguns mesos, la font de Poudevida no és més que un bassal de llot i fang, brut i fastigós. La causa és que el rierol per qual s'escapava l'aigua de la font ha estat tapat amb terra, per tal d'ajuntar dos camps que el rodejaven i poder treure major profit econòmic del seu cultiu. Ara per ara, la font ja no existeix com a tal.

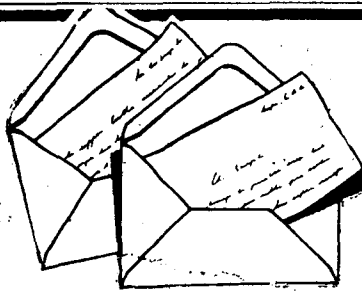
Es un atemptat més a la natura, a la cultura i al record dels nostres poetes i els nostres avantpassats. A aquells que van cantar i

aixecar aquesta nostra terra i aquest país, que de tan petit que és, sembla que li faci nosa tot allò que és bell. Un atemptat de qui posa la butxaca per damunt del cor. És per això que els que encara ens queda un mínim de sentimentalisme i amor per la cultura i la història —ximplers de nosaltres!— hauríem de dir-hi la nostra. La cultura catalana no s'acaba en que els trens s'anuncien en català o que a TV3 diguin "barco" o "vau-xell". També formen part del nostre patrimoni les fonts, les ermites i els boscos. O no? Un exemple clar d'això el tenim a Anglaterra, on no és pas que tinguin la butxaca foradada i se saben arrapar bé els caleçons. Però els llocs on van passar la vida Shakespeare o Wilde són llocs quasi sagrats per ells. En canvi, aquí, si mossèn Cinto aixequés el cap...

JOSEP COMAJUAN

Les pel·lícules de la televisió

Sóc lector de "Catalunya Cristiana" i n'estic content perquè hi trobo un profund sentit cristià,

que sintonitza fidelment amb el Magisteri de l'Església.

Hi veig un paper orientador per als creients i també hi noto una preocupació davant la incidència negativa que la TV. té en molts aspectes, que afecten tant a la Fe com a la Moral, influència que darrerament s'ha incrementat.

Com que el setmanari entra a tantes llars cristianes de Catalunya, i com que porta la programació setmanal de TV., penso que podria ser un bon complement el fet que donés criteri moral sobre les diverses programacions, especialment les pel·lícules. Això permetria al lector de seleccionar els espais televisius, amb la finalitat que els pugui veure tota la família.

ALFONS SOLANS

La realitat valenciana

Alguns valencians tenim Catalunya com a país propi. Ens sentim membres d'una mateixa comunitat humana que participa, amb Catalunya, les Illes Balears, etc; d'una llengua i d'una cultura i de tots els trets que ens configuren com a poble (identificat dins la diversitat, amb nosaltres mateixos i diferent dels altres pobles) i per això, i per moltes raons puguem sovint a Catalunya i ens trobem ara a Montserrat.

A partir d'aquesta realitat que ens agermana (realitat molt més dura per a nosaltres que no per als catalans del Principat), ens dol de veure que a la vostra secció "Ha estat notícia", ens incloeu dins l'apartat "Espanya", units amb els qui ens combaten i ens neguen, i separats dels nostres germans septentrionals, que teniu un apartat propi "Catalunya" (vegeu per exemple el número 340, pàgina 5, la notícia "Es querellen contra el MOPU a Alacant", on us referiu a la població provincialment designada com a alacantina de Sant Joan). Ens dol profundament de veure el desconeixament de la realitat valenciana, car Sant Joan

pertany a la comarca de l'Alacantí, com Manresa al Bages, i aquest bandejament de que som objecte, en excloure'ns de l'àmbit nacional que ens és propi.

Si després ens queixem que l'església valenciana és poc nacional i està molt desarrelada, hauríem de jutjar prèviament quina ha estat la nostra contribució fraternal a solucionar el problema o a enterbolir-lo amb la nostra inhibició.

VICENT CARDONA i 4 signatures més.

Un missioner de Bolívia agraeix

Benvolgut amic: Llegeixo a "Catalunya" que vós amb tant d'encert dirigiu l'agraïment que palesen els qui han estat afavorits per una subscripció i voldria que afegissiu el meu.

Agraeixo sincerament a les Germanes Carmelites de la Caritat de la Comunitat de Berga (carrer Cervantes s/n) el bon regal que m'han fet de subscriure'm a "Catalunya Cristiana", que em porta, quan la rebo, notícies de com marxa l'Església a casa nostra. Moltes gràcies".

P. RAMON FERRAN R. Pore. Bolívia

Joan Pau II visità la Romagna

"El protagonista del treball no és la màquina sinó l'home"

Com a conclusió del viatge pastoral per la regió de Romagna, el papa Joan Pau II pronuncià a la ciutat de Ravenna un discurs que els observadors consideren molt important pel que fa a les relacions de l'Església catòlica amb els agnòstics i no creients. El Papa invità creients i no creients a superar "les tensions ideològiques i polítiques del passat".

Quatre dies va durar el viatge pastoral de Joan Pau II per les terres de Romagna, una regió "roja" no pel color dels seus paisatges sinó per la coloració política dels seus habitants. L'acollida que se li va dispensar, en canvi, no té res a envejar a les altres terres de dins i fora d'Itàlia: multituds, entusiasme, caliu i respecte.

A Forlì, el Papa fou rebut per l'alcalde comunista

A Forlì, primera etapa d'aquest viatge de quatre dies, donaren la benvinguda al Sant Pare l'alcalde comunista, Giorgio Zanniboni, i el ministre de la Defensa, Giovanni Spadolini, conegut exponent del pensament laic i maçó. En les paraules de l'un i de l'altre no es va deixar de subratllar el possible diàleg entre creients i increients a favor de l'home. "La seva visita —li digué l'alcalde— és un signe dels temps nous, madurats en aquesta terra rica de tradicions civils i de diverses i arrelades inspiracions ideals... En aquesta ciutat, el progrés econòmic i l'augment del benestar han estat acompanyats per un desenvolupament del civisme, testimoni pel respecte a les idees i a les diverses experiències per la participació democràtica, per la presència d'una estructura articulada dels serveis socials".

El Papa, per dir-ho d'alguna manera, va recollir el guant. I

també des del seu primer discurs va voler deixar ben clar el comú motiu de la trobada: "Heu rebut —digué als habitants de Forlì— una gran herència religiosa i civil, rica de humanitat i de profundes aspiracions a la llibertat. La qual us ha d'impulsar a treballar per un futur d'ideals, on la dignitat de l'home s'uneixi als valors transcendents, per després donar lloc a un altre renaixement humà i cristià, en el qual floreixi la nova civilització de l'amor".

En la seva primera missa a l'aire lliure, en una de les grans places de Forlì, el Papa administrà el baptisme a set nounats. És el primer pas d'un itinerari sacramental", digué el Sant Pare." Després afegí, un intent per recordar "els fonaments de la vida cristiana".

Elogià les cooperatives de Faenza

Un dels gestos més formosos i concrets d'aquest viatge ha estat, sens dubte, el do que han fet el Papa els representants de diversos sectors econòmics d'aquesta pròspera regió: tot allò necessari per crear en un país del Tercer Món, designat pel Sant Pare, una cooperativa agrícola. Una prova de solidaritat que va més enllà de les paraules.

El Papa visità a Faenza (Itàlia) una cooperativa horto-frutícola, on elogià les experiències cooperativistes, que són en molts

països autèntics instruments de transformació social.

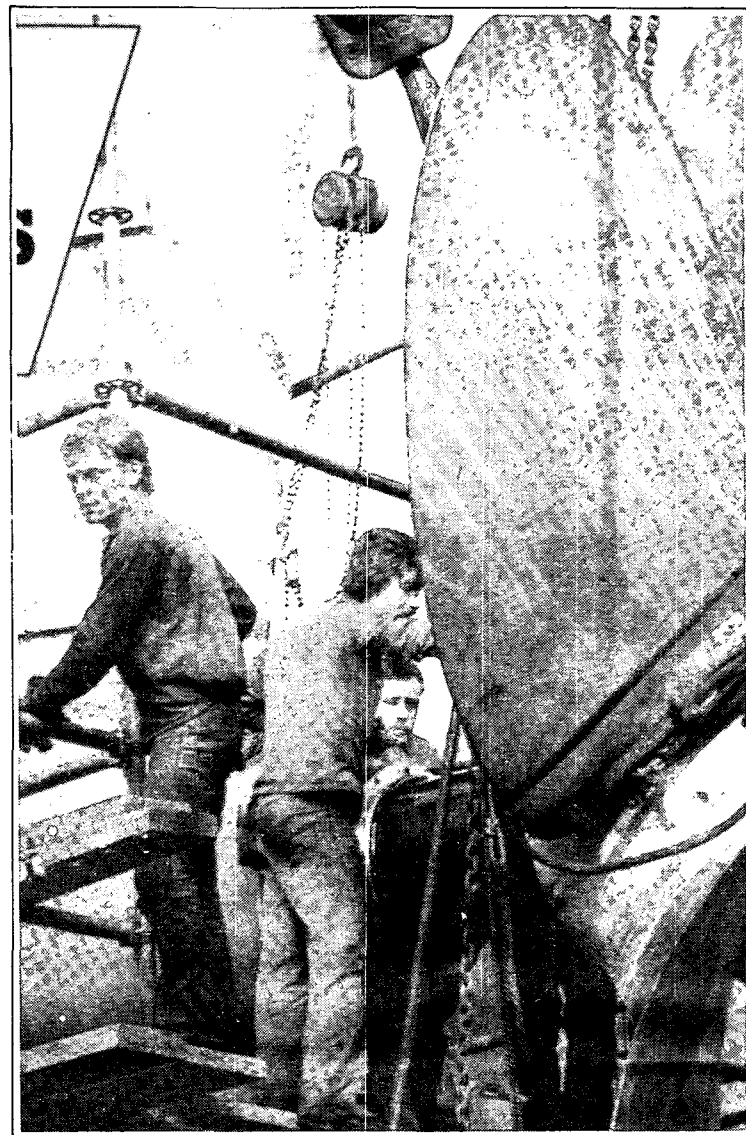
A Ravenna: "La missió de l'Església és servir l'home"

Després de visitar la ciutat d'Imola, on el Papa administrà el sagrament de la confirmació, i de Cesena, on celebrà l'Eucaristia, es va traslladar l'últim dia a Ravenna. A aquesta ciutat, a més a més d'ordenar un grup de sacerdots, tingué una trobada amb el món del treball. És conegut el complex de petroquímica de Ravenna.

"Les tècniques i les màquines —digué el Papa—, encara les més sofisticades, són fruit i instrument del treball humà, però l'autèntic subjecte del treball continua sent només l'home el protagonista".

En un altre ordre de coses, Joan Pau II sense esmentar en cap moment el comunisme —la força política més important de la ciutat i regió— es va mostrar extremadament dialogant amb totes les persones de bona voluntat, fossin les que fossin les seves conviccions ideològiques. "Conec bé —digué— les fortes tensions ideològiques i polítiques que contribueixen sobretot al segle passat i principis del present, a apartar de l'Església alguns estrats de la població. No se m'oculta la incidència que en aquest procés tingué la circumstància històrica del poder temporal pontifici".

"Crec que avui —continua el Papa— amb el pas de les generacions, després de la dolorosa experiència de dues guerres i el camí de progrés civil i social, després de les conclusions del Concili Vaticà II,

els ànims gaudeixen d'una perspectiva més serena, que fa que tots puguem adonar-nos de la veritable imatge de l'Església". "L'única ambició de l'Església —va concloure— es actualment servir l'home. I és precisament en

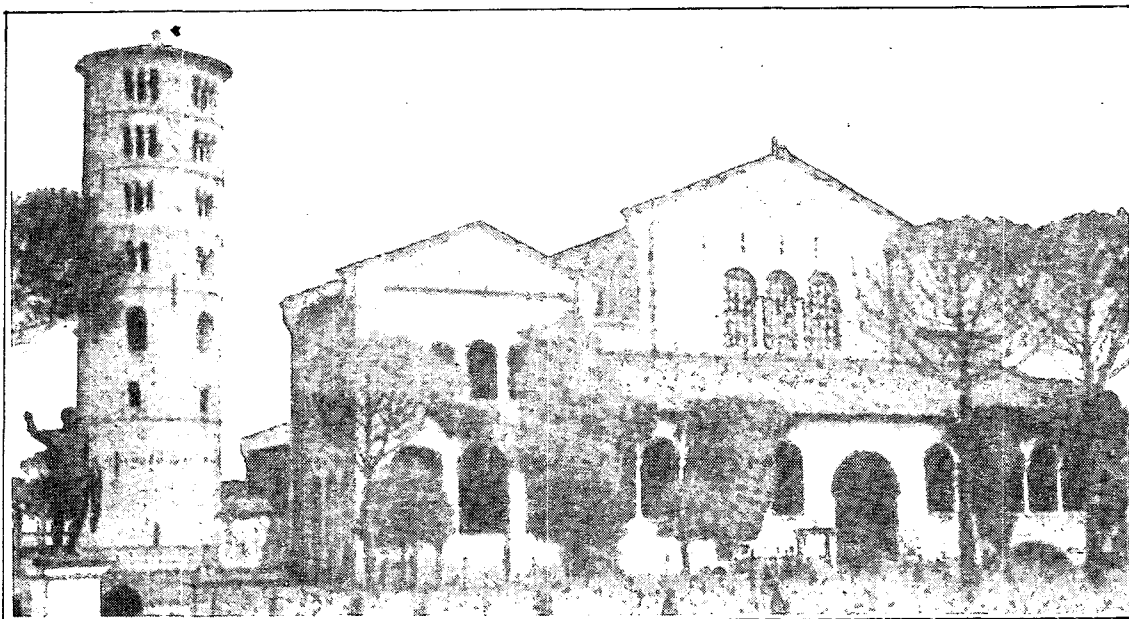
aquesta dimensió que podem tenir un lloc de trobada, el diàleg i la col·laboració amb aquells que, malgrat no compartir la mateixa fe religiosa, accepten els valors fonamentals que van units amb la dignitat humana".

Quatre dies fora del Vaticà, però a Itàlia

La visita del papa Joan Pau II a la regió de la Romagna ha estat el viatge més llarg dins de les fronteres italianes. La regió visitada, al nord-est del país, és un dels bastions nacionals de l'anticlericalisme, i en algunes zones, gairebé país de missió, sobretot per la descristianització dels adults.

Sis ciutats en l'itinerari, vint-i-tres discursos, una sèrie ininterrompuda de trobades i actes litúrgics durant els quatre dies del viatge.

De les tres nits que passà Joan Pau II fora del Vaticà, dues transcorregueren a l'abadia benedictina de Cesena, del segle X, i l'última en el modern hospital de Santa Teresa, on són atesos un nombrós grup d'infants amb lesions cerebrals profundes. Potser l'etapa més significativa ha estat la de Ravenna, pol d'aquesta regió, dipositària d'un admirable patrimoni històrico-artístic

L'església de sant Apolinar de Ravenna, on el Papa ordenà un grup de sacerdots.

—amb els seus famosos i coneguts mosaics— i centre d'un desenvolupament industrial molt avançat.

Un altre punt important de

la visita a la Romagna ha estat una catequesi sobre els sagraments de l'Església. El Papa en efecte administrà, el primer dia del viatge, el baptisme a

Forti, després la confirmació a Imola, l'Eucaristia a Cesena, el matrimoni a Faenza i per fi, a Ravenna l'ordenació sacerdotal. En quatre dies, el pastor

universal de les ànimes ha realitzat tots els ritus salvífics d'un sacerdot evangelitzador.

Cal destacar també que gairebé totes les autoritats locals que acudiren a saludar i rebre el Papa són notoriament d'esquerra i alguns dels quals membres del Partit Comunista (aquest té de la seva part el 54 per cent de l'electorat a Imola i més del 50 per cent a Ravenna). En canvi, les relacions amb l'Església, a nivell municipal i regional, no són tenses, sinó més bé de col·laboració en temes de comuna importància. En un document pastoral fet públic el passat mes de gener, del qual fem referència en aquesta mateixa pàgina, els bisbes de la regió italiana exhortaven col·laborar amb els poders públics, allí on fos possible, sense deixar per altra banda d'empènyer els catòlics a "formes associatives dins de la tradició catòlica italiana".

VATICÀ DIA A DIA

Reunió del cardenal Ratzinger amb els bisbes del Perú

Per invitació del cardenal Landázuri, president de la Conferència Episcopal peruana, el cardenal Joseph Ratzinger visitarà Perú del 16 al 24 de juliol pròxim. L'objectiu principal d'aquesta visita és la trobada del prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe amb els bisbes del país per estudiar i reflexionar junts la "Instrucció sobre llibertat cristiana i alliberament". Durant aquests vuit dies, el cardenal Ratzinger pronunciarà una conferència a la Universitat Catòlica de Lima i tindrà una trobada amb els intel·lectuals peruans.

Joan Pau II evocà els acords d'Helsinki davant de periodistes soviètics

Joan Pau II evocà els acords d'Helsinki i mostrà el seu desig que s'intensifiquin els intercanvis culturals entre l'Est i l'Oest, en una trobada amb una delegació de periodistes de la Unió Soviètica. Conduïts pel seu secretari, Rafail Moskev, i per Georgy Bedineichvili, membre del Comitè Central del Partit Comunista de Georgia, els periodistes par-

Setmana del film anti-religiós a Moscou

Se celebrà a Moscou la "Setmana del film anti-religiós". Es varen projectar unes trenta pel·lícules que denunciaven "el caràcter mentider de les llegendes religioses" i "l'activitat anti-social i anti-soviètica de les sectes que exerceixen la seva activitat a l'URSS". La "Setmana del film anti-religiós" també se celebrà "per propagar la concepció científica del món", declarà una revista soviètica. La intensificació de la "propaganda ateïsta" fou un dels temes tractats en el XXVII Congrés del Partit Comunista Soviètic, celebrat fa uns mesos, i dels tractats més àmpliament per la premsa.

El cardenal Alexandre do Nascimento, nou arquebisbe de Luanda

Joan Pau II ha designat el cardenal Alexandre do Nascimento, president de Caritas Internacional, com a nou arquebisbe de Luanda, capital d'Angola, en substitució del dimissionari monsenyor Eduardo André Muaca.

laren amb el Papa sobre la literatura russa del segle XIX, especialment sobre Tolstoi i Dostoievski. Joan Pau II aprofità per tractar de la influència que té la cultura sobre la pau, un dels punts principals de l'acta final de la Conferència d'Helsinki.

Els bisbes americans, contra la pena de mort

La Conferència Episcopal Catòlica dels Estats Units protestà contra el projecte de reintroduir la pena de mort a nivell federal. En un document publicat pels bisbes a Washington i adreçat a tots els senadors, la Conferència episcopal els demana que refusin tots els projectes de llei del govern que vagin adreçats en aquest sentit.

Els bisbes mostren "la seva profunda preocupació" davant el creixent nombre d'execucions en els estats que han restablert la pena de mort. Per a l'episcopat, la pena de mort és "una forma inacceptable de càstig", i la societat hauria de trobar millors mitjans de fer justícia.

En el seu document, els bisbes americans denuncien una injustícia suplementària, ja que els condemnats a mort procedeixen essencialment de classes pobres i de la població de color. Els bisbes conclouen dient que la pena de mort no és un element dissuasiu per als criminals.

El primer bisbe pell-roja

El 24 de febrer el papa Joan Pau II nomenà el primer bisbe pell-roja.

El nou bisbe es diu Donald E. Pelotte. El seu pare era un amerindi Abenaki i la seva mare d'ascendència francesa. El pare Donald E. Pelotte, és superior provincial de la congregació del Sant Sagrament (el superior provincial més jove dels ordes religiosos masculins a Estats Units).

Donald va néixer el 13 d'abril del 1945 a Waterville, Maine. El nou bisbe serà coadjutor del bisbe de Gallup, New Mexico, monsenyor Jerome J. Hastrich que actualment té 71 anys. Pelotte serà el bisbe més jove d'Estats Units. Fins ara era el bisbe d'Albany, Nova York, monsenyor Howard Hubbard, de 43 anys.

L'ordenació de Donald E. Pelotte se celebrà a Gallup el 6 de maig. Presidí la cerimònia John Cardenal Krol, arquebisbe de Filadèlfia, president del Bureau of Catholic Indian Missions. Assistiren molts americans d'arreu del país.

El 22 de juny del 1980, el pare Donald E. Pelotte fou un dels onze concelebrants amerindis amb el papa Joan Pau II en la missa de beatificació de la beata iroquesa Kateri Tekakwitha.

MIREIA

Carta pastoral de l'Episcopat angolès

Els bisbes d'Angola i Sao Tomé publicaren el passat 16 de març una carta pastoral conjunta, amb ocasió del compliment dels deu anys d'independència d'Angola. El comunicat duu per títol "Fermes en l'esperança: Reflexió pastoral als deu anys de la independència", i, en el qual els bisbes denuncien, una vegada més, la situació de guerra que assola el país des del moment de la independència i que no mostra senyals de solució.

Al mateix temps, es fa una crida a tots els responsables del conflicte, incloses les grans potències, perquè cerquin conjuntament la manera d'aconseguir una pau definitiva.

IV Trobada de Gent Gran amb el Cardenal-Arquebisbe, Dr. Jubany.- Divendres, dia 13 de juny, a les 5 de la tarda, se celebrarà aquest acte organitzat per "VIDA CREIXENT", a la Parròquia de Santa Maria de Jesús de Gràcia, c/ de Gràcia, n.º 3 (just a l'entrada del Carrer Gran). Hi porten els autobusos: 22, 24 i 25 (1.ª parada Carrer Gran), i els: 6, 15 i 34 (Parada Diagonal-Passeig de Gràcia). És una bona ocasió per a refermar llaços de respecte filial i de germanor entre tots els que estimem i procurem seguir el missatge d'amor i de pau que l'Església fa present al món, en nom de Crist. No ens ho deixem perdre. Assistihi!

"Llibertat cristiana i Alliberament".- Dimecres, dia 28, a les 5'30 de la tarda, conferència sobre el citat document, a càrrec de Mn. Antoni M.ª Oriol, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, en el local del Movimiento Dones d'Acció Catòlica, c/ Llúria, 7, 1er. És obert a tothom.

Acció de gràcies per la Beatificació del P. Titus Brandsma, carmelita.- El proper dia 3 de novembre fou beatificat a Roma, pel Papa Joan Pau II, el religiós carmelita P. Titus Brandsma, periodista i màrtir. Per aquest motiu, els seus germans car-

melites de Catalunya us inviten el proper dia 1 de juny, a 2/4 d'1 del migdia, a la Parròquia de Santa Joaquina de Vedruna, c/ La Gleba, 25, de Barcelona, a la celebració Eucarística d'Acció de Gràcies que presidirà el Sr. Bisbe Auxiliar, Dr. Ramon Daumal.

Federació de Cristians de Catalunya.- Contribució al II Congrés Internacional de la Llengua Catalana. TAULA RODONA sobre el tema: "LES ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA EN LA LITERATURA", amb la participació d'Esteve Busquets i Molas (periodista) - Josep Miracle (escriptor) - Lluís Gassó (mestres en Gai Saber) - Jordi Galí (pedagog). Actuarà de moderador: Dídac Parellada (primer President de la FCC). Tindrà lloc el dilluns, dia 26 de maig, a les 7 del vespre, a Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9, Barcelona.

"CASA DE MISERICORDIA. EXPOSICIÓ DE LABORS IBRODATS".- "El passat dia 17 de maig, s'inaugurà l'exposició de brodats i llençeria artística que han realitzat durant el curs les nenes acompanyades a la Institució Benèfica Docent CASA DE MISERICORDIA de Barcelona, de

tanta tradició a la nostra Ciutat.

Estarà oberta al públic tots els dies, fins el 17 de juny, de 10 a 1 del matí y de 4 a 7 1/2 de la tarda, carrer Elisabets, 8-10. Tel.: 318 31 81 (a continuació del carrer Bonsuccés (Rambles)).

DIVINA LITÚRGIA DE RITU BIZANTÍESLAU.- El Grup IRINI del Centre Eumènic us invita a la propera celebració, diumenge dia 8 de juny a les 10'30 del matí a la capella de les M.M. Reparadores, carrer de Girona, 32 (xamfrà amb el carrer de Casp).

Solsona

CASA D'ESPIRITUALITAT - EL MIRACLE.- Exercicis Espirituals per a Sacerdots i Religiosos. Director: P. Evangelista Vilanova, monjo. Dies: del 30 de juny al 5 de juliol. Comencem i acabem al matí. Per inscripcions: Tel.: (93) 811 00 45.

Tarragona

FRATERNITAT CARMEL SEGLAR.- Ens plau comunicar-vos que el dissabte, dia 31 de maig, a l'església dels PP. Carmelites, c/Assait, 11 tindrem el "Dia de Recés" dedicat a la Mare de Déu. Començarem a les 10 h. del matí, amb la pregària de Laudes i la celebració de l'Eucaristia; i ens tornarem a trobar a les 5'30

de la tarda, per la pregària de Vespres i la Conferència del P. Consiliari. És obert a tothom i tots hi sou invitats. Per informació: Tel.: (977) 23 73 12.

Girona

L'Ensenyament de la Religió a l'E.G.B.- Amb especial atenció al Cicle Superior. Organitza: Centre d'Estudis Diocesà i Delegació Diocesana d'Ensenyament. **Temàtica:** La classe de Religió: passat i present. Legislació actual. Classe de Religió i món escolar, a càrrec de Mn. J.M.ª Garcia.- Psicologia evolutiva, a càrrec d'un especialista.- Tècniques pedagògiques per a aplicar a la classe de Religió, a càrrec de Miquel Xancó.- Programació i bases de Programació. Aproximació i elaboració dels materials didàctics, a càrrec d'Isabel Espinosa. **Dies:** Del 3 al 12 de juliol (llevat del dia 5). **Hores:** De 10 a 1 del matí, de 4 a 2/4 de 7 tarda. **Lloc:** Germanes Carmelites. GIRONA, c/ Barcelona, 22. **Inscripcions:** Secretaria del C.E.D. (Pere Micaló). Casa Carles. Plaça del Vi, 2. Tel.: 20 50 91, GIRONA. Horari de secretaria: de 7 a 8 tarda. Places limitades. La inscripció acaba el 15 de juny.

Vic

"UNES VACANCES BEN APROFITADES".- Tandes d'Exercicis per a matrimonis i per a persones soles:

- A la "Casa del Roser", d'Hos-talets de Balenyà, del dia 1 al 5 d'agost, de divendres a dimarts.- Al "Santuari de la Mare de Déu de La Gleba": del 10 al 14 d'agost, de diumenge a dijous. **Inscripcions:** A la pròpia parròquia, o a la Delegació Diocesana d'Exercicis, Santuari de La Gleba, tel.: 857 04 29.

Lleida

Les Germanetes de Bet-lehem, del Monestir de Si-xena (prov. d'Osca i Bisbat de Lleida), monestir que per cert no estava pas abandonat sinó **deshabitat**, ofereixen allotjament i manutenció a la persona o persones que es prestessin a acollir els visitants durant els mesos d'estiu. Així mateix donarien facilitats d'acampada i/o d'allotjament als grups parroquials, escoltes, d'esplai, etc. que vulguin col·laborar en treballs d' acondicionament del monestir, hostatgeria i entorn. Els interessats en alguna d'aquestes ofertes es poden adreçar directament a les monges: Germanetes de Betlehem. Monestir de Si-xena, VILLANUEVA DE SIXENA (Huesca). O a Maria Figueras, "CATALUNYA CRISTIANA", c/ València, 244, 2on. 08008, Barcelona. Tel.: 215 27 39.

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

AJUDANT arts aplicades. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-ti-me, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clí-nica titulada INEM 37.233.125.

AUX. admin., informàtica, mecano-grafia, psicologia. O bé classes EGB. Zona Urquinaona-Rambles-Pg. St. Joan. INEM 37.291.172.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

CAMBREJER, o neteja general. INEM 38.082.106.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396.

VARIS

SEMINARISTA necessita ajuda econòmica per als dos últims anys d'estudis. Tel.: 427 51 16 a partir de 20 hores. Pedro.

COMPRO: "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, escapularis, etc. Antoni. Tel. 726 44 14 nits.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

DESITJO escriure amb amics 18-22 anys. Ruta Barcelona a Castellterçol. Tema religió, bíblia, canvi segells nous i usats, excursions i natura. Es-cru. a Antonio Ros. Apartat 34.157, 08080 Barcelona.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LINIA SETMANES

-----	100 ptas.
-----	200 ptas.
-----	300 ptas.
-----	400 ptas.
-----	500 ptas.
-----	600 ptas.
-----	700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

XESC SOLIU

"EL SENY D'UN POBLE"

Demaneu-lo a la vostra llibreria.

Un munt d'activitats arreu de les comarques

5 notícies de la dinàmica eclesial del bisbat vigatà

1.— Centenari del "Canigó" de Mn. Cinto

Organitzat per l'Escola Universitària de Mestres de Vic en col·laboració amb les Universitats de Barcelona, es varen celebrar uns actes per a commemorar el centenari del "Canigó" de Mn. Jacint Verdaguer.

Actes que varen consistir en un interessant col·loqui els dies 2, 3, 4 i 5 del passat abril.

S'ha de destacar l'acte d'inauguració en el qual intervingué el Dr. Joan Bonet, que féu aportació d'una dada interessantíssima sobre la tragèdia de Verdaguer, que fins ara havien estat inèdites.

Totes les conferències i intervencions reflectiren les perspectives diverses de la magna obra i de la persona del sacerdot poeta Mn. Cinto Verdaguer.

A l'ensems s'inauguraren exposicions sobre les diverses edicions del "Canigó", manuscrits i cartes autògrafes del poeta, i es faren espectacles musicals i teatrals basats en l'obra literària del poeta de Folgueroles, coronat pel Bisbe Morgades com a "Poeta de Catalunya".

2.— Voluntaris per Caritas a Torelló

A la crida feta per Caritas Torelló demanant voluntaris per atendre necessitats concretes i inajornables, hi ha hagut persones que han respost positivament. Així s'ha engegat un nou servei: ELS VOLUNTARIS.

La seva actuació, per ara, es concreta a un estona de companyia a algun malalt o a algú que no pot sortir de casa, a tenir cura d'infants, a preparar roba, etc.

Cada persona voluntària, ho fa d'acord amb les seves possibilitats i en coordinació amb l'equip social.

3.— Nova publicació parroquial a Roda de Ter

Des del principi d'any, aquesta parròquia edita un full informatiu al qual han posat el suggerent nom de "CAP DE PONT".

Els que coneixen Roda ja saben que la parròquia està situada al "cap del Pont" que travessa el riu Ter, i per notificar les activitats que des d'allà es portin a terme, res més adient que un full ba-

tejat amb el nom del lloc precís on es troba l'església.

Fem nostres les paraules que encapçalaven el full num. 1:

"Que serveixi per sentir-nos en família.

Que aquest full respiri les alegries i les penes, els desigs i les esperances, les necessitats i les tasques de tots els qui formem la comunitat parroquial".

4.— S'han endegat programes radiofònics religiosos

La Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social, ha endegat la producció de programes religiosos al servei de les emissores, municipals o privades, que existeixen dins el territori de la Diòcesi.

Aquest servei és gratuït, i es facilita a totes aquelles emissores que el fan servir:

Ràdio Manresa; Ràdio Catalunya de Manresa; Ràdio Artés; Ràdio Callús; Ràdio Avinyó; Ràdio Santpedor; Ràdio Montesquiu; Ràdio Sant Joan de les Abadesses; Ràdio Sant Joan de Vilatorrada; Ràdio Sant Vicenç de Castellet; Ràdio Sant Fruitós de Bages; Ràdio Anoia d'Igualada; Ràdio Els Prats de Rei; Ràdio els Hostalets de Balenyà, i Ràdio Vic.

S'espera que, en la mesura que sigui possible, siguin cada cop més les emissores que col·laborin en aquesta tasca de difondre per les ones el missatge de l'Evangeli.

5.— JARC, una llavor que comença a Germinar

És el moviment de Joves Cristians de Comarques - JARC. Una realitat encara molt petita al nostre bisbat —només hi ha dos grups de joves formalment compromesos amb el moviment— que, tanmateix, comença a donar els primers senyals del seu creixement.

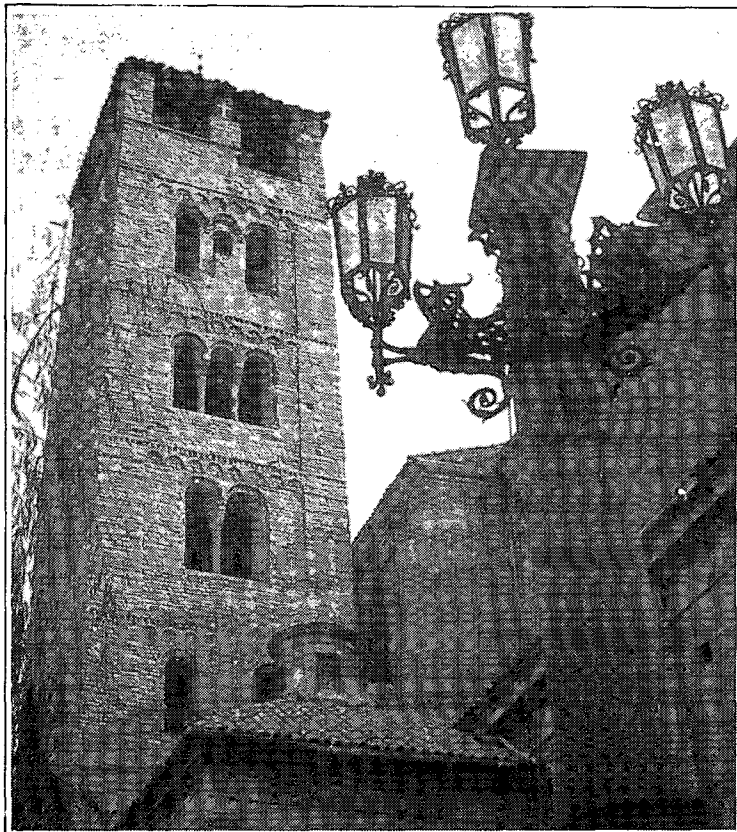
Els mateixos en ho expliquen: "De moment, som dos grups, un de Fals (Bages) i un de Vic (Osona). Cada un ha sortit d'una realitat ben diferent. El de Fals està molt vinculat a les activitats que es fan al poble. A Vic, tenim un àmbit més urbà i es treballa dins una parròquia, la de St. Domènec. Tots dos grups seguim el mètode de la revisió de vida a les nostres reunions, combinant les pautes del FARCELL amb altres fonts de reflexió i la riquesa personal, par-

tint sempre en medi on ens movem. movem.

El dia 16 de març, a Vic, vam fer la primera trobada diocesana tots dos grups. Vam compartir el dia amb una caminada fins a Malla (a pocs quilòmetres de Vic). Un cop allà, ens vam presentar individualment i com a grup i així ens vam assabentar d'on treballava cadascun i quin eren els nostres compromisos. Havent dinat, vam intercanviar impressions sobre el moviment i les jornades de Besalú. Vam acabar la jornada amb l'Eucaristia.

Tots en vam sortir contents i engrescats, segurs que no seria l'última.

Ens cal mirar molt positivament aquesta llavor que tot just comença a germinar.

PENSANT-HO BÉ

El plat

XESC SOLIU

No sé si fer plat del plat és buscar cinc peus al gat o simplement perdre el pa i el paneret i gastar la pólvora en salves. Tanmateix, considerant les moltes vegades que m'he llepat dits i bigotis amb allò que el plat m'ha ofert, no em sembla exagerat el ser agraït i fer l'elogi del plat. Ai, aquells feliços anys adolescents en què podia rostar-li la cara amb un bon tros de pa tou, fins a no deixar-hi gota de salsa, sense perill de greixor! Mirant el plat es pot ben conèixer el gust, la salut i la butxaca d'una persona. I, parlant de mirar, aquell que negui que una gran munió de les millors mirades de la seva vida, no les ha dedicades al plat, menteix pel coll. Un bon dinar fa de bon esperar, i de bon mirar quan finalment arriba. Si, fins i tot, hi ha qui menja més amb els ulls que amb la boca.

Les persones som terriblement barroeres amb els miracles de cada dia. Seiem i mengem, i no ens adonem d'allò que significa tenir diàriament plat a taula. Una taula parada alegra el cor, i un bon plat i fondo és una benedicció del cel. No s'ha de viure per menjar, però vulguem o no, cal menjar per viure. Doncs bé, el plat, soper, pla o de postres, és aquest receptable meravellós que ens ofereix, amorosament preparat, el nostre aliment de cada dia. El seny del nostre poble, arrelat en la fe, bé prou ho havia entès això, i ho expressava amb goig i a la descoberta, tot beneïnt la taula i donant-ne gràcies.

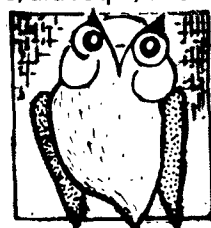
Tirar-se les coses entre cap i coll, és sempre un joc perillós. Però tirar-se els plats pel cap és, a més a més, un senyal extern de pregon trencaments. Molts lligams de comunió s'en van en orris. No sempre la nostra relació interpersonal és tan sincera i amorosa com per menjar en el mateix plat; però cal deixar sempre a punt la possibilitat de parar taula, d'asseure's i d'encetar un nou diàleg. No sé si els plats-i-olles protestaran, però no s'hi val, tot posant cara de persona que mai no ha trencat cap plat, carregar-se, setmana sí setmana no, part de la vaixela. Sense plats no es pot escudellar, ni repartir i compartir l'aliment que dona vida a la vida del cos i de l'esperit. No hi ha res més trist que un plat trencat o buit. Tanta fam que hi ha en tota persona de viure i con-viure en l'amor!

La sospitosa afecció de l'home a tirar trets, l'ha portat a inventar el joc de tir al plat. Home, un colom abatut i ben guisat, pot honorar un bon plat, i segurament, no trenca el global equilibri ecològic de les aus. Però, un plat trencat, ¿a què treu cap? És com un ciri trenat que no fa llum ni fum. I, a més, vaja quina trencadissa, ben poc ecològica, de trossos i trossets. Creieu-me, hi ha un joc que demana molta més destresa: preparar un bon plat, servir-lo en un bon plat, d'un primer plat passar al segon, fer un bon àpat i bon profit ens faci. Sense tant de soroll, és fa una feina més positiva, profitosa i divertida, oi?

El comportament de les persones davant les olles, plates i plats, és sempre simptomàtic. N'hi ha que van pel món amb la vista perduda, però a taula tenen un ull viu com una centella. Fiten immediatament el bon tall i s'apressen a fer-se bona mesura. Es passen de vius i juguen amb la bona educació dels altres. Ja se sap que no tothom té la mateixa gana, però això és un secret guardat en l'encongit estómac de cada u, i qualsevol suposició és, simplement, una hipòtesi gratuïta.

El seny de casa nostra, per evitar abusos, instaurà el bon costum, propi de la mestressa de casa, de "fer el plat" dels comensals. Així s'evitava que uns mengessin la carn i que els altres haguessin de rosegat els ossos, que uns poguessin menjar amb forquilla i els altres haguessin de pescar amb cullera. Ras i curt, el qui a taula és capaç de pensar en els altres, és tot un cavaller.

En el passatge evangèlic de Marta i Maria, Jesús diu a Marta que no s'amoïni tant, que amb el "plat únic" n'hi ha prou (sobretot si hi ha de tot i força), i no cal encaparrar-se en exquisitats i llepolies. Valia més assaborir l'amistat i la joia de l'encontre. De vegades se m'acut pensar, que no sé què donaria per poder asseure'm a taula amb una colla de persones estimades que mai més, ara i aquí, tindrè vora meu. En el fons, ¿el plat i la menja més desitjats per tothom, no és aquella inefable estimació que ungeix de gust i de sentit totes les coses i totes les circumstàncies?

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

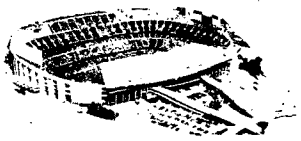

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de lluna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

GIRONA

L'Església blanca està d'enhorabona

Jesús Santamaría, director de la banda de Blanes, és ordenat sacerdot

Centenari de la vinguda de Sant Joan Bosco

GIRONA.— El passat dia 6 de maig es varen complir cent anys de la vinguda a Girona del fundador de la Congregació Salesiana, sant Joan Bosco. Aquest va arribar en tren, procedent de Barcelona i amb destí a Torí, allotjant-se a Casa Carles, casa del senyor Joaquim de Carles, situada al costat de l'Ajuntament.

Allà es guarda encara l'habitació que va ocupar el Sant, que era la mateixa que feien servir tots els personatges de sang reial que passaven per Girona ja que la família Carles tenia el privilegi de donar-los acolliment. El dia 7 de bon matí celebrà missa en l'oratori de la pròpia casa i després d'esmorzar rebé el bisbe Sivilla, que regia llavors la diòcesi gironina. A dos quarts de nou del mateix matí agafava de nou el tren, camí de Torí.

La seva estada a Girona, encara que molt breu, fou suficient per aconseguir la cessió d'uns terrenys vora el Pont Major pertanyents a les finques la Manola i la Buscosa que eren propietat del Marquès de la Cuadra. Allà el 1.891 es començà la construcció del futur col·legi dedicat a l'acolliment de nens i joves pobres i que tenien problemes amb la justícia.

A cadascú se'l deixava un tros d'hort perquè el conreés, i en traigués profit per ells i per la comunitat. L'església dedicada a Maria Auxiliadora fou inaugurada el 1.901 i cap als anys vint es canvià el destí del col·legi que passà a convertir-se en centre de formació dels joves que aspiraven a ser Salesians. Aquesta situació va durar fins els anys setanta en què el col·legi es transformà en institut de Formació Professional i més tard de BUP.

Amb motiu del centenari s'han celebrat diferents actes organitzats pels ex-alumnes, entre els que cal remarcar una conferència sobre l'estada de sant Bosco a Girona, a càrrec del doctor Josep Maria Marquès, una missa el diumenge, dia 11, a l'antiga església dels Salesians, un concert i un dinar de germanor.

M. C.

EXCURSIÓ RECREATIVA AL BENELUX I A PARÍS

La parròquia de Sant Esteve de Barcelona organitza una excursió a Bèlgica, Holanda i Luxemburg visitant el Temple de Montmartre a París i el Santuari de la Verge dels Pobres a Bannaix (Bèlgica). Tretze dies. Primera quinzena d'agost. Places limitades.

INFORMACIÓ: A la parròquia, Pg. Palma de Mallorca, 10-12, bis. Dilluns, dimecres i divendres de 6 a 8 de la tarda. Tel.: 352 54 57.

BLANES.— Ja no passa tan sovint, com passava abans, assabentar-se de notícies sobre ordenacions sagrades. En el nostre temps, significat per una lluita frenètica per prendre posicions avantatgistes i benestants en la societat, ja no resulta atractiu, fer una opció personal pel ministeri sacerdotal en l'Església catòlica, ja que això comporta una dedicació total al servei del poble i dels problemes de la societat segons el programa establert per Jesús de Natzaret.

Per això, l'església local, l'església de Blanes en aquest cas, es veu enriquida, rejaunada, i està de festa. I ens n'alegrem tots els creients. Com ens alegrem en tots els camps i cerimònies en què es fa realitat la vivència cristiana de manera més forta: ens agrada veure celebrar la pasqua cristiana. I les comunions solemnes. I la catequesi de primera comunió. I els

consells parroquials de pastoral. I els ritus de la Passió del Senyor. I les exèquies dels nostres difunts. I el sagrament del matrimoni...

Els creients seguim esperant la resurrecció. I creiem en la força transformadora dels ritus de l'Església.

Per això ens alegra, amb una alegria de festa, que hi hagi joves arriscats que es dediquin al ministeri de la paraula, l'eucaristia, i el sagrament del perdó.

Segons la carta als hebreus, els nostres sacerdots catòlics són fills del nostre propi poble, coneixedors de tot el que és nostre, i dèbils com nosaltres, i que per això ens animen a superar-nos amb la gràcia del Senyor: "Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen

per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això han d'oferir sacrificis pels seus pecats igualment que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu que els crida, com va cridar Aharon" (He 5,1-4).

El pare Jesús, a més de la seva cultura eclesiàstica, aporta a l'Església la seva joventut, la seva docència a l'escola, el seu coneixement i relació amb els idiomes i amb altres països, i la seva direcció a la Banda i Cobles del Col·legi Santa Maria.

Li desitgem que tot ho pugui dur a bon terme, i que la seva ordenació sagrada sigui el principi d'un extens camp d'acció d'Església. Enhorabona.

ANTONIO QUINTANA

Els mossens Pagès i Marquès publiquen sengles llibres de caire històric

GIRONA.— El rector de les Preses, mossèn Joan Pagès i Pons, ha publicat un llibre sobre "Olot durant la dècada ominosa (1823-1833)" que ha estat editat per la col·lecció anomenada Papers de l'Arxiu Casolà. El volum ve a ser un complement del llibre escrit anteriorment que es titulava "Olot durant el trienni liberal, 1820-1823".

El nou volum de la història olotina consta d'onze capítols amb una breu exposició demogràfica d'aquell període i un petit apèndix. L'autor emmarca perfectament aquest bocí de la història local dintre del context nacional i estatal ja que els esdeveniments que passen a Olot i l'actuació de les seves autoritats depenen molt del que passa a la resta del país.

El llibre va il·lustrat amb algunes fotografies antigues i porta un pròleg de l'historiador, Miquel de Garganta. Aquest anima mossèn Pagès "a escriure una monografia sobre Olot des de l'elevació al tron

de Ferran VII fins arribar al 1820, a l'entrada del trienni liberal". Així quedaria completada "una trilogia rica en dades d'interès per a la nostra història sòcio-política, civil i eclesiàstica".

Per altra banda el mateix mossèn Joan Pagès ha escrit un altre llibre sobre l'església parroquial de Sant Esteve d'Olot. El llibre fou presentat pel professor Josep Maria Solà-Morales en un acte celebrat al Casal Marjà el passat dia 22 d'abril.

Un llibre sobre Navata escrit pel doctor Jaume Marquès i mossèn Constans

Aquests dies també ha sortit a la llum pública un llibre sobre la parròquia de Navata a l'alt Empordà. Ha estat escrit pel doctor Jaume Marquès i Casanovas, canonge de Girona i cronista oficial d'aquesta ciutat, aprofitant uns

apunts que havia deixat mossèn Lluís Constans, de casa Missió de Banyoles.

El pròleg és signat pel president del Parlament de Catalunya, Miquel Coll i Alentorn qui afirma que "aquesta valuosa publicació serveixi d'estímul per a d'altres de semblants per a les quals l'obra de Constans i Marquès obre camí". El llibre ha estat editat per la Junta de la Societat d'Amics de Navata amb la col·laboració de la diputació de Girona i el departament de Cultura de la Generalitat.

Aquest poble guarda encara restes de la primitiva vila romana i del palau dels moros al solar del castell i el seu nom apareix ja l'any 880 en un document del monestir de Ripoll que afirma tenir possessions en el terme municipal de Navata. El llibre té un total de 253 planes i compta amb nombroses fotografies i mapes.

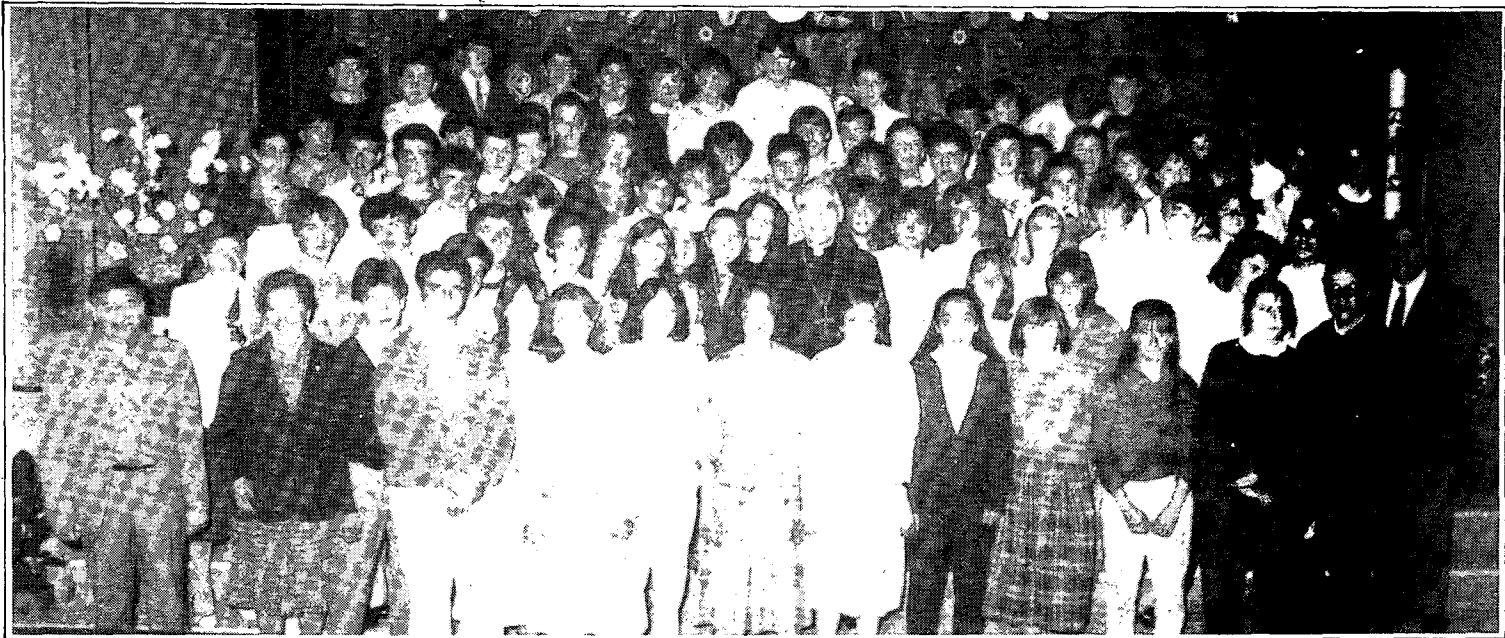
M. CABALLE

TARRAGONA

Cicle de conferències de formació permanent de sacerdots

LA SELVA DEL CAMP.— Els propers dies 25, 26 i 27 de juny, es desenvoluparà a la Selva del Camp, un cicle de conferències de Formació Permanent del Clergat, amb el tema general de "L'Estudi de les Constitucions del Concili Vaticà II".

Hi intervindran professors de la Facultat de Teologia de Catalunya, a càrrec dels quals seran les ponències.

S'han anat preparant amb fermesa per rebre el Sagrament

Pel juliol, XIV Pelegrinatge Diocesà a Lourdes

TARRAGONA.— Entre els propers dies 4 i 8 de juliol, es farà el XIV Pelegrinatge Diocesà a Lourdes, que presidirà l'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella i Cascante.

El "Tren de l'Esperança", en el qual viatjaran malalts, metges, infermeres i acompanyants, recorrerà una vegada més la ruta cap al santuari maria.

Els qui desitgin informació sobre el tema poden dirigir-se a M. Claramunt, trucant al telèfon 30 16 84.

Obres a la parròquia de Sant Francesc

La junta parroquial de Sant Francesc de la ciutat de Tarragona ha editat una petita "Memòria" de les obres realitzades últimament al temple parroquial amb la intenció d'informar tots els feligresos. Un primer capítol de la memòria parla dels treballs realitzats: coberta de l'altar major, coberta de la nau central, coberta del cimbori, campanar, escales d'accés al cor, etc... En un segon capítol, figuren les certificacions pressupostades que pugen a 2.099.304 ptas., i el tercer capítol es dedica a especificar les ajudes rebudes, remarcant les col·lectes extraordinàries dedicades a les obres, les quals arriben a 2.084.990 ptes. Ha estat una obra realitzada amb la col·laboració de tots els feligresos i amics de la parròquia.

El Dr. Torrella confirmà 75 joves a Cambrils

CAMBRILS.— El dimarts, dia 6, al vespre, i en el curs d'una emotiva cerimònia celebrada en el Santuari de la Mare de Déu del Camí, que era ple de gom a gom, el senyor arquebisbe de Tarragona Dr. Ramon Torrella va administrar el sagrament de la Confirmació a 75 joves cambrilencs de la parròquia de Santa Maria.

Des de l'octubre que els joves es preparaven amb una intensa catequesi i els dies immediats amb unes trobades especials. La cerimònia va ser també preparada amb tota cura. L'embelliment del presbiteri i de l'altar, les pregàries, els cants i el manifest final van estar a l'alçada de la festa. L'Eucaristia, concelebrada, va ser seguida i participada amb tota

atenció. Monsenyor Torrella, en la seva homilia, va ressaltar els valors de la joventut i la força de l'Esperit que els milloraria, i animant-los a seguir les seves inspiracions i els models de vida cívica i cristiana que se'ls havien mostrat en les jornades de la catequesi.

Després de la cerimònia i en Cripta del mateix Santuari, els joves, pares, padrins i catequistes, juntament amb l'Arquebisbe i la clerecia van participar en un magnífic refresc preparat pels pares dels confirmands i en la festa juvenil subsegüent que es va desenvolupar amb molta joia i animació.

JOSEP SALCEDA I CASTELLS

(Foto: Lluís Domingo)

La JARC organitzà una trobada a Vila-Seca

El dia 2 de febrer, el Moviment de Joves Cristians de Comarques -JARC va organitzar una trobada a l'ermita de la Pineda (Vila-Seca), amb l'assistència de 45 joves de Riudoms, Alforja, la Selva, Torredembarra, Masllorenç, el Vendrell, Valls, Alcover i Vila-Seca. Es començà amb un temps d'acolliment i pregària; després es passà al tema bàsic de la jornada "La revisió de vida", amb una reflexió i posada en comú. Va ser exposat per Mn. Joan Anton Cedó i, entre altres coses, es va referir a la mística d'aquest mètode el qual va creant un estil de vida, analitza el que passa allà on som i actuem, amb la finalitat de transformar-ho. Una pedagogia de l'acció.

FETS I CRITERIS

Amor a Maria

RAMON TORRELLA I CASCANTE,
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Mes de maig... mes de les flors... mes de Maria. Per a molts cristians aquestes paraules sonen com a passades de moda i com a anacròniques. Per què? Doncs senzillament perquè hi ha una crisi sobre la devoció a la Mare de Déu, que hem de reconèixer amb realisme i amb humilitat.

No és pas la meua intenció examinar els factors que han influït en aquesta crisi, els quals tenen uns orígens i unes causes diverses. Crec que ha estat excessivament fàcil fer crítica de les devocions populars a la Mare de Déu i que d'altra banda no s'ha predicat suficientment el fonament essencial de la devoció a la Verge Maria, o sigui, la seva maternitat divina.

En el Concili d'Efès, l'Església ja ens va donar la font de la devoció a la Mare de Déu en presentar per sempre units el misteri del Verb encarnat i l'afirmació de la Maternitat divina de Maria.

El Concili Vaticà II comença el capítol dedicat a la Verge Maria d'aquesta manera: "Déu benigne i sapientíssim, volent realitzar la redempció del món, quan arribà la plenitud del temps, envià el seu Fill, nascut de dona... perquè rebéssim la filiació divina". El misteri de salvació se'ns revela i continua en l'Església, feta del seu Cos pel Senyor, i en la qual els fidels cal que venerin la memòria "principalment de la gloriosa sempre Verge Maria, Mare de Jesucrist, Déu i Senyor nostre" (Cf. Lumen Gentium, n. 52).

La teologia mariana, que es fonamenta en la Maternitat divina de Maria, obre la possibilitat i la conveniència, per a la pregària i per a la pietat cristiana, d'una "lectura mariana" dels misteris de Jesucrist.

El teòleg Romano Guardini ha parlat en profunditat d'allò que ell anomena "l'espai maria": el clima i l'ambient en el contacte filial de la Verge Maria, es realitza per a nosaltres la trobada amb el Crist.

El naixement de Jesús, la presentació al temple, les noces de Canà, la passió i mort a la Creu, són, tots, esdeveniments de la vida de Jesucrist inseparables del pensament de Maria, que els ha viscut amb la intensitat i la delicadesa d'un cor maternal totalment abraçat a la fe.

Aquest amor maternal de Maria en totes les etapes de la vida terrenal del Redemptor continua encara actuant en tot el temps que el Cos de Crist, el nou Poble de Déu, camina vers el Regne.

La pietat mariana, tot i ser afectuosa no consisteix pas en un afecte estèril ni en una credulitat vana, sinó que s'ha de fonamentar en la doctrina autèntica, en l'amor filial, i en la imitació veritable de les virtuts de Maria. Estimar Maria ens porta a estimar Jesús.

Actualment es fa necessari revisar quins espais de "devoció a la Mare de Déu" hi ha en la nostra vida personal, familiar i en la mateixa comunitat eclesial.

Santa Teresina sabia prou que la Verge Maria és la Reina del cel i de la terra; però deia que "ella és més mare que reina". Afegia: està bé que es parli de les seves prerrogatives, però és molt més important fer-la estimar.

Tots els creients hem d'esforçar-nos a estimar Maria i a fer-la estimar. Aquest amor és l'únic remei per a no sentir-nos orfes de Mare.

IMPROMPTU

Ha mort una monja

ORIOL CAMPS

Una senzilla esquela ens ha fet saber que una monja missionera havia mort d'accident en un punt més o menys ignot de l'Àfrica, quan ja sumava quaranta i tants anys de vida religiosa, la major part dels quals els havia passat al servei dels qui tenen fam i set de conèixer Crist, de qui no n'haurien conegut el nom si no hagués estat per aquests milers de llançats a la gran aventura de proclamar la Bona Nova.

Ens és una mica difícil, des d'aquí, comprendre-ho. Però ¿us imagineu l'últim segon de vida d'aquesta monja en el qual, potser, haurà sentit recança per aquest últim servei que ja no podia dur a terme?

També se'ns fa difícil de comprendre aquests altres missioners i missioneres, que arreu de la geografia són sacrificats perquè en la seva proclamació de l'Evangeli algú hi detecta obstacles pel desenvolupament dels propis interessos polítics o, potser fins i tot, econòmics.

Quan en la lluita de cada dia ens envaeix el desànim, hauríem de pensar que el cel continua omplint-se d'intercessors. I que ens cal aprofitar-los en bé dels qui continuen la seva tasca i, ¿per què no? en bé nostre espiritual. Perquè aquest és l'únic egoisme permès.

BARCELONA

Un nou pas endavant que cal enfortir

Gairebé 45 milions recollits en la Diada de "Germanor"

BARCELONA.— A 28 de febrer, el resultat de la Diada ha estat de 44.733.264 ptes. El seu desglossament és el següent: col·lectes parroquials, 33.282.951 ptes (20'7% d'increment); col·lectes i donatius de centres de culte no parroquials, 8.349.582 ptes. (20'7% d'increment); aportacions de particulars directament al Fons Comú Diocesà, 3.100.731 ptes. (52% de decrement). Increment global respecte a l'any 1984: 14'09%; és a dir, lleugerament inferior al previst (15%).

Bon resultat? Mal resultat?

Bon resultat pel que fa a les parròquies i als centres de culte no parroquials, ja que si bé no han aconseguit l'increment de l'any passat (un 34% i 26'4%, respectivament) han assolit un resultat de gairebé sis punts per sobre de la previsió mitjana (15%) més estimable encara si es té en compte, d'una banda, la situació de crisi i, de l'altra, que el creixement percentual d'una massa econòmica és més difícil a mesura que aquesta augmenta.

Dolent resultat, quant als donatius directes al F.C.D. La tendència a la baixa, que ha venia de l'any anterior, s'ha confirmat. Per què? Sembla que hi ha dos fets que ho expliquen: els feligresos aporten a llurs parròquies —i és bo que ho facin així—, fa bastant de temps que no s'adreça cap acció de la Campanya, amb especificitat, a uns sectors de persones que viuen el seu cristianisme sense gaire vinculació a unes parròquies determinades (per exemple, militants de mo-

viments d'espiritualitat, etc.), i com a conseqüència d'aquesta manera de procedir, és més que probable que hi hagi un bon nombre de creients als qui, el moderat enrenou de la Campanya, els arribi tan afeblit que no facin la seva aportació econòmica ni a la parròquia ni directament al F.C.D.

Resultat econòmic del Fons Comú Diocesà a 31 de desembre de 1985

Els "números" de l'any 1985 es publiquen en el Butlletí Oficial de l'Arxidiòcesi del mes d'abril. Per tercera vegada, hi ha excedent i que el d'enguany puja a 10.064.400 ptes. Hem tingut 31 milions més d'entrades (la desviació positiva

més important ha tingut lloc en la partida "Aportacions de Particulars") i 17 milions més de sortides (les desviacions negatives més importants s'han produït en les Partides "Serveis Diocesans" i "Noves Parròquies"). Els 10 milions aproximats d'excedent resulten de les següents operacions: 13 - 17 = 14 milions. 14 milions menys 4 de déficit pressuposat = 10 milions. La major part d'aquest excedent ja l'hem destinat, en 1986, a "Noves Parròquies".

Allò que cal recordar, per accelerar el pas

Si en el mínim de temps possible, volem aconseguir que el nostre model d'economia eclesial esdevingui realitat, cal sentir dintre, sempre, i vives, aquestes tres preguntes:

—Quines són les necessitats de la Diòcesi?

(quina és la retribució justa dels nostres preveres; quins són els béns mobles i immobles que ens són necessaris; quina és la nostra quota de solidaritat pel que fa a les altres Diòcesis; a quin ritme volem caminar vers l'autofinançament...)

—Quant vol satisfer aquestes necessitats?

—Com aconseguir els recursos necessaris?

(quines aportacions concretes, i matisades segons llurs possibilitats, podem demanar als nostres fidels; quins és el "quantum" de la rendibilització raonable del nostre patrimoni...)

FINESTRAL DE LA CARITAT

Mans que fan força

Els problemes són molts i molt greus per a algunes famílies, però la nostra petita o gran ajuda pot alleujar-los. Moltes mans juntes tenen força per fer recular el sofriment. I tu, hi posaràs també les teves?

115.- Cap de família malalt crònic, només cobra 12.000 ptes. al mes. Té cinc fills petits. Els nens passen gana. Per a aliments calen, 32.700 ptes.

116.- Matrimoni jove amb un fill de bolquers. Viuen de la venda ambulante. Necessiten ajuda per pagar el lloguer endarrerit. Són, 20.000 ptes.

117.- Esposa abandonada amb dos fills a càrrec seu. Té lloguers endarrerits que li cal pagar. Li falten 19.520 ptes.

118.- Matrimoni amb dos fills en edat escolar. Només tenen ingressos de venda ambulante. S'han endarrerit en el pagament de llum i aigua. A fi d'evitar que els tallin el subministrament els falten 20.000 ptes.

119.- Cap de família en atur y sense subsidi. Té cinc fills. Per evitar el desnonament li falten 40.000 ptes.

120.- Matrimoni amb un fill de 8 anys. Viuen en una pensió i no poden pagar l'hospedatge. Per pagar deutes de l'habitatge: 15.000 ptes.

121.- Matrimoni jove amb un fill de sis mesos. El pare recull papers i ferros vells. No cobreixen les necessitats familiars. Per deutes de lloguer: 23.900 ptes.

122.- Cap de família amb una invalidesa absoluta. La petita pensió que té no cobreix les necessitats de l'esposa i tres fills. El gran està en atur. Per comprar gènere per fer venda ambulante: 15.000 ptes.

123.- Senyora de 66 anys, sense dret a pensió. Fa feines per les cases. Manté l'espòs malalt i sense pensió. Per pagar deutes de lloguer calen 25.000 ptes.

124.- Matrimoni amb cinc fills petits, evitaria el desnonament amb una ajuda. El pare està en atur sense subsidi. Necessiten 32.000 ptes.

125.- Viuda de poc. Té tres fills en edat escolar. Mentre es tramita la pensió li calen 25.000 ptes. per a aliments.

126.- Matrimoni gran, sense fills. Només tenen 12.000 ptes. mensuals de pensió. Tenen deutes d'aliments i de lloguer. Urgeixen 20.000 ptes.

127.- Senyora viuda que manté la família del seu fill en atur. Aquest té quatre fills, un d'ells disminuït. Per pagar lloguer pendent, 20.000 ptes.

128.- Matrimoni amb tres fills en edat escolar. El marit està en atur i sense subsidi, greument malalt. La situació els ha portat despeses que no poden afrontar. Els falten 27.500 ptes.

129.- Esposa abandonada amb cinc fills. Té greu malaltia que requereix tractament ortopèdic. Per a una pròtesi li calen 20.463 ptes.

130.- Cap de família amb greu malaltia cardíaca. Té tres fills a càrrec seu, els dos grans en atur. No cobreixen les necessitats familiars. Els cal pagar rebuts pendents de lloguer que pugen 25.456 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adreixin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1, Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

D.V.

Aquest cap de setmana, 59è Aplec de Togores

SABADELL.— Dissabte, dia 24 de maig, acampada conjunta del Club Falcons i Centre d'Esplai La Teranyina, de l'Acadèmia Catòlica. Diumenge, dia 25 de maig, a les vuit del matí reunió dels romeus per anar cap a l'ermita, on se celebrarà una missa cantada a dos quarts de deu. Seguidament, jocs infantils per la mainada, sardanes per la Cobla La Principal del Vallès, concert per la Coral Infantil de l'Acadèmia Catòlica i l'Agrupació

Coral Talia, del Departament de Música de les Agrupacions "Narcís Giral", les quals han organitzat també un concurs de Pintura Ràpida i dibuix infantil; Concurs de rams de flors silvestres, que tant d'èxit tenen ja tradicionalment.

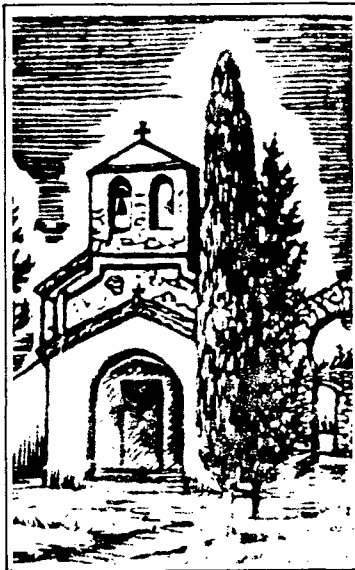
Dinar camperol, jocs d'infants i a les cinc de la tarda, Vespres a la Mare de Déu. S'acabarà la tarda amb una altra audició de sardanes i el cant de l'Hora dels Adéus, com a comiat.

Tots els actes organitzats per l'Acadèmia Catòlica i els Amics de Togores, amb la participació de la Schola Cantorum.

Èxit del 91è. Romiatge sabadellenc a Montserrat

Set autocars i molts cotxes particulars portaren el passat diumenge dia 4 de maig els romeus sabadellencs a Montserrat, on, com ja és tradicional des de fa més de noranta anys, es cobrí un programa d'actes, dels que sobressortiren el concert de la coral de la Unió Excursionista de Sabadell, que compleix el 25è aniversari i se sumà a la romeria, la Missa cantada a l'Altar Major de la Basílica, sota la direcció de la Schola Cantorum, i l'ofrena del Ciri Votiu a l'ofertori. Els romeus sabadellencs foren amablement acollits pel Pare Abat, que posà en relleu l'acollida de la gent de Sabadell als monjos quan sovintegen a la nostra ciutat, amb les seves conferències.

A la tarda, al camí dels Degotalls, cant dels himnes respectius a la Mare de Déu de la Salut, a la Mare de Déu de To-

gores i a la Mare de Déu de les Neus, imatges tan venerades a Sabadell.

Després del Rosari la Schola Cantorum prengué part a les Vespres solemnes, actes tots, que promoguts pel fundador de l'Acadèmia Catòlica Dr. Sardà i Salvany i secundat després pel montserratí Dr. Lluís Carreras, i els altres consiliaris, són esperats pels sabadellencs cada primavera.

URGELLIA

—VI—

Anuari d'Estudis Històrics dels Antics Comtats de Cerdanya, Urgell i Pallars, d'Andorra i la Vall d'Aran.

Preu de venda 3.300 pts. (IVA inclòs). Es pot sol·licitar a SOCIETAT URGEL-LITANA, Pati del Palau, 3. La Seu d'Urgell.

PAÍS VALENCIÀ

Trobada de comunitats cristianes populars

CASTELLÓ.— Fa poc s'aplegaren al seminari diocesà de Castelló de la Plana "Mater Dei", més de 350 membres de les Comunitats Cristianes Populars del País Valencià (C.C.P.) per celebrar la seua trobada anual. En 1984 el lloc escollit fou Villena (Alt Vinalopó) i l'any passat, Alborià (L'Horta).

El tema central del dia: "La identitat de CCP vers l'Església i la societat" fou treballat en set grups de treball: com som església, poble i comunitat; com concretam la utopia; com vivim l'esperança; com celebrem la nostra fe i com anunciem l'evangeli.

La Trobada començà amb la celebració festiva i participada de l'eucaristia i després de dinar hi hagué una bona estona festiva. L'organització de la Trobada, a càrrec de les comunitats castellonenques, fou perfecta i va contribuir al bon resultat de la jornada.

Encontre de rectors de parròquies obreres i populars

VALENCIA.— Organitzat per la Delegació diocesana de Pastoral Obrera de València s'ha celebrat un encontre de rectors de parròquies obreres i populars a la Casa d'Exercicis de la Puríssima d'Alaquàs (L'Horta). Hi participaren una trentena de capellans que analitzaren la possibilitat, els límits i els entrebancs del pluralisme en l'Església i més en concret en la de València. El teòleg Joaquim Garcia Roca ajudà a profunditzar en el tema, preparat per un qüestionari i treballat prèviament en grups.

JOSEP A. COMES

LES ILLES

Cap a una província eclesiàstica autònoma

CIUTAT DE MALLORCA.— Les diòcesis de Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera constituïran la província eclesiàstica de les Illes, segons que ha acordat el ple de la Conferència Episcopal espanyola a Madrid.

Les diòcesis de les Illes depenen actualment, des del punt de vista de l'organització eclesiàstica, de l'arquebisbat metropolità de València i fa mesos que els bisbes Teodor Ubeda, de Mallorca, Antoni Deig, de Menorca, i Josep Gea, d'Eivissa-Formentera, van demanar de poder constituir una província eclesiàstica autònoma, independent de l'arquebisbat de València.

L'expedient ha estat acollit favorablement per la comissió

episcopal de límits i autoritzat per l'assemblea plenària de la conferència episcopal espanyola. Ara només manca tenir l'autorització definitiva de la Santa Seu.

Una de les qüestions a resoldre, un cop la Santa Seu hagi autoritzat aquesta nova organització de les diòcesis balears, és la designació de la seu metropolitana, que amb tota certesa recaurà en el Ciutat de Mallorca, ja que tradicionalment les capitals de les províncies eclesiàstiques han estat ciutats importants des del punt de vista cultural. Això vol dir que serà l'actual bisbe de Mallorca, el valencià Teodor Ubeda, el qui assumirà la responsabilitat de dirigir la nova

província eclesiàstica.

La realitat pastoral de les Illes, sobretot després de la constitució de l'autonomia balear, feia necessària la decisió d'erigir en província eclesiàstica les tres diòcesis de l'arxipèlag.

A més, cal tenir present que la vinculació que fins ara els bisbats balears havien de tenir amb l'arquebisbat de València era més aviat formal i jurídica que no pas real. De fet, hi havia molta més vinculació —sobretot pel que fa al bisbat de Menorca— amb les diòcesis catalanes. En el camp de la catequesi i de determinats moviments apostòlics juvenils, fa temps que funcionen organitzacions conjuntes dels bisbats de Catalunya i les Illes.

LLUM DE LA GENT

(Religió Catòlica de 1r a 5è d'E.G.B.)

- Llibres concebuts com a Quaderns de treball basats en una metodologia activa;
- Concebuts com a llibres que globalitzen l'àrea de formació religiosa integrant-la amb la resta d'àrees educatives i culturals.
- parteixen de l'experiència quotidiana del nen i el porten al coneixement de la fe;
- amb gran varietat d'activitats d'expressió oral, plàstica, cançons, representacions teatrals, etc.
- amb un breu resum de cada unitat, senzill i sintètic.
- plenament ajustats a les actuals orientacions pràctiques per a la programació de la classe de religió del Secretariat d'Esenyament Religios a Catalunya;
- amb una gran connexió didàctica de la Història Sagrada, l'Evangeli i alguns textos conciliaris.

objectiu del raonament deductiu

Inici del raonament: fets de l'experiència diària

activitats que globalitzen l'experiència moral del nen. (Expressió plàstica)

resum senzill d'una unitat

Autor :
Narcís Tibau

EDITORIAL ANDROS S.A.

Distribució : Avgda. Meridiana, 28 08018 BARCELONA Tel: 309 43 44

utilització de l'Evangeli com a fonament de l'assignatura

Raonament lògic-deductiu

Síntesi (activitat individual)

activitat grupal

recull de suggeriments aplicació de l'evangeli a la vida quotidiana. (activitat grupal)

Alimenta de franc el teu cervell.

610 biblioteques, 35.113 seients de lectura, 9.000.000 de volums, i totes les revistes i periòdics del dia, perquè alimentis de franc el teu cervell amb totes les vitamines de la A a la Z.

Tu ets el teu cervell. I el teu cervell, com el teu cos, també l'has d'alimentar, i molt. Dóna-li el millor que hi ha, allò que té més aliment, i totes les vitamines de la A a la Z: els llibres.

Cada any, la Generalitat de Catalunya destina més de 150 milions de pessetes

per comprar llibres i publicacions, i distribuir-los a les biblioteques de la Xarxa de la Generalitat, a d'altres biblioteques importants, a petites biblioteques d'entitats culturals, als ajuntaments i a les escoles.

D'altra banda, dóna suport a la producció editorial en llengua catalana —3.500 títols, el 1985—, alguns dels quals han estat traduïts a d'altres llengües com són ara l'anglès, l'alemany, el francès, i fins i tot el grec i l'hongarès. Tot això, i moltíssimes coses més, la

Generalitat de Catalunya les fa per a tu, perquè cada dia tinguis més cultura, sàpigues més coses, i a més no et costi ni una pesseta.

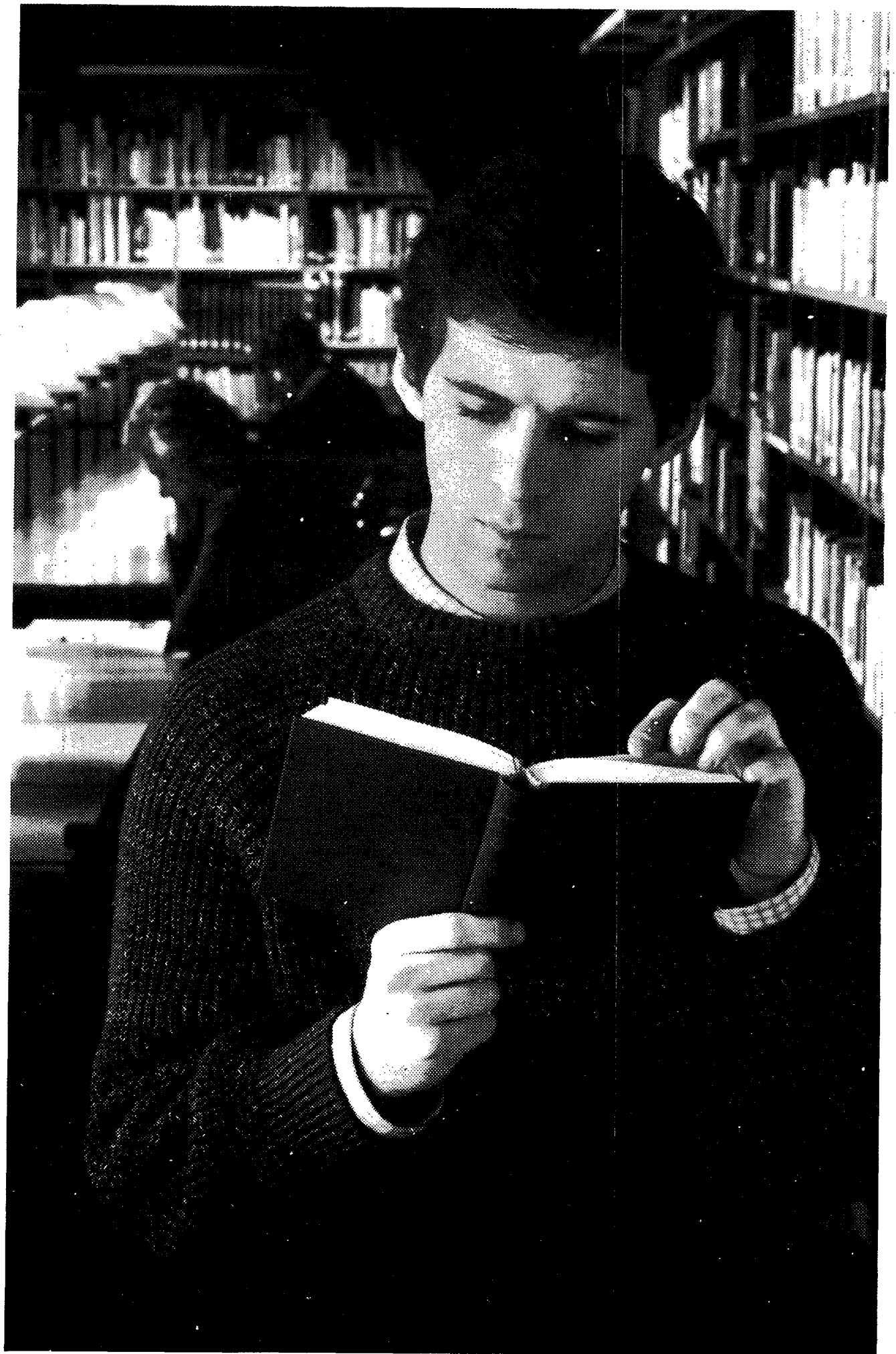
Vine a les biblioteques i alimenta el teu cervell.

No et costa res.

Si vols saber quina és la biblioteca que et cau més a prop de casa, només has de trucar a aquest número i te n'informarem.

(93) 302 15 22.

LORENTE - MUSSONS

**GENERALITAT
DE CATALUNYA
DEPARTAMENT
DE CULTURA**

**CATALUNYA ENDAVANT
AMB LA CULTURA**

MÀLAGA

Una vocació tardana però ferma

El tinent coronel Francisco Pérez és ordenat sacerdot

MÀLAGA.— El tinent coronel retirat d'enginyers de l'Exèrcit, professor d'E.G.B. i de Formació Professional de branques tècniques, vidu i sense fills, Francisco Pérez Llorente serà pròximament ordenat sacerdot pel bisbe de la diòcesi, monsenyor Buxarrais Ventura. Amb la seva arribada al presbiteri "veig que els meus somnis de fer-me sacerdot donen cim a la meua vocació", diu, restant importància a allò que la notícia té —o almenys pot tenir— de sorprenent.

Per arribar a aquest punt de la seva vida, el camí que Francisco Pérez Llorente ha hagut de cobrir ha estat, fins a cert punt, espinós. I ha tingut durant aquest llarg recorregut personal i intransferible canvis fonamentals de vida, d'hàbit, de costums. Ingressà a l'Exèrcit l'any 1938, on va romandre fins a l'any 1960, i és va graduar amb el grau de tinent coronel. Va quedar vidu i sense fills l'any 1978, "l'any del replantejament de la meua existència, l'any en el qual vaig decidir, en veure'm sol, donar veritable sentit a la vida que em quedava per experimentar". La decisió la posà en marxa de manera immediata, aleshores ingressà com a novici als franciscans de Chipiona, fins a l'any 1980 que se'l va enviar a la Cartuja granadina per als necessaris estudis de Teologia. Allí va romandre tres anys i després va passar a l'Institut Internacional de Teologia, afecte a la Universitat Pontificia de Comillas, i actualment acaba aquesta assignatura en el Centre Diocesà de Teologia de Màlaga, després de continuar un segon curs a la Pontificia Universitat "Teresianum" de Roma.

És a dir, que la seva preparació

no fou ocasional, ni improvisada. Al contrari, ha hagut d'enfrontar-se a moltes hores, dies, mesos i anys de meditació i estudi per trobar-se en el moment que protagonitza avui. "Miri, quan em pregunten què aporta un home com jo a l'Església, sempre acostumo dir que a part de la maduresa intel·lectual i vivencial que indubtablement es poseeix a la meua edat, una vocació molt més forta, saber allò que es vol exactament i una major solidesa en la presa de decisió...", concreta quan al·ludeix la seva condició de sexagenari. Encara més, diu, "jo sóc d'aquells als qui no importaria vestir la sotana, ja que no cal dissimular allò que hom és i sent".

El que significa

"Per a mi és una cosa extraordinària ordenar-me sacerdot i ho considero com un do de Déu, un do que rebo gratuïtament d'Ell, i que suposa començar una nova vida amb la mateixa il·lusió com si tingués ara vint anys", diu com si finalment volgués contestar la nostra curiositat. També al·ludeix l'exemple (ja ho sabeu: les messes són moltes i els treballadors pocs), a allò que d'exemplaritat pot tenir per als altres homes la seva pròpia decisió, de la qual en cap moment no se n'ha penedit.

Per cert i en l'ordre dels penediments no anunciats, li preguntem si és militar pedit o sacerdot de vocació tardana, i per a ell, les coses són molt clares. Diu així: "Els preliminars de la meua vocació es remunten a molts anys enre. Abans de casar-me, i fins i tot, també abans de la meua incorporació a la milícia, vaig sentir una crida inicial (ja que jo em vaig

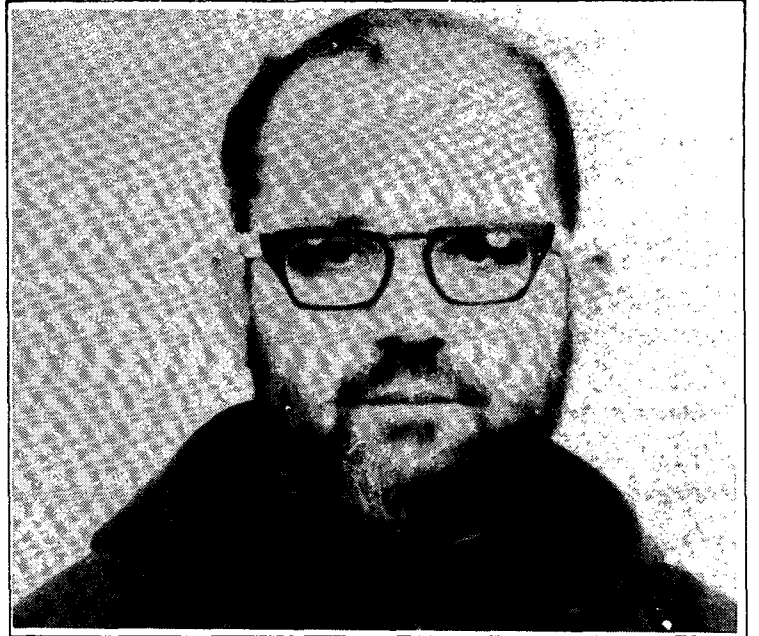
educar al col·legi de Sant Felip Neri dels Maristes) i en començar la guerra vaig constatar aquella crida misteriosa que m'inclinava a la vocació, però les vicissituds que després hi va haver m'obligaren a prendre diferents camins. Sí, crec que podem parlar de sacerdot de vocació tardana, però no per això em sento com "no avisat"; al contrari, crec que amb l'experiència que ha adquirit en la vida puc ser un treballador eficaç que dona bons serveis a la comunitat del Poble de Déu...".

Experiències, vivències, preparació i decisió són, en tot cas els atributs que aquest decidit militar ofereix a aquesta nova Església molt més oberta que avui, afortunadament per a ella mateixa i per a nosaltres, aprofita el millor del cos social per al pastoreig religiós.

"Entre la milícia i el presbiterat hi ha com un paral·lelisme en el sentit del sotmetiment, la voluntat i la disciplina; per això, jo almenys crec, que no em costa cap esforç ser sacerdot i, en sotmetre'm a allò que Déu vol que sigui. Estic acostumat a despullar-me dels meus propis egoismes...".

Un home de la seva experiència, estudis i preparació, després d'aplicar-se amb voluntat al seu llarg període formatiu, entrarà al presbiterat malagueny. Li agrada l'administració parroquial, segons ens assegura; però també s'interessa vivament pels camps de la pastoral entre adults i joves, ja que a ambdós entén i comprèn des de la seva pròpia executòria professional anterior. A les ordres del bisbe i amb plena disponibilitat permanent", Francisco Pérez Llorente es disposa a celebrar la seva primera missa.

LLEÓ

En la seu de Machiques

El pare Romualdo Agustín, caputxí lleonès, bisbe de Veneçuela

LLEÓ.— Sa Santedat Joan Pau II ha nomenat el pare Romualdo Agustín Alvarez Rodríguez nou bisbe del Vicariat Apostòlic de Machiques, a Veneçuela. Succeeix a monsenyor Miguel Aurrecoechea Palacio, el qual es jubilà als 82 anys.

Monsenyor Romualdo Agustín Alvarez Rodríguez va néixer a Renedo de Valdetuéjar, província de Lleó, l'any 1923. Ingressà a l'orde dels Caputxins l'any 1941 i s'ordenà l'any 1949. Optà pel treball missional i fou destinat a la missió de Machiques, a l'estat del Zulia (Veneçuela). Per complir aquesta missió s'especialitzà en missionologia, pastoral, franciscanisme i catequesi.

Són ja 36 anys els que monsenyor Alvarez Gutiérrez duu missionant entre els indis motilons i els iucpes que habiten la serra de Perijá, entre Veneçuela i Colòmbia. En el territori missional habiten també nombrosos "criollos" que resideixen a les poblacions riberenyes del golf de Maracaibo. És la rica regió petrolera.

Monsenyor Alvarez Gutiérrez ha desenvolupat diversos càrrecs, com a rector de la catedral de Machiques, superior regular dels Caputxins que missionen en aquell Vicariat, etc. Però ha de destacar-se la seva gesta de ser el primer a descendir des d'un helicòpter entre els indis motilons, quan aquests tiraven fletxes a tothom que s'apropava als seus "bohios". Aquest primer contacte, arriscat en extrem, s'efectuà el 22 de juliol del 1960.

MADRID

2.022 estudiants en els seminaris majors

MADRID.— Actualment hi ha a Espanya 22.000 sacerdots diocesans la mitjana d'edat dels quals és de cinquanta-tres anys. Els alumnes en seminaris menors diocesans són 6.000 i en seminaris majors 2.022, informa Joaquim Martí Abad, secretari de la Comissió Episcopal de Seminaris, amb motiu de celebrar-se la festivitat de Sant Josep, el Dia del Seminari.

Martí Abad precisà que en els últims cinc anys hi hagué un déficit de 300 sacerdots cada any com a resultat de restar el nombre d'ordenacions sacerdotals —una mitjana de 170— el nombre de morts i abandonaments, que situà entorn als 450. Però la corba s'està invertint davant el creixement de vocacions que s'està enregistrant des del 1980.

"La crisi dels seminaris —digué— va venir precedida d'una crisi de sacerdots en les dècades dels 60 i 70". "Ara —afegí— s'està produint una reidentificació no solament teològica, sinó també sociològica i psicològica dels sacerdots amb al seva vida i mi-

nisteri, la qual cosa influeix també en el creixement de les vocacions". En aquest sentit, comentà que a Espanya hi ha un augment mitjà per any, des del 1979, de 100 seminaristes majors.

L'any que major nombre de seminaristes hi hagué a Espanya fou l'any 1964, amb un total de 9.000. Aquesta xifra anà baixant lentament fins l'any 1979, que n'hi hagué 1.505, i a partir d'aquest any començà novament l'augment fins 1986, en què n'hi ha un total de 2.022.

Els seminaris majors que tenen més alumnes són els de Madrid (194), Toledo (193), València (84) i Barcelona (80), mentre que els que en tenen menys són els de Terol (zero), Barbasastro (tres) i Urgell, Jaca i Eivissa, que en tenen quatre cada un. L'augment de vocacions a Espanya és més significatiu a Andalusia, Extremadura, Llewant i a algunes diòcesis d'ambdues Castelles, així com a Madrid, mentre que el creixement és menor pel que fa a temps passats a Aragó, País Basc, Balears i Catalunya.

ILLES CANÀRIES

Acusen d'independendistes sacerdots canaris

LAS PALMAS DE GRAN CANARIA.— El bisbe de Canàries, monsenyor Ramón Echarren, ha desqualificat un informe sobre les actituds separatistes d'alguns capellans de la seva diòcesi que va publicar el dimarts dia 14 de maig un diari de la regió i que ha estat presumptament elaborat per la policia i enviat al ministeri de Justícia pel delegat del govern a la comunitat autònoma de Canàries, Eligio Hernández.

Monsenyor Echarren ha dit que l'informe esmentat és "plagat de falsedats i errors" i que "constitueix un greu atemptat contra la fama dels meus capellans, els quals defensaré amb els mitjans més adequats d'acord amb el dret". Fora d'aquesta desqualificació global, el bisbe Echarren no ha baixat a més detalls.

L'informe atribueix a alguns capellans del bisbat de Canàries una activitat política en favor del nacionalisme independentista, així com la utilització de diverses parròquies per a fer propaganda de les seves tesis. També s'hi diu que la direcció actual del seminari diocesà fomenta la for-

mació de capellans dedicats a activitats polítiques de signe populista, i independentista.

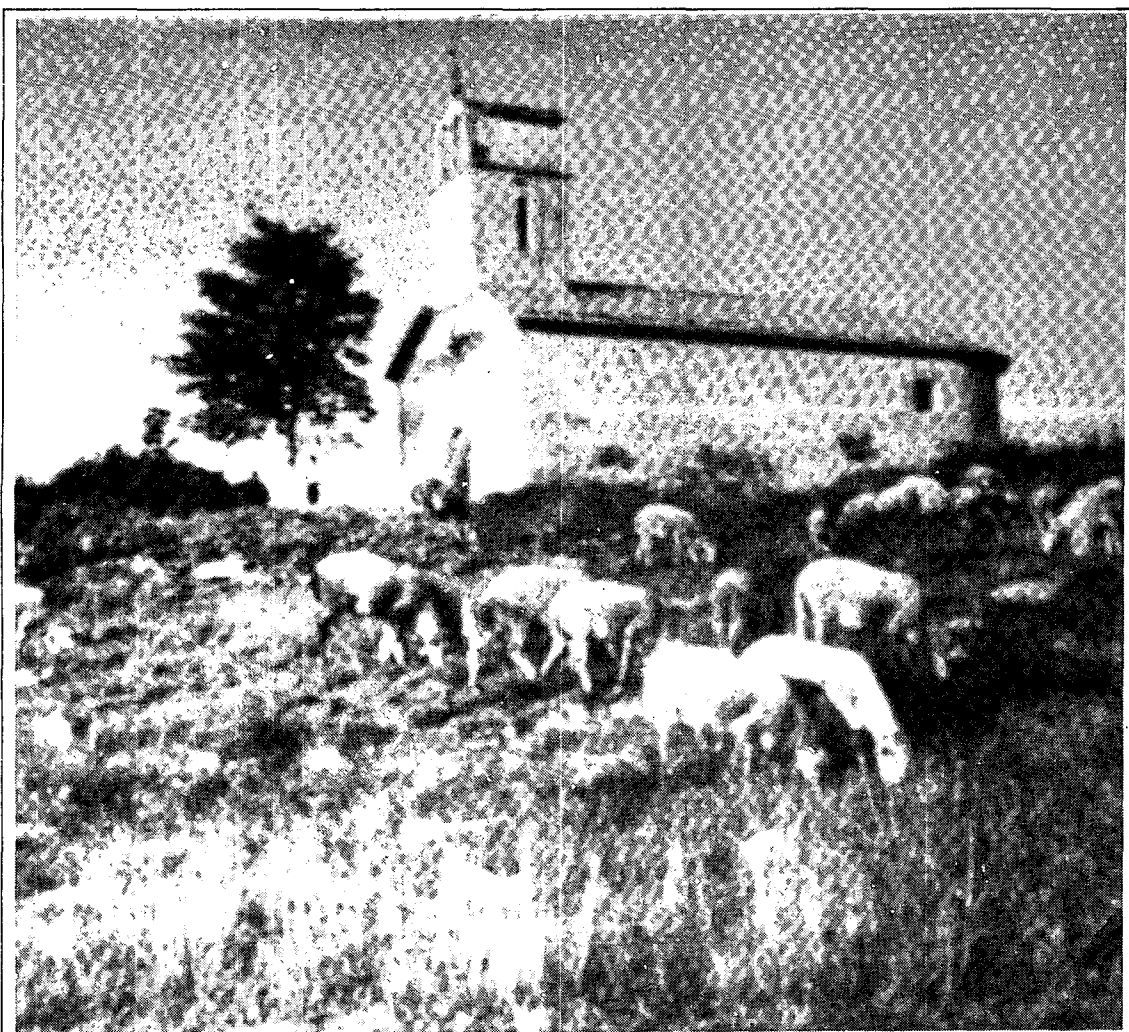
El delegat del Govern informa el PSOE

El delegat del govern ha negat que ell hagués enviat cap informe d'aquest tipus al ministeri de Justícia, però, en canvi, ha reconegut que havia informat la secretaria del PSOE sobre les activitats dutes a terme per diversos capellans canaris durant la campanya del referèndum sobre la permanència a l'OTAN, activitats que, d'altra banda, eren plenament conegudes per l'opinió pública. També ha manifestat que està plenament convençut que el bisbe Echarren no té res a veure amb les activitats de signe polític que es puguin atribuir als capellans del seu bisbat.

Des de fa força temps, membres de l'anomenat "clergat de base" han ajudat a sensibilitzar molts cristians de comunitats populars pel que fa a les reivindicacions autodeterministes que propugnen alguns moviments polítics minoritaris però molt actius.

Casa de Folgueroles on va néixer el poeta

Ermita de La Damunt, a Folgueroles, on mossèn Cinto anava a pregar de petit.

L'h verdagu viva e

Els "llocs verdaguerians" ens recorden el pas de mossèn Cinto Verdager per Osona, la comarca que el va veure néixer. Són llocs instituïts pel Patronat d'Estudis Ausonencs, entitat difusora de la cultura osonenca. Actualment, molts d'aquests llocs estan en un estat de deixadesa força avançat. El lloc verdaguerià on roman més viu el record del poeta de Folgueroles és a Vinyoles d'Orís, on Verdager hi plantà el llorer amb el qual més tard el coronarien "príncep de les lletres catalanes".

Arreu del nostre país trobem l'empremta que va deixar-hi mossèn Cinto. Molts llocs ens el recorden: la casa de Vallvidrera on morí, el santuari de la Mare de Déu del Mont, el palau Moja i l'església de Betlem a Barcelona, etc. Però com a poeta osonenc que era, és a la comarca d'Osona on trobem una herència verdagueriana més viva.

A finals de la dècada dels 60, va esdevenir-se una desfeta a la "Font del Desmai", la font propera a Folgueroles on el jove Jacint Verdager es reunia a recitar els seus poemes amb els seus companys lletraferits de l'"Esbart de Vic". Una mena de ciclò va aterrar el gegantí om que cobria la font i ombrejava el record a d'Esbart. L'om, en caure sobre la pedra, també la va tirar a terra encara que no la va trencar. Les intenses pluges varen acabar la mala feina, de forma que feia de mal baixar a la font a beure aigua.

El Patronat d'Estudis Ausonencs

Fou aleshores quan el Patronat d'Estudis Ausonencs, una entitat vigatana que, entre d'altres, té com a finalitat la de protegir el patrimoni cultural, artístic i monumental de la comarca d'Osona, creà la seva secció de "Protecció dels Llocs Verdaguerians". El projecte es va iniciar el trimestre octubre-desembre de 1968 i el mes de maig de 1969 fou designada una Junta, la presidència de la qual estava a càrrec del director de la Secció de Protecció de Monuments del Patronat d'Estudis Ausonencs, l'advocat Joan Anglada i Vilardebò. Hi figuraven com a vocals: Ramon Rierola, Mn. Joan Colom, Ricard Torrents, Josep Ylla-Català i Joan Sunyol. N'era secretària Carme Rosés. També participaven en la Junta, entre altres, Josep Mª Casacuberta, Antoni Comas, Jo-

sep-Lluís Vives i Conde, i Joan Torrents.

Ja, anteriorment, el Patronat d'Estudis Ausonencs havia participat activament en homenatges i commemoracions verdaguerianes. Ja l'any de la fundació de l'entitat, 1952, commemorà el cinquantenari de la mort del poeta, amb unes conferències a Folgueroles, a Tona i als claustres de la catedral de Vic. Més tard, participaria als actes commemoratius del centenari de la fundació de l'Esbart de Vic, celebrats a Folgueroles el 18 de juny del 1967.

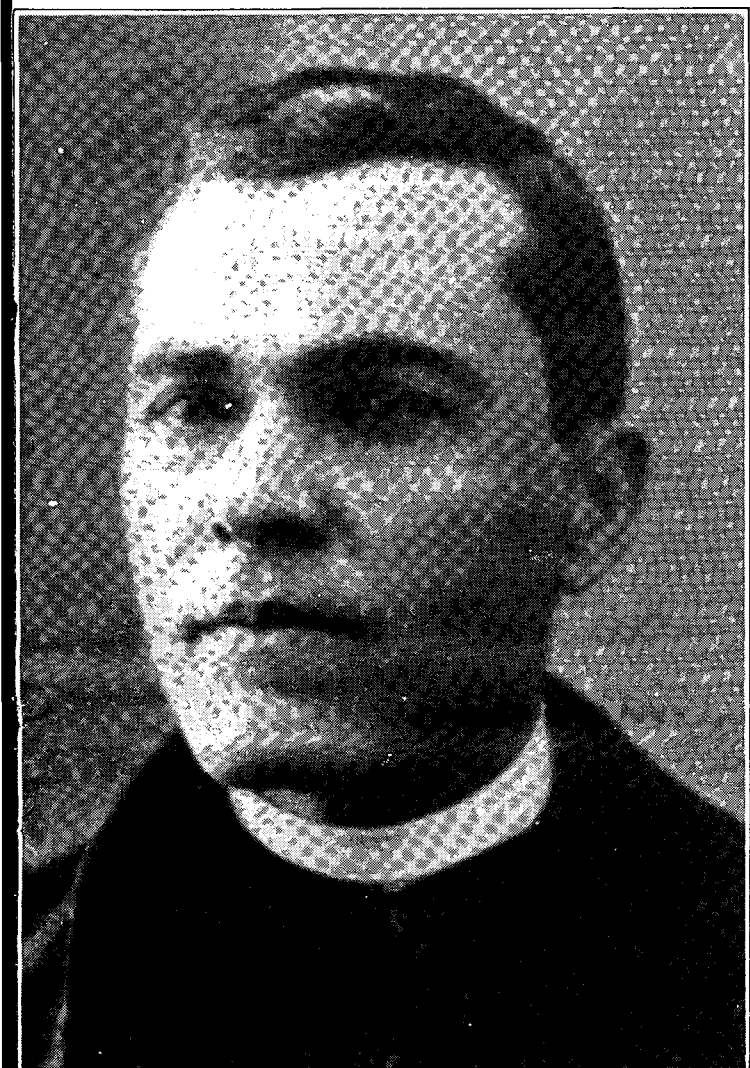
Més tard, l'abril del 1972, es va anunciar el projecte de promoure els llocs verdaguerians i, com a conseqüència, es va crear una secció de delegats comarcals. El pintor Felip Vall va ser nomenat director de la secció i va entrar com a vocal a la Junta Directiva del Patronat. Amb la maiaurada mort de Joan Anglada, el setembre de 1979, va desaparèixer la Secció de Protecció de Llocs Verdaguerians.

La "Font del Desmai", abandonada

De totes les tasques dutes a terme per la secció durant aquest temps, cal destacar-ne dues: les recuperacions de l'església de Vinyoles i de la "Font del Desmai". Actualment, dels 17 llocs verdaguerians existents a Osona, aquests dos són els únics que estan en mans del Patronat d'Estudis Ausonencs, el qual té cura de la seva conservació i difusió.

La signatura de donació de la "Font del Desmai" al Patronat es produí l'any 1970 quan la seva propietària fins aleshores, Matilde Foix, va fer-ne donació, després de les gestions fetes pel Patronat, en col·laboració amb l'ajuntament de Folgueroles i l'associació d'"Amics de Verdager". La dona-

erència ueriana més és a Osona

Retrat de joventut de mossèn Cinto

ció restà inscrita en el Registre de la Propietat a favor del Patronat.

Amb aquesta garantia es van emprendre un seguit d'obres, com l'agencament de la font i voltants. Es va netejar el camí, la pedra amb el nom dels poetes de l'Esbart va tornar a presidir el lloc i es van plantar una colla de desmais al voltant, fent justícia a l'arbre que va donar el nom a la font.

Però el temps ha passat i la deixadesa dels diferents propietaris de les finques properes, junt amb el vandalisme numà ha fet que la font s'anés deteriorant. Actualment, al voltant de la font ja no hi ha gairebé cap arbre, tot i els intents de repiantació del Patronat.

En pitjor estat es troba la font de Poudevida, propera a l'altra, que mossèn Cinto esmentà en el seu famós poema franciscà. El llot i les algues cobreixen la font davant la im-

possibilitat que el rierol de abans hi havia segueixi el seu curs, donat que s'ha aprofitat per fer-hi camps de cultiu.

12 diorames sobre Verdguer

Quant a l'església de Vinyoles, aquest és potser un dels llocs verdaguerians millor conservat i on l'empremta de Verdguer continua més viva. No cal recordar que allà fou on mossèn Cinto exercí de vicari durant un parell d'anys.

En aquesta església, ja fa uns anys, va deixar de practicar-s'hi el culte, en traslladar-se a la nova església de Vinyoles.

Aleshores, en obrir-se el culte a la nova església, la vella restà totalment abandonada a l'acció del temps que anava derruint-la. La possibilitat d'una ruïna total s'anava acostant, donada la gran quantitat d'aigua que les teulades

plenes de vegetació espontània deixaven caure a l'interior.

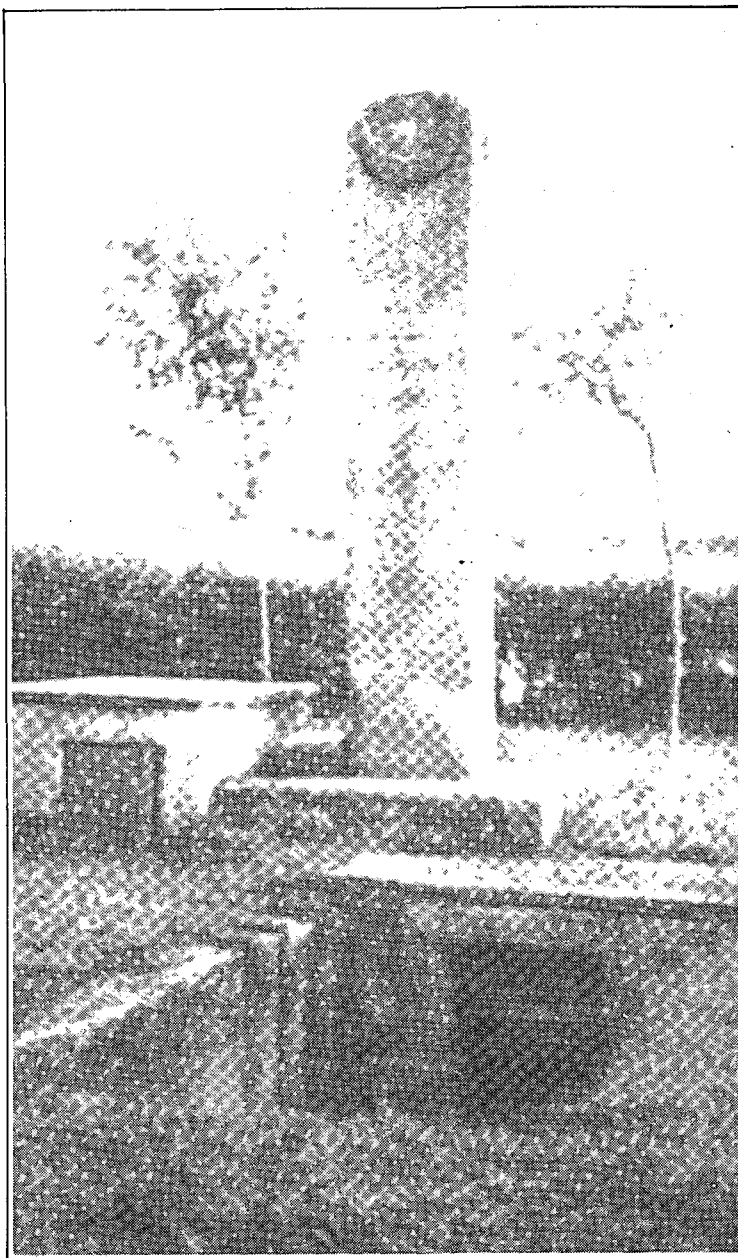
Arribat l'any 1973, la parroquia posà a la venda els terrenys on hi havia l'antiga església. Fou aleshores quan el Patronat d'Estudis Ausonencs l'adquirí. El següent pas emprès fou el de la restauració, iniciada amb la supresió d'una capella, fonda el segle passat, afegida a l'antic edifici i que trencava l'estil global de l'església. Es va recompondre de nou la teulada. L'absis es va descobrir, netejar i reparar. L'interior fou repicat i es van descobrir detalls que enriqueixen el conjunt. A l'exterior, es va separar el solar del terreny veí amb elements sòlids i, en definitiva, es va procurar deixar l'església amb el to de solidesa i bellesa de les capelles romàniques del segle XI. L'obra, començada l'agost de 1974, es va acabar l'octubre de 1975.

La següent iniciativa empresa fou la col·laboració de deu diorames, construïts per l'Agrupació de Pessebristes de Vic, representatius de la vida de Verdguer. Si bé en un principi només estava previst fer-ne dos, a la fi, la bona voluntat de l'Agrupació de Pessebristes va fer possible la construcció de deu diorames, i està prevista l'ampliació a dotze en un futur proper.

L'església de Vinyoles i la "Font del Desmai" són la cara i la creu dels llocs verdaguerians osonencs. L'abandó i deixadesa del primer i el reeiximent del segon contrasten en aquest any verdaguerià per excel·lència en el qual tots els amants del "príncep dels poetes catalans" commemoren el centenari de la publicació del poema èpic "Canigó".

Aprofitant aquest centenari, precisament, el Patronat d'Estudis Ausonencs pretén crear una ruta verdagueriana que passaria per Vic, Calldetenes, Folgueroles, Roda, Manlleu, La Gleva i Vinyoles; així com la senyalització dels llocs verdaguerians, donada la ignorància que es té de la seva existència i poder facilitar-ne el coneixement als ciutadans de les altres comarques del país que volen visitar els llocs on va passar la vida mossèn Cinto Verdguer.

JOSEP COMAJOAN

La font del "desmai", entre Folgueroles i Calldetenes

Llocs on va viure el poeta

1. Casa on va néixer (Folgueroles). Propietat municipal.
2. Església parroquial on fou batejat (Folgueroles). Propietat eclesiàstica.
3. Nostra Senyora de la Damunt (Folgueroles). Ermita molt concorreguda per mossèn Cinto i lloc que l'hi inspirà el poema "L'arpa". Propietat eclesiàstica.
4. Convent de Sant Tomàs (Folgueroles). Antic convent de frares menors, origen de la seva pietat franciscana. Propietat d'una escola pública.
5. Savassona (Tavèrnoles). Lloc que inspirà diferents poesies. Propietat particular.
6. Sant Francesc s'hi moria (Calldetenes). Ermita on volgué celebrar la seva segona missa. Propietat eclesiàstica.
7. Ermita de Sant Jordi (Folgueroles). Lloc de la celebració de la seva primera missa. Propietat particular.
8. Font del Desmai (Folgueroles). Lloc de reunió de l'Esbart de Vic inaugurat el 19 de juny de 1867. Propietat del Patronat d'Estudis Ausonencs.
9. Can Tona (Calldetenes). Masia on residí entre els anys 1860 i 1870 i on començà el poema "L'Atlàntida". Propietat particular.
10. Seminari Vell (Vic). On estudià de 1855 a 1870. Propietat eclesiàstica.
11. Casa Masferrer (Vic). Lloc de fundació de l'Esbart de Vic. Propietat municipal.
12. Església de Sant Domènec (Vic). Lloc on fou ordenat sacerdot. Propietat particular.
13. Mas Torrents (Tavèrnoles). Lloc on va néixer el seu pare. Propietat particular.
14. La Gleva (Masies de Voltregà). Santuari on va romandre des 1893 fins al 1897. Propietat eclesiàstica.
15. Antiga església parroquial (Vinyoles d'Orís). Lloc on exercí de vicari entre 1871 i 1873. Propietat del Patronat d'Estudis Ausonencs.
16. El Bac de Collsacabra (Pruït). Lloc on residí temporalment i on va dedicar-hi les "Cobles de la Mare de Déu del Roure". Propietat particular.
17. Viladecans (Sant Boi del Lluçanès). Lloc que visitava sovint i on sofrí un fort atac el gener de 1873. Propietat particular.

CALENDARI

Diumenge, 25 de maig. La Santíssima Trinitat. Sant Beda el Venerable, confessor i doctor; sant Gregori VII i santa Mª Magdalena Sofia Barat, fundadora.

El sol surt a les 4,24 i es pon a les 19,13 (hora solar).

Festa major a Foradada i les Preses.

Fira a Alguaire, Sant Agustí del Lluçanès i Torà.

Dilluns, 26 de maig. Sant Felip Neri, fundador i santa Mª Anna de Jesús Paredes, verge.

Dimarts, 27 de maig. Sant Agustí de Canterbury, bisbe; sant Juli, màrtir i sant Eutropi, bisbe.

Fira a Sant Antoni de Vilamajor.

Dimecres, 28 de maig. Sant Germà, bisbe; sant Emili i sant Eladi, màrtirs.

Dijous, 29 de maig. Santíssim Corpus Christi. Sant Just, bisbe d'Urgell; sant Màxim, papa. Beat Pere Sans, bisbe màrtir.

Divendres, 30 de maig. Sant Ferran, rei. Santa Joana d'Arc, verge i santa Emèlia, mare.

Dissabte, 31 de maig. La Visitació de la Mare de Déu. Santa Petronel·la, verge.

Festa major a Puig-reig.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

25 de maig. Diumenge. La Santíssima Trinitat. Lectures: Primera, Pr 8,22-31, S 8, segona Rm 5,1-5, tercera Jo 16,12-15.

26 de maig. Dilluns de la setmana VIII de durant l'any. Lectures: Primera, 1 Pe 1,3-9, S 110, segona Mc 10,17-27.

27 de maig. Dimarts de la setmana VIII de durant l'any. Lectures: Primera, 1 Pe 1,10-16, S 97, segona Mc 10,28-31.

28 de maig. Dimecres de la setmana VIII de durant l'any. Lectures: Primera, 1 Pe 1,18-25, S 147, segona Mc 10,32-45.

29 de maig. Dijous. El Cos i la Sang de Crist. Lectures: Primera, Gn 14,18-20, S 109, segona 1C 11,23-26, tercera Lc 9,11b-17. (1 Pe 2,2-5.9-12, S 99, segona Mc 10,46-52).

30 de maig. Divendres de la setmana VIII de durant l'any. Lectures: Primera, 1 Pe 4,7-13, S 95, segona Mc 11,11-26.

31 de maig. Dissabte. La Visitació de la Mare de Déu. Lectures: Primera, So 3,14-18, o bé: Rm 12,9-16a, Is 12,2-6, segona Lc 1,39-56. (Jud 17,20b-25, S 62, Mc 11,27-33.)

NECROLÒGICA

Antoni Campmajó i Tornabell

Ha mort sobtadament a Barcelona, el doctor Antoni Campmajó i Tornabell, que exercia l'otorrinolaringologia a l'Hospital de Sant Pau i era autor de nombrosíssims articles de divulgació mèdico-científica publicats en diversos periòdics de la nostra ciutat.

Era un profund cristià i deixa empremta del testimoni de la seva fe en la parròquia de la Bonanova i en altres activitats en les quals ha participat.

C.C. s'uneix al dol de la seva família, especialment amb la senyoreta Pietat Campmajó, assídua col·laboradora del nostre setmanari.

Reposi en la pau del Senyor.

HOMES I INSTITUCIONS

Ivon l'Escop, per la paraula neta

Són vàlides encara avui les paraules d'Ivon l'Escop quan clamava: "Per la dignitat i grandesa de la terra catalana no malparleu, perquè purificar el llenguatge és deure de tots".

El pseudònim d'Ivon l'Escop —expressió mig russa i mig grega que ve a significar "Joan, el que vigila"— correpon a Ricard Aragó i Turon, nascut a Santa Coloma de Farners l'any 1883.

De temperament inquiet, obert als ideals de la parla i la cultura, la societat i la pàtria, quan encara no havia acabat els estudis eclesiàstics, el 26 de gener de 1908, enceta la campanya de la "Lliga del Bon Mot" amb un article que porta per lema "pro lingua et dignitate nostra".

Ivon vol cantar la bellesa de la nostra parla

Feia dos anys que s'havia celebrat el primer Congrés de la Llengua Catalana, i Fabra —amb qui l'uni cordial amistat— treballava l'ordenació gramatical del català. Ricard Aragó deia en les primeres ratlles: "Ivon l'Escop sent arribar un any nou i vol començar vida nova. Ivon vol començar una nova croada, la croada del bon cor; la cultura del parlar; l'enaltiment de la gran bellesa de la nostra parla. Ivon ama la bellesa de la catalana parla".

Un centenar d'articles al Diari de Girona

Ivon escriu gairebé un centenar d'articles al Diari de Girona en què extableix els principis i les bases per a la creació de les lligues del Bon Mot. No són articles escadussers, sinó travats i coherents amb tanta voluntat que fins i tot els presenta en dues grans sèries: "Orientacions sobre la creació de lligues del bon mot" (vint articles) i "La dona i el bon mot" (catze articles).

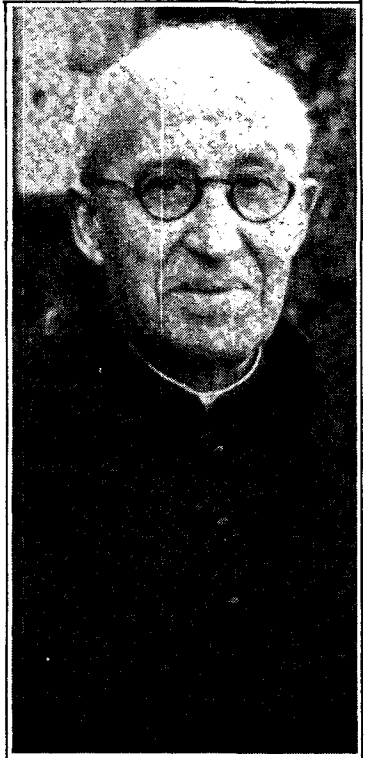
Ivon combat per la nobilitat de l'idioma

Ricard Aragó canta missa i comença el seu ministeri sacerdotal en la parròquia de Salitja (l'any 1909). Basteix la seva obra, complementària d'aquella que havia començat el Congrés de la Llengua. Se'n fa ressò el poeta Josep Carner, quan escriu: "Jo hauria volgut trobar en el volum del Congrés de la Llengua Catalana una memòria contra l'habitud del malparlar, mutiladora i homeiera del llenguatge".

La campanya d'Ivon per una llengua neta fou acollida per tots els literats de l'època. El mateix Carner li va escriure: "Alabada siga ta iniciativa, Ivon l'Escop, generós amic, qui des d'un periòdic català convides els escriptors catalans a combatre per la nobilitat de l'idioma. Tant de bo que ella floreixi en aquesta hora magnànima del nostre poble" (4 octubre 1908).

El Bon Mot, la seva obra

Ricard Aragó continuarà durant tota la seva vida cultivant el

seu ideal i lluitant per la seva obra: el Bon Mot. Va escriure molts llibres i la seva inquietud no es limità a treballar per la netedat de la llengua, sinó també per les qüestions socials, treballant per la creació d'un Sindicat Agrícola, en la seva ciutat natal de Santa Coloma de Farners.

En les últimes etapes de la seva vida, en els anys cinquanta, mossèn Aragó, enderiat sempre pel seu interès per la paraula "parlada", treballa en el projecte de creació d'un arxiu oral, anticipant-se també en aquest punt a iniciatives que anys després s'organitzaran.

JOSEP M. MAS I SOLENCH

N

ADULTS EN LA FE

Es moviments especialitzats catòlics, durant els anys 60, s'esforçaven, amb la intencionalitat de reconquerir els allunyats, a mostrar que el cristianisme era quelcom força distint del que reflectien els sacerdots i els bisbes en general. Això fàcilment duia els militants, generosos i de bona fe, a adquirir un determinat puritanisme i a presentar-se, per atorgar veracitat a l'evangeli, com a distanciat de l'Església institucional. Aquest tarannà s'ubicava en unes coordenades socio-polítiques que tenallaven tota mena d'institucions del nostre país.

Ara, després del concili Vaticà II i de l'adveniment de la democràcia, determinades actituds catòliques plasmen, de manera similar, un distanciamment de l'Església institució, mesclat, possiblement també, amb implicacions socials i polítiques. Es dona, per exemple, una crítica que suggereix trets immadurs i que aboca tant al derrotisme com al desencís cansívols. En això sembla que hi ha una punta d'irreal, cosa que s'expressa, àdhuc per alguns, en la pretensió de rescatar Crist i el seu evangeli del segrestament dut a terme per l'Església.

Una lenta experiència

La vida cristiana és sempre vida d'Església. L'intent de desconnectar-la de la comunitat volguda per Crist, comporta un irrealisme teològic notable. Perquè la dimensió sacramental de l'existència, de fet, és irrenunciable. L'acte de fe, allò que hi ha de més lliure i més personal, succeeix, no obstant, en l'Església. I l'adhesió a l'evangeli, com recordava Pau VI, mena inexorablement a l'aplec dels fidels.

Arribar a sentir la necessitat de l'Església pot esdevenir costós. Sol ser, per a molts, un descobriment tar-

Distanciamment de l'Església

JOAN GUTERAS I VILAVONA

dà. Perquè la vida humana avança a pas de cargol. I perquè només una vivència espiritual forta, que vagi llevant la ganga del propi jo, atorga valor al paper de l'Església. És, doncs, al llarg de la vida, al ritme també de la maduresa humana, que s'assoleix el sentit eclesial. Del tot, cal dir-ho, mai no és patrimoni de ningú.

Sociabilitat i sentit d'Església

Per a ser adult en la fe, com és obvi, cal treballar la maduresa humana. I, per tant, el sentit de sociabilitat que s'ha d'arrencar ardidament de la pedrera granítica de l'egoisme. Sentir-se lligat estretament, necessàriament interrelacionat, fidel a la dimensió social de la vida i, en això mateix, més lliure, no és pas massa fàcil.

Aquest aspecte, des de la fe, requereix també valentia. El jove —no parlem ja de la fàcil ductilitat de l'infant— descobreix el caràcter eminentment personal de la fe. "Jo crec", diu. I verifica les raons de la creença, sovint sense cap referència eclesial. Els seus lligams amb l'Església es mantenen, generalment, en un grup elegit d'amics o en el tracte amb un mossèn. De vegades projecta la seva necessitat vital d'independència en l'Església. Aquesta li sembla minimitzadora de la lliber-

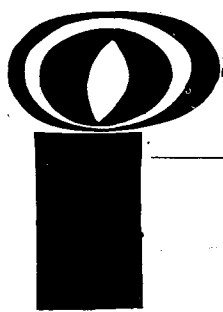
tat, molt directiva, massa formalista i també indiscreta. Dificilment s'adona que molts dels valors que emergeixen en ell provenen de la mateixa institució eclesial.

L'adult creient, en canvi, descobreix que la seva vida de fe és més personal en la comunió amb els altres viants cap a Crist. S'adona que l'Església no és ni un grup sociològic ni una secta, sinó l'indret que necessita per viure la crida a la santedat. Llavors, presentint-la com ajut i presència de Crist, solidifica les seves relacions amb ella. Accepta, amb goig i lucidesa, la importància de les mediacions externes, objectives i comunes. Sap també que, necessàriament, els defectes són el factor humà del cristianisme, amb tot i que s'aspira sempre a volar més alt.

Entrar en l'Església

El P. Liégé, en la preciosa obra "Adults en Crist", escriu així: "Molts batejats han nascut dintre de l'Església, i viuen i moren sense haver-hi entrat en realitat. El més freqüent és que s'estacionen en un estadi infantil de passivitat que els estalvia de tenir històries, però també de tenir una història en l'Església del seu naixement! Altres es queden en una fixació juvenil, en una actitud de defensa davant de l'Església, una mica com si visquessin a la seva frontera i tinguessin por que no abusés d'ells."

Cada cristià s'ha d'adonar de la importància primordial de l'Església per a viure unit a Crist. I ha d'assumir aquesta institució amb el millor i el pitjor de la seva història. L'ha de fer anar endavant amb esperit de comunió, amb veritable simpatia, sense distanciaments, per tal que creixi l'evangeli. Perquè a fi de comptes, l'Església, que tantes vegades resa el "confiteor", està de part de l'evangeli que és Jesucrist.

Les fonts de l'Església

"LA SAVIESA HAVIA NASCUT ABANS QUE LA TERRA EXISTÍS"

La creació, la realitat del món, és l'obra més visible de Déu. És la forma més universal de comunicació entre Déu i els homes. L'Antic Testament parla amb aquest llenguatge misteriós de la "Saviesa", a la qual l'evangelista Joan donarà el nom, després de creure en Jesucrist, el Fill de Déu: és la Paraula eterna del Pare, per la qual "tot ha vingut a l'existència", i que, de tal manera ha volgut "compartir amb els homes les seves delícies" que s'ha fet un de nosaltres.

Lectura del llibre dels Proverbis (8:22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: "De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava continuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies".

"SENYOR, SOBIRÀ NOSTRE, QUE N'ÉS DE GLORIÓS, EL VOSTRE NOM PER TOTA LA TERRA"

En el cor mateix de la creació, fet a imatge de Déu, hi ha l'home. En l'home, hi ha una comunicació més profunda de Déu, perquè a l'home Déu l'ha fet fill seu, en Jesucrist ressuscitat. L'home és la criatura capaç de reconèixer Déu i glorificar-lo.

Salm 8:4-5,6-7,8-9 (R.: 2a)

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat.
Jo dic: ¿Què és l'home, perquè us en recodeu?
¿Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?

R.: Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

Gairebé l'heu igualat als àngels,
l'heu coronat de glòria i de prestigi,
l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

"Tal com la cérvola desitja les fonts de les aigües, també els cévols nostres... quan ja han mort el diable, desitgen les fonts de l'Església: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant". Aquest text de sant Jeroni, comparant els cévols amb els que van al baptisme, ens ofereix la magnífica imatge de la Trinitat com a font de l'Església. És una forma de comentar la professió de fe baptismal, que és sempre professió de fe trinitària: "¿Creus en Déu Pare..., en Jesucrist únic Fill seu..., en l'Esperit Sant...? Hi crec!" "Jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant".

Els Sants Pares de l'Església, i, en continuïtat amb ells, els Concilis, molt concretament el Vaticà II, i —no cal dir-ho— la litúrgia, han accentuat sempre aquest caràcter trinitari de l'Església. N'hi hauria prou amb rellegir els apartats 2, 3 i 4 de la Constitució Lumen gentium, o els apartats 2, 3 i 4 del Decret Ad gentes, sobre l'acció missionera de l'Església. En aquests textos s'explica molt bé de quina manera l'Església és el fruit de l'amor i del disseny de salvació del Pare, del misteri pasqual del fill Jesucrist, i de l'acció incessant de l'Esperit donat pel Pare i pel Fill als creients, en l'Església.

Però, a més d'aquestes explicacions —que val la pena rellegir constantment— el Concili ha utilitzat també unes imatges, tretes de la sagrada Escriptura, que sintetitzen molt bé la relació de l'Església amb la Trinitat santa: l'Església és el Poble de Déu, és el Cos de Crist, i, és el Temple de l'Esperit Sant.

• POBLE DE DÉU

La imatge de l'Església com a Poble de Déu ha estat una de les preferides per la Constitució Lumen gentium. Té les seves arrels en l'Antic Testament; Israel era anomenat sovint, pels profetes, el Poble de Déu. Però, pel que fa a l'Església, hi ha una diferència fonamental. Israel era una preparació pedagògica, i la seva realitat com a Poble de Déu estava vinculada a una colla de limitacions històriques, racials, legals, etc. En canvi "Jesucrist ha convocat un poble tant d'entre els jueus com d'entre els gentils, que formés unitat no pas segons la cam, sinó segons l'Esperit, i així constituís el nou Poble de Déu" (Lumen gentium, 9).

"Aquest nou Poble de Déu es compon d'entre totes les nacions de la terra, puix de totes rep els seus ciutadans, que ho són d'un regne no pas terrenal, sinó celestial" (Lumen gentium, 13). No es tracta, doncs, d'una realitat política, o exclusivament sociològica. L'originalitat de l'Església és que, tot i essent una realitat formada d'homes que viuen en el temps present, "té Crist com a cap, té com a condició la dignitat i la llibertat dels fills de Déu..., té com a llei l'amor..., i com a finalitat la dilatació del Regne de Déu" (Lumen gentium, 9).

Parlar de l'Església com a "poble", sense explicitar que és "de Déu", o sense dir que és el "nou" Poble de Déu, seria parlar de l'Església com un fet humà, un grup més o menys interessant entre altres grups, constructor d'història; o, també, parlar de l'Església com podríem parlar d'Israel, com un poble cridat per Déu a una tasca i missió pedagògica. Per

això, per evitar qualsevol equivoc, és bo afegir —com ho fa el Concili, i l'Escriptura— que l'Església és el "Cos de Crist".

• COS DE CRIST

Dir que l'Església és el Cos de Crist és assenyalar inequívocament el lligam íntim i profund que uneix els cristians amb Jesucrist. Els cristians podem dir-nos "Cos de Crist" en diversos sentits, però sempre a partir d'una realitat: que Jesucrist ens incorpora a Ell, per la fe, pel baptisme i la confirmació, i, d'una manera permanent per l'Eucaristia. Com que estem vinculats amb Crist, nosaltres som, aquí a la terra, el "cos visible" del Crist gloriós, celestial, invisible als nostres ulls terrenals. En aquest sentit també diu el Concili que l'Església és com un "sagrament", és a dir, un signe i instrument de la comunió entre Déu i els homes. Trobar l'Església és trobar la comunió amb Jesucrist, i els mitjans per aquesta comunió.

També es pot dir "cos de Crist" prenent com a punt de partida la imatge de l'Esposa. Així com l'esposa —segons la comparació de sant Pau, i del Gènesi mateix— forma un sol cos amb l'Espòs, que és el seu Cap, així també la comunió entre Crist i l'Església fa d'aquesta el Cos de Crist, que té com a Cap i Senyor el Crist mateix.

La imatge del "Cos de Crist" és una de les més adients per significar l'Església. Però sant Pau parla encara d'una altra: Temple de l'Esperit Sant (1 Cor 3,16; 6,19).

• TEMPLE DE L'ESPERIT SANT

Aquesta imatge completa la relació trinitària de l'Església. Si l'Església és el "cos de Crist", ¿qui, sinó l'Esperit de Crist, estarà sempre en ella? L'Esperit que uní Jesús, i que el conduí constantment, ha estat donat per Jesús ressuscitat als que Ell mateix ha posat en comunió de vida amb la seva Persona. Ell habita en nosaltres, i està en nosaltres. Ho accentuàvem diumenge passat, en acabar la cinquantena.

D'altra banda, quan diem que som el "nou Poble de Déu", ho diem precisament perquè Déu és amb nosaltres, l'Esperit de la nova creació, el que tot ho renova i ho porta a la plenitud. Ara bé, del lloc on Déu habita en diem un Temple. Per això tota l'Església és Temple de l'Esperit Sant, no sols quan està reunida en un lloc, sinó com a comunitat permanent: "No us ajunteu amb els infidels, per formar sota un mateix jou una parella heterogènia. Nosaltres, en efecte, som el temple de Déu vivent, tal com Déu digué: Habitaré i viuré enmig d'ells, i seré el seu Déu i ells seran el meu poble. Tenint, doncs, aquestes promeses, caríssims, purifiquem-nos de tota impuresa de la cam i de l'esperit, guardant perfectament la santedat en el temor de Déu" (2 Cor 6, 14.16; 7,1). "¿No sabeu que sou temple de Déu, i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres?" (1 Cor 3,16).

Poble de Déu, Cos de Crist, Temple de l'Esperit Sant. ¿Qui s'atreveix a dir que el misteri de la Trinitat és llunyà? Tenia tota la raó sant Jeroni: el Pare, el Fill i l'Esperit són les fonts de l'Església.

"ESTEM EN PAU AMB DÉU, GRÀCIES A CRIST, PER L'AMOR DE L'ESPERIT SANT QUE VESSA EN ELS NOSTRES CORS"

La comunicació entre Déu i els homes no s'acaba pas amb la creació. Pel misteri pasqual de Jesucrist, no sols hem conegut Déu el Pare, sinó que, amb el do de l'Esperit Sant, hem entrat en relació vital i personal amb les persones divines. La Trinitat divina no és una abstracció per als cristians; és la nostra família!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (5:1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

"TOT ALLÒ QUE ÉS DEL PARE ÉS MEU; L'ESPERIT SANT REBRÀ D'ALLÒ QUE ÉS MEU I US HO ANUNCIARÀ"

Les paraules de Jesús ens ajuden a comprendre el sentit d'aquesta festa, després de la cinquantena pasqual. Tot just diumenge celebràvem el Do de l'Esperit Sant. Avui contemplem tota la meravella de l'acció del Pare, com a font i origen de la salvació; l'amor admirable de Jesucrist, revelat en la seva Pasqua, i l'obra permanent de l'Esperit, conduint la seva Església, a través del temps, vers la veritat sencera de Crist.

Evangelí segons sant Joan (16:12-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu."

LA BÍBLIA A L'ABAST

"Llibre de meravelles"

Quan miro el cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat... (v. 4). El nostre salmista és un contemplatiu. Des del seu lloc d'observació, voltat de silenci —el silenci dels sons i el silenci dels colors i el relleu de les coses—, enmig de la nit transparent, contempla el cel i hi descobreix l'empremta de Déu. El contemplatiu resta meravellat davant de tanta bellesa i s'hi sent pres fins al més pregon del seu esperit. És llavors que endut pel cop d'ala de la inspiració poètica-mística exclama entusiasmat: **Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós, el vostre nom per tota la terra!** (v. 2 i 10). El pietós israelita, voltat d'aquella meravellosa nit lluminosa, sense oblidar la seva condició de jueu, se sent ciutadà del món, i descobreix que la lloança de Jahvè és patrimoni i deure de tota la humanitat. Però això comença i acaba la seva composició poètica amb l'exclamació **Jahvè, sobirà nostre**. Nostre, del poble d'Israel, i nostre també de tota la humanitat. Com el Fèlix del "Llibre de Meravelles" lul·lià, el salmista recorrerà tota la creació, partint de la nit estelada, des de les altures del cel fins a la profunditat dels oceans, i llegirà en aquest gran llibre de la natura la lloança del creador. I restarà sorprès que hi hagi qui s'entesti a no saber llegir aquest llibre, que Déu ha obert als ulls de tots. Un llibre tan patent, tan fàcil de llegir, que fins i tot la seva lectura la saben recitar els llavis dels infants i nodrissons, als quals no costa gens ni mica proclamar, a tall de cant infantil, que la naturalesa creada per Déu

Imatge de Déu

(Salm 8:4-5.6-7.8-9 R.: 2a)

JOSEP M. ARAGONÈS

—sobretot el cel— és com un baluard contra el qual s'estrellen els adversaris de Jahvè i constaten la seva impotència (v. 3). Hauríem de retrobar el camí de la contemplació creient del món, que ens menaria a la descoberta de Déu enmig nostre i asseguraria la nostra pau interior.

Què és l'home?

La pregunta que avui es fan tots els sistemes de pensament i totes les ideologies, és també la que el salmista es feia en el seu temps. De fet és una pregunta tan antiga com la mateixa humanitat. Hi ha massa diferència entre la humanitat i la resta de la creació, per no descobrir que en l'aparició de l'home sobre la terra hi ha hagut una intervenció d'extraordinària potència i d'especial amor del qui ha ordenat i ha fet tanta meravella còsmica. El salmista, fent-se la pregunta, interroga Déu. Qüestiona l'existència i l'essència de l'home des de l'àrea de la fe. **Què és l'home, em dic, perquè us en recordeu, el fill d'Adam**

perquè li feu favors? (v. 5). La resposta és el codi més excels drets de la persona humana que mai s'hagi proclamat enlloc: **L'heu fet tot just inferior als àngels** (v. 6a). L'hebreu diu literalment: tot just inferior als déus, referint-se als éssers celestials que a l'estil dels reis orientals, formen la cort de Jahvè, i que la tradició anomena àngels. És un eco de Gn 1:26-27. L'home —home i dona— és la imatge de Déu, coronat de glòria i majestat (v. 6b), constituït senyor del que han creat les vostres mans, que està per sota d'ell (v. 7). Per damunt de les grans riqueses de la creació —el bestiar domèstic, la caça i la pesca, "moneda" antiga— la dignitat de la persona humana, pel sol fet de ser persona, és infinitament superior i en aquest sentit ha de ser tinguda i respectada. Molt més, doncs, quan es tracta de subjugar l'home al capital i a la màquina. La dignitat de la persona humana, amb totes les conseqüències que se'n deriven, ha de ser defensada i reconeguda clarament a tot arreu i per tothom. Amb les persones no s'hi juga. Mai. Ni en períodes d'eleccions. Déu

ho ha posat tot sota els peus de l'home. Respectem aquesta voluntat divina si volem i estimem la pau.

"Ecce homo"

Jesucrist és el l'Home. El Fill de Déu fet home, mort i ressuscitat i assegut a la dreta de Déu, és l'home típic. El Cap de la nova humanitat. Ell és el qui dóna la plena significació del seu ésser a la creació. Tota l'obra de Déu mira i tendeix, com a la seva culminació, a Jesucrist. Ell és la plena imatge de Déu i en ell tota la naturalesa es realitza. La humanitat de Crist és de debò aquella realitat anunciada pel salmista, que ha estat feta per Déu una mica per sota d'ell. I després de l'Ascensió, seu a la dreta del Pare, al seu mateix nivell, i des d'allí junt amb el Pare ens envia l'Esperit Sant. Així el misteri de la Trinitat, misteri d'amor fecund i realitzador, revelat per Jesucrist, és avui celebrat per la comunitat cristiana, després d'haver recorregut tot el cicle de l'any litúrgic. Misteri que també podem llegir —i convé que sapiguem fer-ho— en aquest gran "Llibre de Meravelles", que és la naturalesa. Creada per Déu, l'omnipotència del Pare l'ha consolidada, l'obediència amorosa del Fill fet home l'ha redimida, i el vent i el foc de l'Esperit Sant la purifica constantment i la fa progressar pels camins de la història, fins al ple acompliment del gran projecte realitzador i salvador de Déu. **Que n'és de gloriós, Senyor, sobirà nostre, el vostre nom arreu de la terra!**

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex en fixar-se en les obres.

Sav 13,1

2. La Història Natural de Plini el Vell

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de
Teologia de Catalunya

àpats, quan anava de passeig i fins i tot quan es banyava feia que un criat li anés llegint llibres per no perdre temps, i li donava ordre d'anotar les coses que ell trobava interessants. És així com va adquirir els coneixements vastíssims que demostra en la seva obra. Era tingut, i amb raó, per l'home més erudit de l'imperi romà. La "Naturalis Historia" és l'única obra que en conservem però no fou pas l'única que va escriure; tenim notícia d'un llibre sobre tàctiques militars de cavalleria, de la vida de Pomponi Segon, de vint llibres sobre la guerra a Germània, un tractat de Retòrica, un de Gramàtica, d'una Història General dels romans en trenta-un llibres... La llista no és pas curta.

La seva contribució a la biologia

La "Naturalis Historia" de Plini el Vell no és pas un tractat ben estructurat, sinó un recull de notes posades una a continuació d'una altra. El seu fill

adoptiu ens dirà amb raó que és "opus diffusum, eruditum, nec minus varium quam ipsa natura", obra difusa, erudita i tan variada com la mateixa naturalesa. Però té un gran valor per a la història de la ciència, ja que és una autèntica biblioteca dels coneixements científics de la seva època, magnífica recopilació de tot el que va trobar escrit o de viva veu o recollit per ell mateix. Els sis primers llibres són de cosmografia i geografia. El setè tracta de l'home. Del vuitè a l'onze parla dels animals i del dotzè al dinovè de les plantes. Del vintè al trenta-dosè dels medicaments que es poden obtenir de plantes i animals. I finalment dedica els cinc últims al regne mineral amb la seva aplicació a la tècnica i també a l'art.

En relació al nostre tema hem de dir que tracta d'un munt enorme de qüestions biològiques. En general amb molta ingenuïtat i amb credulitat gairebé infantil. No té sentit crític i es creu moltes coses només per haver-les sentit a dir. Referent a la generació dels éssers, a més de creure en la generació espontània, com Aristòtil, ens narra coses veritablement fantàstiques i impossibles: que una dona va infantar un elefant, que

existeixen els ciclops, homes amb un sol ull al mig del front, que hi ha éssers humans sense boca que viuen de la inhalació del perfum de les flors, parla de l'existència de sirenes, unicornis i cavalls voladors... Així i tot la seva influència s'estén fins ben entrat el segle XVI. Generalment hom creu el que ell explica per la seva autoritat d'home savi. Sobretot els metges accepten la seva autoritat a l'hora d'aplicar remeis a les malalties.

En arribar l'edat moderna va entrant la desconfiança envers els escrits del nostre home. Com que explica tantes coses falses, no ens en podem creure cap. Però si sabem distingir, no haurem d'adoptar una actitud tan radical. Més encara, algunes de les coses que fins fa poc eren tingudes per totalment falses ara es veu que potser no ho són tant. Posem un exemple: la narració que ens fa d'un naufrag que s'ofegava que va ser salvat per un dofí que el portà a la platja, era tinguda per llegendària, però ara que s'ha estudiat a fons la vida dels dofins i s'ha vist que són tan sociables que ben aviat es fan amics de l'home, és considerada com versemblant. Hi ha dofins que són capaços de fer això i moltes altres coses. I allò d'una dona que va donar a llum un elefant, no podria ésser un d'aquells casos d'infants nascuts deformes que desgraciadament recorden el paquiderm? De totes maneres el que sí cal dir és que Plini no va fer avançar gens la ciència de la generació.

Després d'Aristòtil l'autor de l'edat antiga que més va influenciar al llarg dels segles en qüestions relacionades amb la biologia fou sens dubte Plini el Vell. No tenia pas el talent de l'estagírita, però amb grans dots d'observador aquest naturalista llatí ens va deixar una obra realment admirable, i, a més, molt valuosa pel fet de ser la recopilació d'unes dues mil obres d'uns cinquants autors que s'han perdut. De defectes en té molts, més que no pas Aristòtil, però això no ens ha de fer menysprear les informacions bones que conté. No podem deixar de parlar-ne.

Plini el Vell (24-79 pC)

El seu nom era Gaius Plinius Secundus, però és més conegut per Plini el Vell, per distingir-lo del seu nebot i fill adoptiu Gaius Plinius Caecilius Secundus, escriptor també i conegut per Plini el Jove. El nostre home va néixer a Novum Comum (l'actual Como), i com a membre que era de la classe dels cavallers, "equites", sembla que fou educat a Roma. Durant dotze anys, dels vint-i-tres al trenta-cinc de la seva vida, va fer de militar al Rin, on les coses noves que contemplava van fer-li agafar ganes de prendre notes per després fer-ne un recull. De tornada a Roma, no estant d'acord amb la política de Neró, va dedicar-se a la vida privada i a escriure les seves obres. Vivia retirat al seu poble nadiu quan va pujar al poder el seu amic Vespasià, que li confià

càrrecs de confiança: governador d'una part de la Gàl·lia i després de la Hispania Tarraconensis, és a dir de casa nostra. Mentrestant llegia i escrivia. La seva gran obra, "Naturalis Historia", en trenta-set llibres, no va acabar-la fins el 77, essent Titus l'emperador, i a ell fou dedicada.

Dos anys després moria d'una manera tràgica: Titus el nomenà "praefectus" de la flota de Misenum, localitat del NO de la badia de Nàpols. I fou per aquells dies que el Vesubi va entrar en erupció. Trobant-se ell tan a prop, el seu interès científic el portà a veure la cosa de ben a la vora, i per culpa d'acostar-s'hi massa, segons ens conta el seu fill adoptiu Plini el Jove, el corrent tumultuós de cendres volcàniques impregnades de vapors irrespirables el va asfixiar abans que ell tingués temps de fugir-ne. Era el 24 d'agost del 79. Tenia 55 anys. Encara que ara l'anomenem "el Vell" no ho era pas gaire.

Ha passat a la història com a model d'home laboriós. Li agradava molt llegir i considerava que era temps perdut tot el que no dedicués a l'estudi. Dormia poc i passava gran part de la nit de cara als llibres. A l'hora dels

L'Església i els Joves a Catalunya (II)

Ens trobem davant la "massa" de joves com una Església desguarnida, sense camins provats d'evangelització de les col·lectivitats juvenils. És una qüestió clau i molt greu.

Si som objectius, hem de reconèixer l'existència operativa d'uns quants moviments evangelitzadors d'ambients socio-culturals.

El citat pastoralista de casa nostra constata així aquesta pastoral de joves pel que fa referència a la relació amb l'Església: "Entre les crisis que s'acostumen a donar en el procés d'evangelització del jove, hi ha la crisi de l'ambigüitat de l'Església com a institució que, superada mitjançant la descoberta de l'ambigüitat inherent a tota condició humana, el farà solidari i fraternal de tot un poble que camina vers l'horitzó del Regnat de Déu que passa per l'alliberament humà, però que ni s'hi confon ni se'n separa" (Ibid.).

Tampoc no hem trobat encara prou estructures adequades de diàleg educador amb els joves "cristians sense Església", de qui hem parlat abans. Persisteix un gran recel i fins i tot animadversió, si bé comença el desglaç.

A vegades també alguns agents de pastoral es deixen "utilitzar" pels joves "catòlics

El romiatge de confirmació: una prova més que els joves responen a la Crida.

sense fe", puix que es presenten com a persones de tracte planer, sense greus problemes de moment i disposats a treba-

llar en obres de perifèria. Gràcies a Déu i a la tasca pastoral dels Delegats i Agents de pastoral juvenils, es van po-

tenciant cada dia més —principalment a nivell d'Esglésies locals, encara que també a nivell de tot el Principat— les minories evangelitzadores. No es pot dir que sigui ja un objectiu prioritari i ben sòlid, però s'obre camí amb decisió i realisme pastoral.

—Cal aprendre la lliçó de la història recent de pastoral juvenil a Catalunya i bandejar la pastoral únicament de suplències (hom confon l'objectiu immediat: encarnació en la problemàtica humana amb l'objectiu final i total: proclamació del Regne de Déu), i anar amb decisió vers una pastoral missionera.

—Necessitem amb urgència estructures de diàleg entre Església-institució i joves, com també entre línies pastorals d'un i altre signe, entre els mateixos joves. Jo en diria un "ecumenisme intern" i pacient.

Tot això demana que entre nosaltres la pastoral juvenil sigui cada cop més educadora, evangelitzadora i, sobretot, eclesial.

MIQUEL MONTCADES
Bisbe de Solsona

Els moviments especialitzats

La persona que més incidència ha tingut en l'apostolat de la joventut obrera va ser el canonge Cardijn. Fill d'una família treballadora de la regió flamenca aviat es va convèncer d'aquesta gran veritat, perfectament vàlida avui: "els joves han d'evangelitzar els joves". Cardijn l'any 1912 fundà el moviment anomenat "Joventut obrera catòlica"; fou encoratjat especialment per Pius XI i Pau VI que el féu cardenal.

Cardijn va formular aquests tres gran principis —"veritats fonamentals" com ell els anomena— que il·lustren i guien la solució que el jocisme volgué aportar al problema de la joventut obrera. El primer és una veritat de fe: Déu crida a tots i cadascun dels joves treballadors a un destí etern i temporal; són veritables fills de Déu. El segon és una veritat d'experiència: moltes vegades les condicions de vida de la immensa majoria de joves obrers estan en contradicció amb aquell destí etern i temporal. El tercer és una veritat de mètode: és necessària l'organització de la joventut obrera per tal que entre ells, per ells mateixos i per a ells, s'atreuïni, s'ajudin i es serveixin mútuament per tal de conquerir la dignitat del seu destí.

Sobre aquests principis va néixer i s'estengué arreu el moviment fundat per Cardijn, que avui existeix a la nostra diòcesi i en molts països. Però el més notable és que les institucions Cardijn donaren lloc a l'aparició dels anomenats "moviments especialitzats" que abraçaren els diversos camps de la realitat sociològica i de seguida s'estengueren a joves i adults: món obrer, món estudiant i universitari, món rural, etc. La importància d'aquests moviments especialitzats és indiscutible per a la vida de l'Església. Segueix essent-ho avui.

Aquests moviments especialitzats són essencialment "evangelitzadors": Cardijn va partir d'una preocupació apostòlica. Són organitzacions que volen donar a conèixer Jesucrist, fent que els seus membres lliguin la fe amb la vida i, sobretot, mit-

jançant aquest testimoni de vida, donin a conèixer la fe en el seu propi medi. Això sí, una evangelització autèntica suposa una fe sincera: una fe que no es doni vergonya de manifestar-se als altres.

Els nostres moviments especialitzats són "entitats d'Església". Perquè l'evangelització té necessàriament una dimensió comunitària, que no es pot dissociar mai de la plena comunió eclesial. Un moviment d'Església és això: un grup de gent que, essent cristians i vivint amb plenitud personal el missatge de l'Evangeli, s'organitzen i s'associen per a ser més eficaços en el coneixement de la fe i sobretot en l'anunci d'aquesta fe al món.

Tercerament aquells moviments són "especialitzats". És a dir, els seus membres accepten com l'àmbit de la seva acció missionera el món en el qual es desenvolupa la seva vida. Més encara: aquests moviments es caracteritzen per educar partint de les mateixes realitats d'aquesta vida. Així l'anàlisi de les condicions de l'existència concreta és el camí més vàlid per arribar a compromisos seriosos en l'obra evangelitzadora.

Es ben clar que en els moviments especialitzats, els militants participen d'una manera peculiar en "la funció profètica" de l'Església. Això es manifesta en un estil propi de vida, en una manera determinada de realitzar l'existència cristiana en l'ambient i també en un compromís seriós de participar en l'acció evangelitzadora de l'Església, de la qual la promoció de la justícia n'és una part integrant.

La "dinàmica missionera" dels moviments apostòlics porta els seus membres a no tancar-se en grups minoritaris, sinó a arribar a totes les persones que formen l'ambient propi. El reduccionisme de la fe o la seva privatització seria el més contrari a l'esperit amb què van néixer els moviments especialitzats. L'Evangeli és universal per essència.

EL CARDENAL-ARQUEBISBE

Conclusió

El tema de relacions mútues entre joves i Església és clau. Així ho veig jo.

—Urgeix, però, per a mi, un coneixement mutu molt realista.

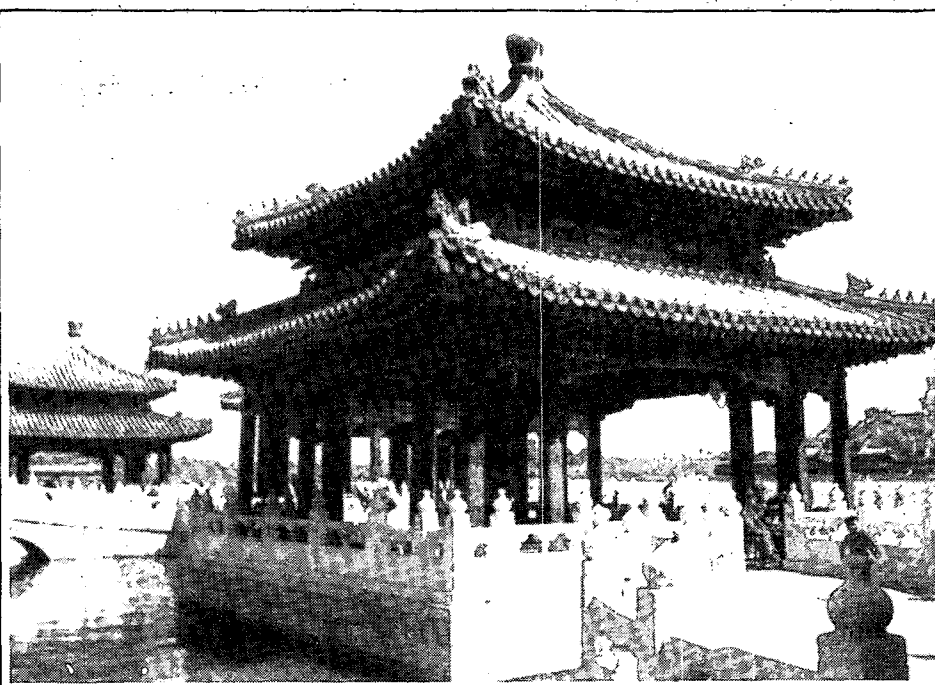
—Així mateix, fan falta temàtiques de fons per al diàleg.

HUMOR

L'actual govern xinès vol convertir Xina en un jardí.

Pavelló del Dragó, a Pequín.

Mossèn Jaume Armengou ens parla del seu viatge a aquest país

Xina s'obre al món

Mossèn Jaume Armengou, amb un grup d'amics barcelonins, fundaren el grup "Nou Món" per conèixer d'altres terres i el tarannà d'altres societats. Han viatjat arreu del món. A la tornada del viatge a Xina, mossèn Armengou ens fa conèixer les seves impressions, francament positives, d'aquest país tan llunyà i poc conegut per a nosaltres. En aquest relat ens explica les cinc principals sorpreses d'aquest viatge.

Fruit del pelegrinatge a Roma amb motiu de les meves Noces d'Argent Sacerdotals, l'any 1964, amb 825 pelegrins, un grup d'una quarantena d'amics ens proposàrem de repetir l'experiència viatgera de descobrir nous mons i noves terres que amb llurs missatges enriquissin el nostre esperit; així es formà el Grup "Nou Món".

Portats d'aquest pregon desig i després de visitar set vegades Terra Santa, els diferents santuaris i terres d'Europa i d'Amèrica, les meravelles de l'Egipte, de Jordània, de Grècia i Turquia, ens han atret de manera irresistible les visites a l'Índia, al Nepal, al Japó i Tailàndia, i com a cloenda a la nostra visita a aquestes terres orientals desitjàvem visitar Xina, encara que els informes que ens donaven ens feien certa temença, més que pel caràcter dels seus fills, que com a orientals sempre hem admirat, per la seva situació econòmica i pel seu règim que creiem molt tancat; amb tot, després de la visita a Rússia que fou molt positiva i atesa, ens llançàrem a realitzar la nostra visita a la Xina del 15 al 29 del mes passat, des de Pequín fins a Hong-Kong passant per Nanking, Xian, Shanghai, la vint-i-quatre na de les excursions, i que entre les moltes sorpreses positives que hem detectat, n'exposarem les cinc principals.

La franca amabilitat dels seus fills i el respecte als seus vells

Si l'Índia ens va impactar per la seva espiritualitat, i el Japó per la seva educació, la Xina ens ha impressionat per la seva amabilitat, des del "Guia Coordinador" de tot el viatge, el Sr. Liu Wuxiong, fins als infants, que des dels cotxes que els portaven a les escoles ens somreien i ens donaven l'adéu amb les seves manetes, tot inclinant els seus caparrons. La paraula "Xie, xie", que vol dir "gràcies", la sentírem per tot arreu, quan entràvem als hotels o visitàvem els museus, els parcs i els mo-

numents importants. Ens digueren que era un signe d'agraïment per la nostra visita, car valoren moltíssim la visita dels turistes. Així mateix ens meravellàvem de l'atenció als vells que veïem sempre acompanyats i atesos per grans, joves i petits. El consell de Confucí "respecta i venera el teu avi perquè és arrel de la teva família", és viu i actual en la societat xinesa.

La vivència de ser testimonis d'una societat multitudinària

Sabiem per informacions preparatòries al viatge que la població de la Xina actual la compon mil quaranta-cinc milions d'habitants, la nació més poblada del món.

La presència d'aquesta xifra se'ns feia present cada vegada que sortíem al carrer en qualsevol ciutat industrial com són Pequín, Nanking, Xian o Shanghai. Milers i milers de persones emplenaven els carrers i les places en qualsevol dia de la setmana, com si fessin constants manifestacions. I juntament amb aquestes manifestacions humanes, les aglomeracions de bicicletes. Segons el "Guia Liu", Pequín té en l'actualitat 9 milions d'habitants i 4 milions i mig de bicicletes. Shanghai 14 milions d'habitants i 7 milions de bicicletes. Ells calculen una bicicleta per cada dos habitants: La bicicleta és el cotxe del xinès, ja que sols les autoritats de certa categoria poden disposar de cotxe.

L'obertura a l'exterior i la transformació tècnica de les Empreses

Són dues de les propostions fonamentals del VII Pla Quinquenal (1986-1990). Com a conseqüència de la primera, la "llibertat de consciència i la llibertat de professar la religió que vulguis", fins i tot col·laborant el govern actual a la restauració dels temples

budistes, musulmans o cristians que foren destruïts en la revolució de l'any 1911. Mercès a aquesta obertura, s'espera l'inici d'unes noves relacions del Govern Xinès amb la Santa Seu, malgrat el nombre eximi de 5 milions de catòlics. Gràcies a aquesta llibertat, igual que a Rússia, poguerem celebrar cada dia l'Eucaristia en una habitació dels hotels. Quant a la transformació tècnica, es impressionant contemplar les noves fàbriques que s'aixequen gràcies a empreses japoneses, nord-americanes, alemanyes i també catalanes com l'empresa "Rabassa Derby", "Xupa Xups", "Colomer Munmany", "Casals" i altres.

L'esforç pel millorament de la qualitat de vida del ciutadà i la preocupació de la formació cultural dels joves

Uns dels impactes que més impressionen al turista en recórrer els carrers de qualsevol ciutat xinesa és el contrast de l'antiga vida del xinès mitjà, amb un parell d'habitacions, de cinc metres quadrats cada una, amb una estança per menjador-cuina i l'altre per dormitori comú de la família i les numerosíssimes construccions de pisos socials de tres habitacions amb una extensió de 40 metres quadrats cada pis, que l'estat està construint.

El govern actual espera que, amb el termini de dos anys, quedarà solventat el problema de la vivenda. Els ingressos normals d'un treballador xinès és actualment de 350 dòlars l'any, que donada la barator de la vida, del lloguer i gratuïtat de l'ensenyament i de la sanitat, diu que ja "el deixa menjar i ésser feliç". Amb tot, és desig del govern actual que l'any 2000 es pugui arribar a 800 dòlars per càpita. Actualment "l'uniforme de Mao" i la similitud del vestit han desaparegut i la gent vesteix amb diversitat de modes i de formes occidentals i quasi en totes les cases sobressurten les antenes de la televisió. I juntament amb aquesta preocupació del millorament de vida, existeix la preocupació de la formació intel·lectual dels infants, els adolescents i els joves, essent obligatòria i gratuïta la primera ensenyança que va dels

El Grup "Nou Món" ha viatjat arreu del món. Ara ha anat a Xina i ha estat una experiència francament positiva.

7 als 15. Així mateix l'estat facilita beques als talents en condicions de bon rendiment intel·lectual, i als que no ho tenen els cerca treball.

Actualment a Xina no existeix l'atur, ni pels carrers es veuen captaires com es veuen entre nosaltres. És interessant constatar que l'estat, per evitar la corrupció de costums, no permet la "pornografia", ni gràfica, ni la cinematogràfica i tampoc la violència, les discoteques ni la droga. A les 11 de la nit fineix tot espectacle.

La repoblació forestal, i la conservació dels seus grans monuments arqueològics

A tot home que li agradi la natura gaudeix a ple pulmó quan passeja pels carrers i carreteres de la Xina. L'actual política del govern té com a "slògan" "convertir Xina en un jardí". Hom queda astorat quan el guia diu amb tota naturalitat en iniciar la visita a Nanking: "aquesta ciutat compta amb 24 milions de cedres". I certament, alces el cap i veus per tot arreu fileres d'aquests arbres que embelleixen la vella ciutat i a tots els boscos que la rodegen. I l'espectacle d'aquesta ciutat es repeteix en les altres. I així com respecten i repoblen els boscos, així ma-

teix fan amb la restauració dels seus grans monuments, vertaderes meravelles de l'art i de la constància xinesa, com són la "gran Muralla" de 3.523 kms.; la "Ciutat Prohibida", amb els seus set pavellons de marbres, porcellanes i fusta lacada; el "Temple del Cel", d'una policromia fantàstica; les "Tretze Tombes Ming", amb la seva gran avinguda d'estàtues monumentals, i sobretot, el gran monument descobert últimament, l'any 1974, la tomba de l'emperador Qinsbi Huangdi, a Xien, amb les seves 6.000 estàtues de terracota entre soldats i cavalls de mida natural. Quinze dies són quasi insuficients pels delectants de l'arqueologia i de la bellesa per poder recórrer i admirar els museus, els parcs, els palaus, les pagodes i les tombes de les diferents dinasties que Xina ofereix al turista.

I com a estimulant turístic i fer suportables els cansaments arqueològics, des de fa un parell d'anys, hi ha uns magnífics hotels, molts d'ells de propietat japonesa, atesos amb esmorzars de "bufet-ober" i altres àpats xinesos totalment, de 10 a 12 plats diferents amb les corresponents begudes i el tradicional te, tot comprès. Certament com em deia un company de viatge: "Hem vingut a Xina amb temença i retornem a casa amb complaença!"

JAUME ARMENGOL

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Sant Agustí de Lloret Salvatge: enmig de la boscúria

Església de Sant Agustí. D'una nau, amb arcuacions i bandes llombardes a l'absis; porta a la façana

nord; a l'oest finestra cruciforme i campanar de cadireta amb dos ulls. (Vicenç Burón).

Per començar hem de dir que el nom d'aquesta església, no té res a veure amb la població marinera i turística de Lloret de Mar. Aquesta pertany al terme d'Amer, i la procedència del mot "salvatge", està relacionat amb la gran quantitat de boscúria que trobem per tota aquesta zona de la comarca de la Selva.

Anem però a parlar de terratrèmols, d'unes fortes sotragades sísmiques que els anys 1427 i 1428 van arrasar i destruir gran part de les comarques de la Garrotxa, la Selva, el Gironès, l'Osona i d'altres. Els estralls, com he dit, van ser molt grans arreu, però la curiositat ve donada en comprovar que les distintes cròniques de l'època, en parlar d'aquest fenomen, situen precisament a la parròquia de Lloret Salvatge com el punt en què els moviments sísmics, produïren efectes més espectaculars.

Cròniques medievals

Totes aquestes cròniques són com autèntiques notícies periodístiques d'avui, i sembla talment com si els "reporters medievals" es trobessin com diuen els mitjans de comunicació "al peu de la notícia". Anem en primer lloc a trascriure la crònica d'un còdex procedent del monestir d'Amer. Diu així: "En la sufragànea de Sant Feliu de Llo-

ret, que és una muntanya a ponent del Monestir sobre el riu Ter, isqué una gran boca de foc que llençava gran fetor i obligà els habitants a desemparar i renunciar los masos".

"... En la mateixa muntanya, en la part que mira a l'orient, hi ha uns grans torrents o xarracs de ells baixava una gran fetor que matava los aucells i los arbres y alguns pagesos renunciaren als masos y sen anaren. També hi hagué una gran inundació de la riera que destruí las terras, i molts la renunciaren per no haver de pagar los censos".

"Amb els moviments sísmics es formà un torrent d'aigua sulfídrica que en unir-se al Ter matà els peixos del riu".

A continuació veiem el que diu Joan Torrelles escrivà major de la reial cúria gironina: "A la parròquia de Lloret Salvatge qui es sobre lo pont de Anglés, s'obriren dues boques que llençaven pedres, aigua i terra pudenta, i molts qui en beveren moriren, i fins els ocells que passaven volant per damunt resultaven occits. Els peixos del riu socumbiren tots".

I per acabar un escrit anònim de la mateixa època diu: "Prop d'Amer es féu una gran fresura que te en gir dues llengues de llarc. També s'hi obri-

ren dues fogueres terribles que no permetien atansar-s'hi fins a dos tirats de pedra per no colarse. Un altre forat vomitava una ona negra seguida de gran fetidesa que allunyà els volàtils fins a la distància de quatre llegües de Girona".

Fins aquí les cròniques de l'època, però altres històries expliquen que pels habitants d'aquelles terres els terratrèmols foren la certesa d'un càstig diví, dirigit als homes per la dissipació de costums i sobretot pel vici de la blasfèmia. Fou per això que es dictaren severíssims càstigs envers els blasfemadors, consistents en trenta assots donats a la plaça pública. Si l'infeliç era reincident, a més dels assots, se li posava un garfi a la llengua. Uns càstigs que sols de pensar-ho ens fan escruixir.

Avui l'església de Lloret Salvatge —situada entre el pantà de Susqueda i la presa del Pasteral—, resta solitària i abandonada. Les pedres caigudes en el terratrèmol van servir per bastir-la novament i donar-li un aire graciós i elegant, però si ningú no hi posa remei, no hi haurà necessitat d'una nova sotragada sísmica per caure enderrocada; crec que ho podrà fer una petita i lleugera bufada de vent del nord.

JOSEP Me BROTO I TWOSE

L'església de Sant Agustí és al municipi d'Amer (La Selva).

Interessant llibre d'un periodista francès sobre la secta

Moon s'infiltra arreu

La secta Moon és pertot arreu. S'ha infiltrat en molts centres de poder. És un extraordinari aparell econòmic i polític amb una incidència creixent en medis conservadors del món occidental. Aquestes són algunes de les conclusions a què s'arriba després de llegir un llibre tan interessant com l'**Empire Moon**, del periodista de la televisió francesa Jean François Boyer. És una investigació molt seriosa que descobreix l'entrellat d'aquesta secta.

Moon, com d'altres sectes, s'ha aprofitat de la crisi econòmica i dels valors que ha sacsejat el món occidental. Molts joves, desencisats, hi han buscat solució a llurs problemes. El resultat és dramàtic. S'han trencat moltes famílies, rentat molts cervells i destrossat una sèrie de vides joves que, sense adonar-se'n, són utilitzades amb finalitats polítiques i econòmiques.

Segons que comenta el periodista francès al seu llibre, Moon controla indústries d'armament, comerç al detall, pesca o begudes, entre d'altres activitats. Joves plens de fe, enganyats, esdevenen la mà d'obra gratuïta sense la qual no s'hauria pogut edificar aquest gran imperi. Mose Durst, president de l'Església americana, ha dit que la renda de Moon

és de 500 milions de dòlars i és un dels primers cinquanta poders privats del món. La seva presència és molt important als Estats Units, Corea, Japó, Amèrica Llatina, República Federal d'Alemanya i França.

La lluita d'aquesta secta se centra molt intensament contra el comunisme. La branca política Causa i el grup de premsa Newsworld Communication tenen un treball decidit en aquest camp. Jean François Boyer explica que la secta va invertir molts recursos econòmics i humans a favor de Nixon i després per a Reagan l'any 1980. També han estat importants els ajuts per als "contres" de Nicaragua. Tenen certs lligams amb el "Washington Times", diari molt vinculat a la Casa Blanca. Tanmateix, aquests ajuts no han evitat que Moon hagi estat perseguit i empresonat per frau fiscal.

Moon també ha estat perseguit pel fisc a Europa, sobretot a França, lloc on la secta va instal·lar la seva central europea. Per cert que en les darreres eleccions franceses Moon ha aconseguit, segons revelacions del periodista, introduir algun dels seus homes, que es presentava en les llistes del Front Nacional, a l'Assemblea.

TOMÀS PUNTI

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

XERPA

Per a la recerca de Déu al BUP/FP.

Zum Boix-Masramon Col·lecció CATEQUESI n° 9 128 pàg. Preu: 500 ptes.

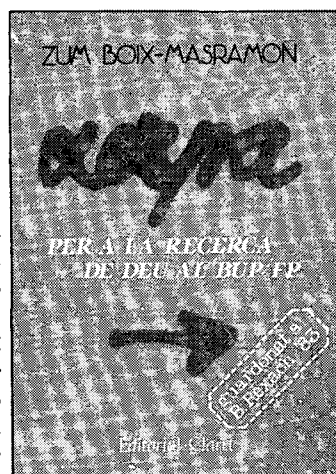
Ni que sovint no ho diguin, també els nois i noies que avui emplen els nostres centres de BUP/FP estan buscant. Aquí rau un gran desafiament per als seus professors de religió. Caldrà posar-se amb ells en camí de recerca de Déu i del sentit cristià de l'existència.

Com aquells xerpes que gràcies al seu enginy, resistència i perícia fan possible el bon èxit de l'expedició.

Més que no pas entretenir-se a plantejar la conveniència d'unes classes de religió a l'escola, aquest llibre desitja desvetllar la creativitat per fer-les suggestives, obertes als signes del temps, orientades per les pistes del Vaticà II.

GUARDONAT AL BALDIRI REXACH 1983

Editorial Claret

L'ICESB, 35 anys al servei de l'Església i de Catalunya

Un esforç continuat per divulgar les ciències socials

La Generalitat de Catalunya, el desembre passat, va concedir la "Creu de Sant Jordi" a l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona (ICESB), institució fundada per l'Església fa trenta-cinc anys. El decret corresponent diu que la concessió és "per haver dut i encara dur a terme una tasca de suplència i de culturització de sectors molt diversos, a través de la docència, la investigació i les publicacions, i perquè durant els temps difícils per a Catalunya fou una tribuna des d'on es feren conèixer els principis de la catalanitat i de la llibertat política".

Maria Martinell, actual directora de l'ICESB, ens declara que "encara que no hem treballat mai per un premi, estem contents que es reconegui la tasca que ha fet l'ICESB i la trajectòria que ha portat en pro de Catalunya. Cal fer notar que es dona a una institució que té prop de trenta-cinc anys d'existència. Hi vull insistir perquè penso que és un deure de justícia amb totes les persones que hem format part de la Junta de Govern i molts altres col·laboradors que amb la seva tasca, gairebé sempre poc vistosa, la seva valentia i el seu dinamisme han fet possible que hi hagi una institució viva, encarnada en els problemes de la nostra societat, en la qual, durant els llargs anys de manca de llibertat, persones de diverses tendències e ideologies podien compartir la seva inquietud de conèixer la societat en què vivien i adquirir criteris i instruments que els fessin aptes per a discernir i analitzar la realitat social en solidaritat amb tots els homes de bona voluntat".

L'ICESB es va constituir per decret del bisbe Modrego el 19 de gener de 1951. Fou una de les institucions, nascudes dins l'Església, com a resposta als problemes que plantejava la situació social i religiosa del poble obrer. Mn. Joan A. Ventosa fou nomenat primer director, lloc que ocuparia fins l'any 1964, en què va cedir el lloc a un nou equip directiu encapçalat per Mn. Josep Boix, arran de l'ambient de renovació que van introduir al món de l'Església el pontificat de Joan XXIII i la celebració del Concili Vaticà II. Mn. Josep Boix fou succeït per Antoni Bascompte, el 1974, que a la vegada va ser substituït per Maria Martinell, quatre anys després.

Per Maria Martinell, un dels propòsits constants de l'ICESB ha estat "facilitar que els nostres conciutadans poguessin accedir als estudis i coneixements de les ciències socials que a vegades els quedaven vedats per la seva formació cultural bàsica. Els nostres cursos de docència i

la nostra biblioteca han ajudat persones de tota l'escala social a familiaritzar-se i aprofundir en la nostra cultura, la nostra societat i en les idees del nostre temps".

Pallach, Pujol, Reventós...

Entre les tasques endegades en els trenta-cinc anys de vida de l'ICESB, destaquen l'Escola Superior de Ciències Socials, l'Escola de Sociologia, el Curs de Cooperativisme, el Curs d'Iniciació Social, el Curs d'Iniciació Social per a la dona, l'Escola de Treballadores Familiars i el Secretariat de Formació Social Obrera. L'any 1972 hi va haver un intent d'iniciar un departament de sociologia de la religió que aportés algun estudi en aquest camp, i de 1974 a 1979 va funcionar la secció "Ciències humanes de la religió", que de manera interdisciplinària i a nivell de docència va organitzar cursos per a un públic més especialitzat, per tal d'estudiar els problemes que les ciències humanes plantegen a la fe cristiana.

Durant el curs 1974-75 va organitzar-se el cicle "Les terceres vies a Europa". "Desitjàvem —ens diu Maria Martinell— que s'hi poguessin expressar les principals tendències polítiques que, en la clandestinitat, tenien vida i eren homologables a les d'Europa. Hi van exposar el seu programa polític Anton Canellas, Josep Pallach, Jordi Pujol, Joan Reventós, Josep Solé Barberà i Ramon Trias Fargas; posicions polítiques europees exposades aquí a Catalunya per catalans, amb una òptica catalana i amb programa i aplicació concreta a la nostra realitat. Encara que ara no ho sembli, aleshores era agosarat i extraordinari. La taula rodona final, amb la declaració conjunta de tots els participants, va ser un acte polític de pes, el primer que deixava entreveure unes línies de convivència vàlides per al futur".

Maria Martinell és l'actual directora de l'ICESB.

Seccions de l'ICESB

Les principals seccions actuals de l'ICESB són l'Escola Superior de Ciències Socials, que té com a funció principal la formació bàsica de la persona dins del camp de les Ciències Socials; l'Escola Universitària de Treball Social, que vol proporcionar els instruments d'anàlisi de la realitat que permetin comprendre la dinàmica social i els mecanismes que hi actuen, així com proporcionar la metodologia i la tècnica necessàries per a l'exercici de la professió, per tal d'actuar d'una manera crítica, responsable i creativa amb la realitat; els Cursos d'iniciació social i política per a nois de BUP, COU i FP, per tal d'oferir als joves una iniciació seriosa i objectiva en el camp de les ciències socials; i l'Escola de formació de treballadors familiars.

Des de l'any 1976 l'ICESB compta amb un Departament de Llengua i Cultura Catalanes que té per finalitat facilitar l'estudi aprofundir de la llengua catalana i la iniciació en

els diversos àmbits de la nostra cultura a l'ampli sector dels adults que durant tants anys s'han vist privats d'adquirir-ne els coneixements adequats i necessaris en el marc d'una formació bàsica i acadèmica normals. Quant a la tasca de catalanització de l'ICESB, Maria Martinell ens declara que "ja durant la dictadura, quan no es donaven classes de català enlloc, a l'Escola de Ciències Socials, la majoria de professors ja ho feien. Així, l'any 1968, aquí ja es donaven classes en català".

L'ICESB compta, a més, amb una excel·lent biblioteca especialitzada en ciències socials. Actualment hi ha més de 16.000 volums. A més de la temàtica social també hi ha un bon grup de llibres sobre qüestions religioses i una secció de lingüística catalana i occitana.

Una de les preocupacions que sempre ha tingut l'ICESB és la de tenir una secció d'investigació. Les despeses econòmiques que el treball d'investigació exigeix no ho van permetre fins l'any 1969. Aquest any va iniciar la seva

activitat el Laboratori de Sociologia. Si bé en un principi va funcionar de forma autònoma, des de l'any 1977 està incorporat a l'ICESB. La tasca del laboratori va des del simple assessorament fins a l'execució d'aspectes parcials d'estudis i informes.

25 anys d'una revista

L'ICESB, a més d'haver publicat alguns llibres, edita periòdicament dues revistes. A un ritme semestral publica "Perspectiva social", que a un nivell científic, publica estudis sobre totes les branques de les ciències socials. A més, trimestralment, i des de fa vint-i-cinc anys, arriba al públic "Quaderns d'Orientació Familiar", que fa poc ha arribat al número 100. "Va néixer —ens diu Maria Martinell— per aprofundir la problemàtica familiar des de la nostra òptica, encarnada al país i a tot allò que suscitava el pas del temps. La seva vida s'ha desenvolupat en vint-i-cinc anys densos de canvis que han portat unes transformacions profundes i accelerades. Hem intentat parlar de tot el que afecta, d'una manera o altra, la formació i la maduració de l'home, principalment en l'àmbit familiar, sense oblidar, però, la societat en què es mou. Ho hem volgut fer amb un esperit constructiu, de vegades crític, sempre des de la fe. Potser unes vegades els intents han resultat més reeixits que altres.

No és estrany en una tasca que perdura a través d'anys, a través de persones diverses i a través d'un equip de redacció que, si és cert que ha assegurat una continuïtat, ell mateix ha evolucionat interpel·lat per noves situacions. No hem volgut donar directrius sinó reflexions; hem procurat —no sé si hi hem reeixit— que la nostra orientació fos suggeriment, mai imposició. També hem procurat que en les situacions d'incertesa que han caracteritzat la vida familiar d'aquests darrers anys, la nostra reflexió no fos una llista d'esfondraments. Ens ha semblat més positiu, més enllà de respostes immediates, reaccionar d'una manera esperançada davant d'allò que es presenta insegur o que va malament. Hem intentat fugir el triomfalisme i del perfeccionisme acceptant el lent treball de renovament i de conversió profunda".

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

Premis Francesc Basil.— Josep Capell ha estat el guanyador dels Premis "Francesc Basil" 1986, obtenint el guardó que atorga el jurat d'aquest certamen a la millor sardana presentada a concurs i també el premi popular que s'adjudica per votació del públic assistent a l'acte de cloenda de l'esmentat certamen. Un acte que es va celebrar al Teatre Municipal "El Jardí" de Figueres, el passat dia 3 de maig, tot coincidint amb les Fires i Festes de la Santa Creu, amb la participació de les cobles Miramar i Meravella.

D'acord amb el veredict de jurat, la novena edició d'aquest concurs musical que convoca l'Associació d'Amics de Francesc Basil, s'ha resolt de la manera següent: Primer premi, dotat amb 125.000 pessetes i trofeu, a la sardana "Apassionada", de Josep Capell; i Segon premi, de 75.000 pessetes i trofeu, a la sardana "Faig-i-branca" de Josep M.ª Bernat. Les altres tres sardanes finalistes: "Capvespre d'estiu", de Pepita Llunell, "Roselles i blat", de Jordi Domingo, i "Neguitosa", de Joan Casas, van ser distingides amb sengles accèssits. Cal remarcar també la coincidència d'apreciació entre el jurat musical i el públic que va atorgar el Premi Popular a la sardana de Josep Capell "Apassionada".

La Sardana de l'Any.— "Colometa" és el títol de la sardana de Ricard Viladesau que ha estat proclamada "Sardana de l'Any" en el decurs de la quinzena "Nit de la Sardana" celebrada a Santa Perpètua de Mogoda, el dia 3 de maig.

En el mateix acte es va atorgar el Premi de la Crítica, a la sardana de millor nivell artístic-musical de les finalistes del certamen; guardó que fou atorgat a Josep Prenafeta, per la seva sardana "Vora l'estany". Finalment, el Premi Joventut destinat a distingir l'obra d'un autor no major de 30 anys, estrenada al llarg de l'any fou atorgat a Francesc Cassú per la seva composició titulada "Dolça de Nadal".

Jornades d'estudi.— L'Esbart Català de Dansaires ha organitzat unes jornades d'estudi en les quals la dansa és tractada amb els mètodes actualment més usats de la informàtica. L'enunciat global de les jornades és "Mètodes cartogràfics i informàtics aplicats a l'estudi de la dansa catalana".

Les sessions d'estudi s'han fet a Barcelona, a la Sala Sanllehi de la Caixa de Barcelona, a l'avinguda de la Verge de Montserrat núm. 16, els dies 5, 7, 12 i 14 de maig, a dos quarts de vuit de la tarda. La primera sessió sobre el tema específic de les possibilitats d'aplicació de mètodes cartogràfics en l'estudi de les danses tradicionals catalanes, analitzant-se en la segona sessió un cas pràctic i concret: el Contrapàs. El dia 12 es tractà del tema "Confecció d'una base de dades sobre dansa catalana", cloent-se aquestes primeres Jornades d'Estudi amb una taula rodona, amb la intervenció de Josepina Roma, Juli Sancliments, Montserrat Sebastià, Antoni Anguela i Josep M.ª Rabella.

A Sant Feliu de Guíxols

Pas a dos. La dansa a la Gran Bretanya

Del 18 al 31 de maig té lloc una interessant exposició de la Caixa de Barcelona a Sant Feliu de Guíxols, coproduïda amb The British Council. L'exposició és un intent de fer justícia a una de les arts escèniques tradicionalment més menys tingudes.

A través del material gràfic i dels textos informatius, **Pas a dos** traça el perfil de l'evolució de la dansa a Gran Bretanya des de primers de segle fins als nostres dies. Les primeres companyies de ballet de repertori professionals daten, tot just, de l'any 1920. Fins aleshores la pràctica de la dansa havia estat sempre una activitat complementària en les òperes, els musicals, el teatre i el músic hall. En aquella època hom considerava que els anglesos, en virtut del seu temperament flemmàtic, no podien ser altra cosa que balladors de saló. El que anomenem ballet, en canvi, era un tipisme rus. I no en va fou una companyia russa, la de Diaghilev, la que va dominar l'escena durant les primeres dècades del segle XX. I això fou així fins que dues dones, Maria Rambert i Ninette de Valois, van canviar les coses.

Tres milions de pessetes per a ajuts de treball

La Caixa d'Estalvis de Sabadell ha convocat els concursos per a l'adjudicació d'ajuts de treball per a la realització d'estudis socio-econòmics i culturals, i de subvencions econòmiques per a la realització de programes d'actuació socio-cultural. L'import global assignat anualment és de tres milions de pessetes amb una quantitat màxima, per a cadascun d'aquests treballs, de tres-centes mil pessetes i dues-centes mil respectivament. El termini de presentació dels treballs, en aquesta convocatòria, finalitza el 31 de juliol de 1986.

La Caixa d'Estalvis de Sabadell va instituir el 1973, una convocatòria anual d'un concurs per a l'adjudicació de subvencions per dur a terme estudis i programes d'actuació de tipus socio-econòmic i cultural, vist el continuat nombre de peticions d'ajut econòmic que rebia al llarg de l'any, tant de persones com de grups o entitats, per a l'esmentat objecte.

En aquestes convocatòries es concreta que els treballs i els programes han de ser relacionats amb les zones d'actuació de la Caixa (Vallès Occidental, Vallès Oriental, Barcelonès, Baix Llobregat, Osona, Gironès, Segrià, Tarragonès, Alt i Baix Empordà, La Garrotxa, Baix Camp, Baix Ebre, Montsià, La Noguera i Urgell), si bé poden també referir-se a tot Catalunya o tractar d'un tema d'interès general. Per tal d'assegurar-ne la bona fi, es demanen sempre avals i garanties en cada cas.

En aquests anys —l'última convocatòria és encara oberta—, s'han rebut en aquestes convocatòries 359 sol·licituds d'estudis, de les quals n'han estat premiades 85. L'import de les subvencions atorgades ha estat d'uns dotze milions i mig de pessetes.

Els temes dels treballs realitzats han estat diversos, i la majoria ben reeixits; des d'estudis sociològics de llocs tan interessants com l'Hospitalet de Llobregat, Montcada, Santa Coloma de Gramenet, i d'altres localitats, a estudis històrics d'Osona, Cerdanyola... fins a història del moviment obrer, de demografia, d'economia, arqueologia industrial, d'arquitectura i urbanisme, ecologia, biologia, política energètica, topografia, lingüística, ensenyament, recursos sanitaris del Vallès, etc.

Quant als programes, han correspost a activitats extraordinàries de molt diverses entitats o agrupacions: escoles, centres d'esplai, colònies, agrupacions de pares i veïns, campanyes didàctiques, etc.

S'han rebut 421 sol·licituds i n'han estat premiades 126 per un import també d'uns dotze milions de pessetes.

Bases

- 1 La Caixa d'Estalvis de Sabadell sobre un concurs per a l'adjudicació d'ajuts econòmics per a la realització d'estudis sobre temes socio-econòmics i culturals relacionats amb la problemàtica de la zona on té oficines establertes.
- 2 L'aspirant o grups d'aspirants sol·licitaran l'ajut per carta adreçada al President de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, carrer de Gràcia, número 17, Sabadell, abans del dia 31 de juliol de 1986, fent constar en aquesta carta les següents dades.
 - a) Les personals completes.
 - b) Treballs realitzats, publicats o inèdits.
 - c) Certificat d'un professor universitari, o d'escola superior o centre de treball d'investigació científica, que es responsabilitzi de la capacitat tècnica dels sol·licitants. Els professors no precisin d'aquesta condició.
 - d) Memòria que expliqui els objectius de l'estudi, mètode i elements que utilitzarien, pla de treball i mitjans amb els quals compten per realitzar-lo.
 - e) Compromís de portar a terme el treball, en cas que es concedeixi l'ajut, en un temps determinat, no superior a un any, a partir de la data de l'adjudicació.
 - f) Pressupost de l'estudi per partides, quantia de l'ajut que se sol·licita i terminis en els quals s'hauria de rebre l'esmentat ajut.
- 3 La Comissió d'Obres de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, si ho creu necessari, sol·licitarà els assessoraments precisos per tal d'estudiar i valorar justament les sol·licituds rebudes.
- 4 La Caixa d'Estalvis de Sabadell només concedirà l'ajut a aquell o aquells estudis que consideri millors d'entre els proposats que reuneixin les condicions requerides i tinguin les suficients garanties tècniques o científiques, i podrà, fins i tot, declarar desert el concurs si considera que cap de les sol·licituds presentades no reuneix les condicions o el nivell adequat.
- 5 La quantia de cada ajut serà com a màxim de 300.000 pessetes, i la determinarà lliurement la Caixa tenint en compte el pressupost de l'estudi, del qual es tracti, els mitjans disponibles i altres circumstàncies que jutgi d'interès. L'ajut només serà abonat en cas que efectivament es porti a terme l'estudi corresponent, i podrà ésser satisfet d'una sola vegada o en diversos lliuraments parcials a mesura que es vagin portant a terme les diferents etapes del projecte. En aquest últim cas caldrà presentar, prèviament a cada lliurament, una memòria o justificació del successiu estat d'elaboració de l'estudi.
- 6 La quantitat que la Caixa d'Estalvis de Sabadell destina, com a màxim, el present any a aquest concurs juntament amb el convocat per a la realització de programes d'actuació socio-cultural, és de tres milions de pessetes. Es concediran tants ajuts i subvencions com estudis o programes resultin elegits, sempre que la suma total d'aquells ajuts i subvencions no sobrepassi l'esmentada dotació total per als dos concursos.
- 7 El resultat del concurs serà comunicat abans del 31 d'octubre de l'any actual.
- 8 Les persones a les quals s'adjudicarà l'ajut s'hauran de comprometre a donar compte a la Comissió d'Obres Socials de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, dels progressos d'elaboració del treball de les seves principals incidències i de com es compleixen els terminis previstos, acreditant-ho degudament.
- 9 La Caixa d'Estalvis de Sabadell podrà suspendre o deixar sense efecte l'ajut acordat, si estima que el treball en execució no s'ajusta al projecte aprovat o en el cas que no es facin els lliuraments de l'estudi en els terminis acordats i podrà exigir la devolució dels acomptes no compensats pels treballs corresponents.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Reblant el clau

Torno al tema de la setmana passada.

Aquest joc que hem inventat els homes per a comunicar-nos i entendre'ns i que anomenem la llengua necessita, com tot joc, d'unes regles que no podem transgredir si volem jugar net. Nosaltres hem adoptat aquest sistema tan civilitzadament evolucionat que ens permet matisar increïblement els nostres sentiments i raons. Nosaltres tenim aquest joc que funciona amb unes fitxes petites que són les lletres, com a elements més petits i indivisibles, i que hem convingut que disposant-les de tal o tal altra manera tindran aquest o aquell significat. Nosaltres, que tenim la sort de tenir una llengua antiga i il·lustre i al mateix temps moderna i apta per a tot, no podem malbaratar-la així com així. I si volem que com a joc i com a eina funcioni hi ha d'haver un reglament. Un reglament que ha d'acatar i respectar tot hom, i que si bé és revisable i

ALBERT PERA

modificable, només el pot tocar un organisme oficial, com passa amb totes les llengües cultes i civilitzades.

Tot això em suggereix la lectura d'una carta al director del diari Avui del dimecres dia 28 de novembre, la qual reproduïxo parcialment: "...Jordi Carbonell, secretari de l'Institut d'Estudis Catalans, ha defensat a Cassà de la Selva el topònim de la ç per escriure el nom d'aquella pacífica vila. Cal reconèixer que demostrà valentia en enfrontar-se a tot un poble que reivindicava les dues essences com a autèntica grafia del nom de Cassà. Jo em pregunto: a) Per què, en lloc de donar per segur que el topònim ve de Cattianus i de resolure que per això s'ha d'escriure amb ç, agradi o no agradi, no es fa una mica més de cas a les paraules de Manuel Tolosa demostrant que, des de fa set-cents anys, en tots els docu-

ments, actes, testaments... s'ha escrit sempre Cassà?...

c) Per què, si vivim en temps de democràcia, autonomia i descentralització, no han d'ésser els cassanencs mateixos qui decideixin quina és la grafia correcta? Per què no s'organitza un plebiscit?"

Després d'haver llegit aquesta carta jo també em pregunto: a) és que la Secció Filològica no pot esmenar un error per antic que sigui un cop demostrada la veritable etimologia del mot? b) és que la democràcia, l'autonomia i la descentralització han de servir per decidir una qüestió d'ortografia? c) és que les normes d'ortografia han d'estar pendent de si ens vénen de gust o no?

Perles ortogràfiques

En un bar restaurant lleigeixo: Manjucs calents. Només conjugant el present d'indicatiu del verb menjar se'ns clarificaria la vocal de la primera síl·laba que ha de ser e: menjucs.

Presentació dels Trobadors (1)

EDICIÓ D'ELI BOFILL I
MARIONA DIUMENJO

els trobadors

(1) *Els trobadors. Edició de
Mariona Diumenjo i Eli Bofill.
Ediciones Juan Granica. Barce-
lona 1986.*

Uns dos mil cinc-cents poemes escrits entre els segles XII i XIII constitueixen el **corpus** més interessant de la lírica occitana o provençal, si entenem com a tal el conjunt de composicions que, tot i l'origen diferent dels seus autors —sud-est de França, Catalunya, i Nord d'Itàlia— es regeixen per una llengua, unes temàtiques —entre els quals, el concepte de l'amor—, i una poètica semblants.

L'aristocràcia feudal catalana, des de 1113, quan Ramon Berenguer III rep el comtat de Provença gràcies al seu matrimoni, fins al 1213, en què Pere I és derrotat a Muret, va conformar un únic cos

social amb l'aristocràcia occitana i va esdevenir la destinària —i, no poques vegades, l'autora— de tot un canemàs literari escrit en llengua provençal, abans que el trasllat de la cort a Barcelona, i per tant, de tota la seva plataforma cultural, suposés la paulatina desaparició de la literatura provençal i el progressiu augment de la literatura catalana autòctona.

El trobador no sols s'oposava pel fet d'escriure en provençal al poeta que versificava en llatí, sinó, perquè, a més a més, escrivia la música de les seves obres, destinades a ser cantades i divulgades pels així denominats joglars

lírics. Una breu introducció a l'època dels trobadors i als diferents trets de la seva poesia constitueix la primera part d'aquest volum, preparat per Eli Bofill i Mariona Diumenjo: la segona part ofereix exemples comentats de més d'una dotzena de peces trobadoresques corresponents a Guilhem de Peitieu, Jaufre Rudel, Marcabré, Bernat de Ventadorn, Raimbaud d'Aurenga, Giraut de Bornelh, Guillem de Berguedà, el rei Alfons, Bertran de Born, la comtessa de Dia i les trobadoritz, Guillem de Cabestany i Cerverí de Girona, tots ells introduïts per una completa notícia biobibliogràfica.

Inici d'una col·lecció de "Teología y liberación" (1)

Un Comitè patrocinador format per més d'un centenar de bisbes principalment americans, però també algun hispànic i el de Vic donen suport "amb simpatia i vigilància" a l'aparició d'aquesta col·lecció que porta el suggerent títol de "Teología y liberación".

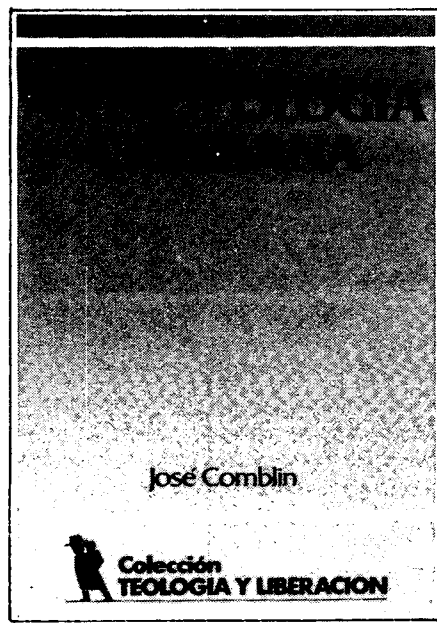
El primer d'aquests volums, que assoliran els cinquanta és a càrrec de José Comblin.

Belga de naixement (1923), treballa a Amèrica llatina des del 1958. Teòleg d'àmplia visió, ha donat conferències al Brasil, Xile i Equador. Actualment dóna també un curs de Teologia Pastoral a Lovaina. Decididament compromès amb la causa dels humils va ser expulsat del Brasil el 1972, i autoritzat a tornar el 1980. Molt sol·licitat per cursos i assessorament, resideix entre agricultors en un modest llogaret del nord-est del Brasil.

Procura destacar en aquest volum els temes fonamentals de la concepció cristiana de l'ésser humà i de la seva vocació. Concedeix menys atenció al desenvolupament històric de la teologia que als temes bíblics tal com van ser transmesos per la tradició del poble cristià. Posteriorment la teologia va experimentar profundament la influència de la filosofia grega i de les tendències dominants en la seva antropologia tant a l'Orient com a l'Occident, resul-

tant una teologia deformant. Cal restablir la primacia del missatge bíblic i de la tradició viscuda pel poble dels humils i els senzills: la Bíblia ha ensenyat una concepció comunitària i realista; una concepció centrada en el cos humà tal com es viu en les activitats diàries, que són sempre corporals i mentals al mateix temps. Els cristians responsables de la formació i orientació de les comunitats en trauran molt de profit.

(1) *Antropología cristiana. José Comblin. Ediciones Paulinas. Madrid.*

"El conocimiento teológico" (1)

Dos professors de teologia van donar a la universitat d'Innsbruck durant dos cursos d'estiu uns textos que amb breus modificacions són aquest llibre.

Aquest tractat s'ocupa de la Sagrada Escriptura (punts principals: formació del cànon i concepte de la inspiració) i de la tradició eclesiàstica juntament amb la relació discutida entre tradició i Escriptura, de la comprensió del dogma i del desenvolupament dels dogmes, així com del magisteri i de la seva relació amb la teologia, i amb tota la comunitat de fe; finalment, de la teologia, del seu concepte i de la tensió característica entre eclesialitat i racionalitat. En aquests problemes es tracta de com comunicar l'única paraula de Déu en les moltes paraules dels homes de tal manera que les persones arribin a la fe i siguin capaces de desenvolupar-la en l'Església de Jesucrist.

Walter Kern, doctor en filosofia i teologia, va ensenyar des del 1957 fins el 1969 a la facultat de filosofia de la companyia de Jesús a Pullach, Munich. Ha estat professor d'història de la filosofia contemporània i de teodicea. Des del 1969 és professor de teologia fonamental en la universitat d'Innsbruck.

Franz-Josef Niemann, llicenciat en ciències bíbliques i doctor en teo-

Biblioteca de teologia 5

Walter Kern
Franz-Josef Niemann

El
conocimiento
teológico

Herder

logia, ha estudiat, a Innsbruck i a Roma, filosofia, teologia i, especialment, ciències bíbliques. Des del 1977 és assistent a l'Institut d'Innsbruck de Teologia fonamental.

(1) *Walter Kern Franz-Josef Niemann. El conocimiento Teológico. Biblioteca de Teología, nº 5. 1986 - Editorial Herder - Barcelona.*

Un bon manual per a redactar cartes en català (1)

El procés de normalització lingüística de la llengua catalana ha creat unes necessitats que les llengües que no han sofert persecució no tenen. I vet ací el llibre de Manuel Riera, una excel·lent eina d'aquest procés. S'ofereixen una sèrie de models de cartes comercials i privades, tal com diu el títol del llibre, en una literatura planera i moderna allunyada de les fórmules artificials i passades de moda. A més aquests formularis s'adapten a les realitats del moment: queixes a companyies subministradores de serveis públics, reclamacions a l'administració pública, avis d'impagament d'una lletra o un certificat de treball. Aquest centenar de mostres o models estan classificats en cinc epígrafs: notificacions, avisos i invitacions generals o en forma de circulars; comunicacions i avisos (particulars); demandes, comandes, peticions i sol·licituds; oferiments diversos; i reclamacions i queixes. Posteriorment hi ha un apartat dedicat a correspondència privada i un altre a cartes adreçades a empreses i entitats i a l'administració. Precisament aquesta darrera part, que el títol del llibre dissimula, és d'una gran utilitat puix que ara els ajuntaments, les diputacions, l'administració perifèrica de l'Estat i, no cal dir, la Generalitat

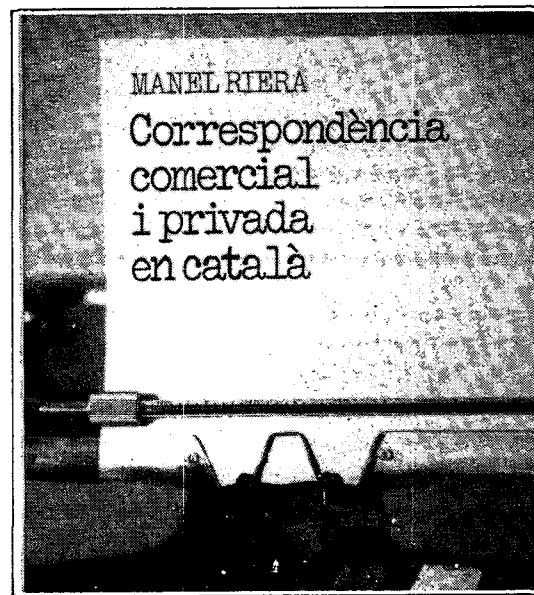
admeten la correspondència en català.

L'obra es conclou amb una colla d'apèndix de gran interès. Així les abreviatures, símbols i sigles en la seva versió pròpia catalana, locucions i termes cultes d'ús corrent, vocabulari bàsic d'utilitat comercial, locucions i frases fetes catalanes, tractaments protocolaris (aquí amb un petit error puix que els diputats i senadors a Corts tenen el tractament d'excel·lentíssims i tan sols el d'il·lustre és pels diputats al Parlament de Catalunya i també cal remarcar que el tractament d'il·lustríssim senyor és el que hom dóna als bisbes); i una llista molt útil i completa amb els municipis classificats per comarques de tot el Principat de Catalunya.

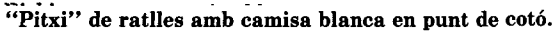
Com es pot veure ens trobem davant d'un llibre de consulta freqüent i al qual augurem repetides edicions.

FERRAN CAMPS

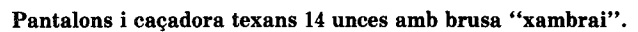
(1) *Correspondència comercial i privada en català. Manuel Riera i Riera. La Llar del Llibre. Barcelona 1986.*

MARIA JOSE EJARQUE

Molts "bràssieres" a joc amb pantalons i gran presència del "tablier" o brusa de pintor. També hi fou present la peça líder de la temporada: el guardapols, de tall sempre desimbolt. Noves versions del texà que, com a novetat per a

En resum, una col·lecció avalada per l'incentiu d'uns teixits i unes línies eminentment joves, eminentment atractives.

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Finalment cal dir que les citades refeccions es feien quan les processons eren tardanes, car antigament, com en d'altres llocs —fora de l'antiga corona d'Aragó— s'havien fet el mati.

MARIA GLORIA MONTAÑOLA

COSM. Ecuador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

FILATÈLIA

Per JOSEP ESCALADA

L'any 1863, després d'una Conferència Internacional de Correus de més de 50 països, es creà ja una embrionària unió postal. El 9 d'octubre del 1874 es decidí crear un Institut Postal. L'acord es pren entre 22 països. El 1er. article és ben significatiu: "Els països signants del present Tractat formaran una Unió General de Correus entre tots ells i tots els seus territoris; formaran un sol territori per encaminar tota la correspondència postal entre totes les seves oficines". Aquests 22 països abastaven 37 milions de km² i una població de 350 milions d'habitants. L'any 1878, la Unió General de Correus canvià el nom pel de "UNIO POSTAL UNIVERAL" (U.P.U.) Des de la fundació controla els drets de trànsit, les tarifes, pes i volum de les trameses normalitzades, etc. de l'U.P.U. pot ben dir-se que no més se n'han tret avantatges per a tothom.

JEROGLÍFIC

Per Snop

AQUEST CAPELL ÉS MOLT...

SO

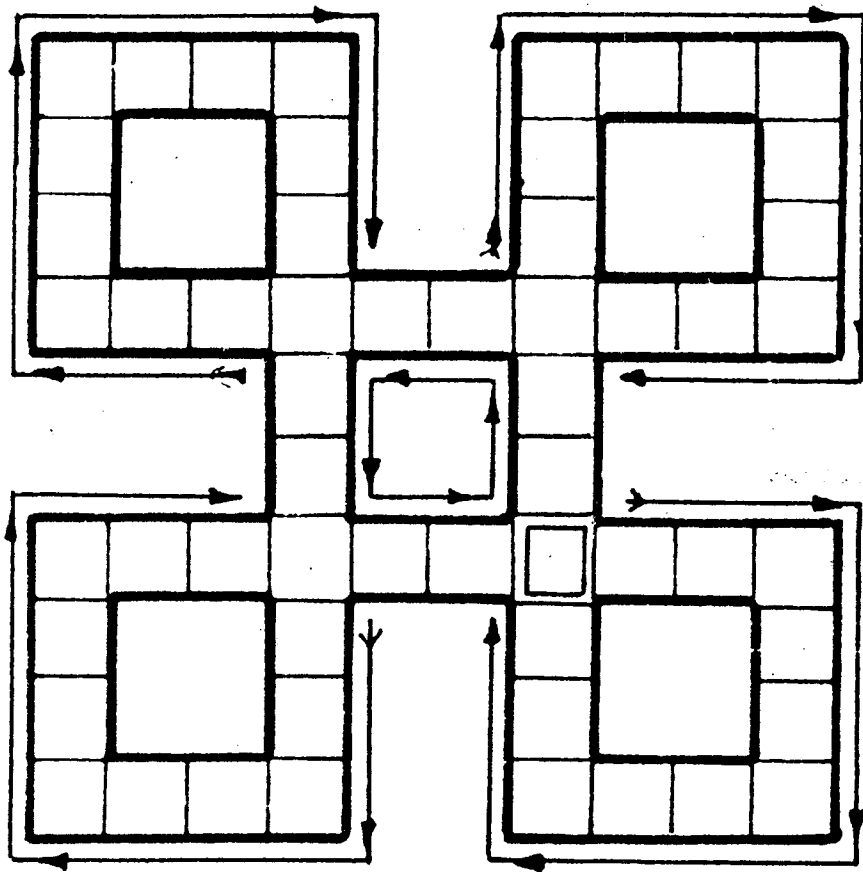
Solució al 347
ÉS LLETRAT

ES LLETRA T

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LABERINT

Començant allà on hi ha el requadre petit, on hi va la primera lletra, cal seguir la direcció de les fletxes de manera que a cada angle acaba un mot i comença l'altre amb la mateixa lletra, s'ha de fer tot el recorregut i acabar amb la mateixa lletra que hem començat.

- 1- En un temps passat o esdevenidor molt pròxim.-
- 2- Sac gran.-
- 3- Doni armes.-
- 4- Que tendeix a infamar.-
- 5- Pèrsia.-
- 6- Carta de jugar.-
- 7- Les cinc ciutats destruïdes per una catàstrofe segons Gn. 14-2-12.-
- 8- Líquid vermell que ens dona vida.-
- 9- Malaltia en forma epidemiològica quasi anual.-
- 10- Aparell per a mesurar temperatures elevades.-
- 11- Gran confusió.-
- 12- Amarat de suor.-
- 13- Cotxe lleuger de dues rodes amb vela i amb seients laterals.-

SOLUCIONS

- 13- Tartana.-
- 12- Suat.-
- 11- Caos.-
- 10- Piromètric.-
- 9- Grip.-
- 8- Sang.-

- 7- Pentàpolis.-
- 6- Naip.-
- 5- Iran.-
- 4- Infamatori.-
- 3- Armí.-
- 2- Saca.-
- 1- Ades.-

Diccionari Regina d'ús del català

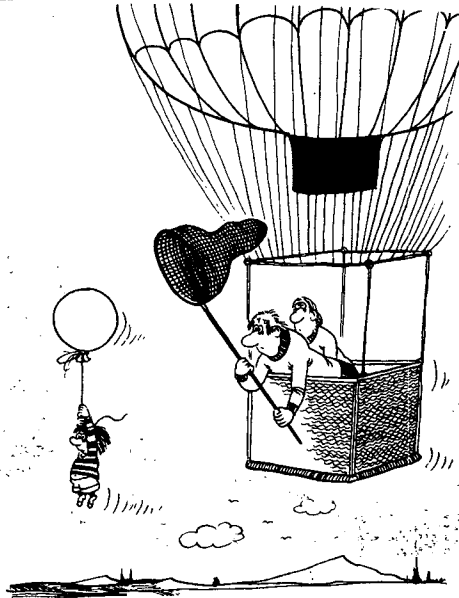
Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- Es alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

HUMOR

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any V N.º 305

Històries d'Eixerits

Una trucada de telèfon

Hauríem de fer un monument a la persona que inventà el telèfon. Riiling... riiling! "Digui"... I allò que semblava impossible, es fa realitat: parlar amb una persona que està qui sap a on. Pel telèfon no hi ha distàncies.

Fa poc, el pare viatjà a un poblet de províncies. L'esperàvem per sopar, i no acabava d'arribar mai. La meva germana i jo no dèiem res, però vèiem que la mare estava intranquil·la. Jo, com qui llegeix, tenia un llibre a les mans, em distreia, però, pensant: "El pare sempre és puntual. És estrany que no arribi a l'hora". Feia estona que els budells, enduts pel rau-rau de la gana, rondinaven. Em vaig aixecar, i vaig anar al calaix del pa a buscar-ne un bon tros. Ningú no deia res.

De sobte, tots tres alhora, diguérem: "Oi que triga el pare?" Aquesta exclamació a tres veus ens va fer riure, però vàrem comprendre que tots tres passàvem ànsia.

Riiling... riiling. El telèfon! Mare meva, quines corredisses! Mare, Eixerit, és el pare!, cridà la meva germana. Tots volíem parlar-hi. Havia tingut una petita avaria de cotxe. Arribaria aviat.

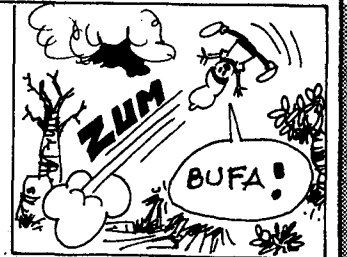
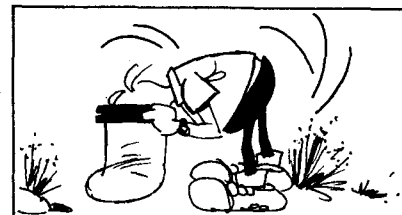
Aquesta trucada de telèfon m'ha fet pensar moltes coses. Per exemple: les persones ens estimem més del què sembla. Una altra: el telèfon és un gran invent. I, l'última: Mn. Josep diu que "El qui estima no està mai sol", i és veritat, perquè l'estimació dels altres ens acompanya sempre. És bonic, oi?

JOAN BARRETINA

PRIMERA AVENTURA. CAPÍTOL IV

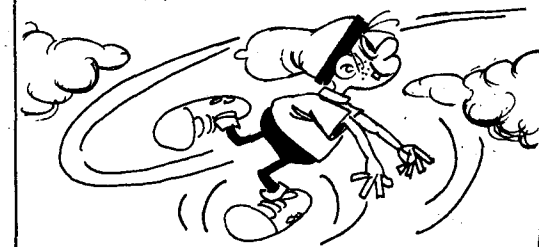
★
JOAN TROBA UNA BARRETINA, PERÒ NO ÉS UNA BARRETINA QUALSEVOL.

DECIDIT A TREURE'N L'ENTRELLAT, JOAN L'EXAMINA DE PROP...

TAN BON PUNT HI FICA EL CAP, SURT DISPARAT COM UN COET

AMB UNA MICA DE PRÀCTICA, A POC A POC VA ANAR DOMINANT L'ART DE CONDUIR BARRETINES VOLADORES D'ALLÒ MÉS BE...

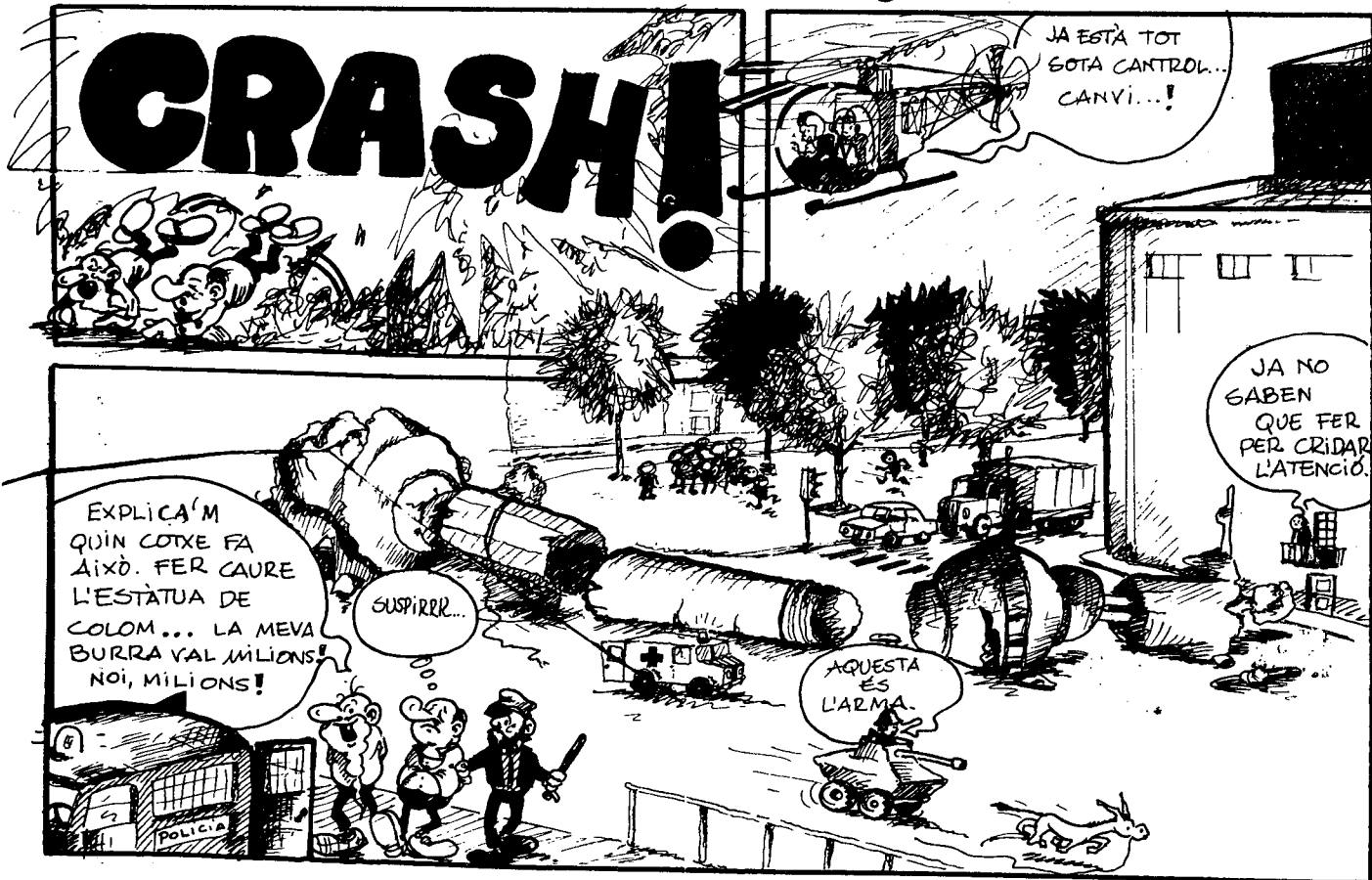

I SI US HA AGRADAT AQUESTA PRIMERA AVENTURA... NO US PERDEU PAS LES PROPERES...

L'Eixerit

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'Evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, Capítol 16, versets del 12 al 16 (Jo 16:12-16).

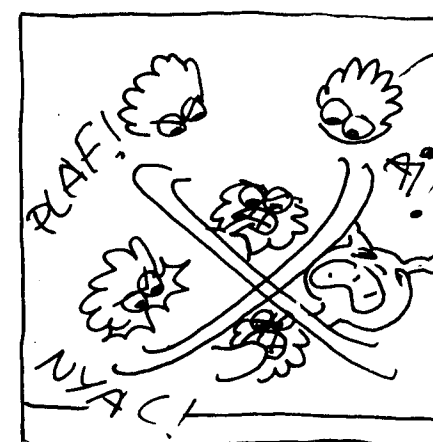
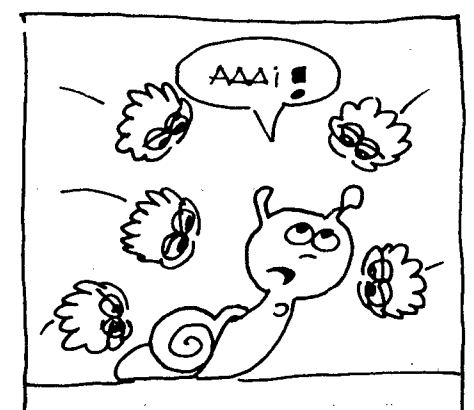
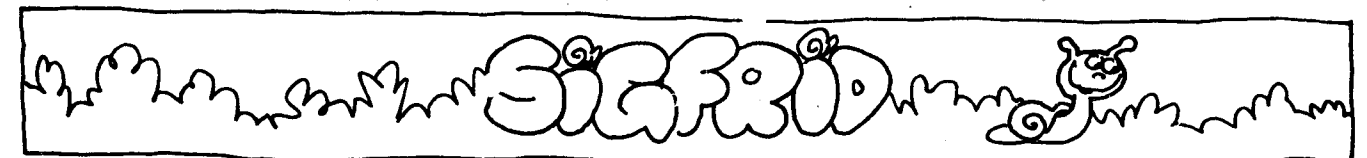
Reflexionem:

1. Avui celebrem la festa de la Santíssima Trinitat. D'entrada hem de reconèixer que la nostra intel·ligència creada, limitada, finita, mai no podrà conèixer plenament la INFINITA GRANDESA DE LA REALITAT DE DÉU. Davant Déu només podem acollir humilment l'amor amb que ens ha creat, salvat i vol fer-nos feliços per sempre, i donar-n'hi gràcies.

2. De Déu, només podem saber-ne allò que Ell mateix ens diu, revela. A través de tota la Bíblia, i sobre tot, en Jesucrist, Déu s'ha donat a conèixer com una REALITAT ÚNICA que es realitza en tres dimensions o fon-dàries personals. Servint-nos de conceptes i paraules nostres (l'home només pot conèixer i expressar-se com a home), diem: "Un sol Déu en tres persones, Pare, Fill i Esperit Sant". El Pare ha enviat el Fill al món, i Pare i Fill ens envien l'Esperit Sant.

3. A Déu se'l coneix i se l'estima, com Jesús ens ha ensenyat: Pregant, estimant i fent allò que Ell vol que fem per al nostre bé. Sobretot se'l "coneix" quan s'estima de veritat a Ell i als altres. Tota la nostra vida de fills de Déu, ens ha estat donada, es viu i s'expressa en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

EL MOSSÈN

DIUMENGE - 25

10.45 Matinal a TV3.
12.45 Fi d'emissió.
15.00 Telenotícies.
15.30 Charlie Brown i Snoopy: "Estàs enamorat Charlie Brown".
16.00 La pel·lícula del diumenge: "Correu aeri".
17.30 Els ducs d'Hazzard: "Fiblada doble".
18.30 Digui, digui... (27)
18.45 Identitats.
19.45 El vici de cantar.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 Tenko - Cap. 16.
22.30 El show de Kenny Everett.
23.00 Gol a gol.
24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS - 26

13.45 TV3, segona vegada. Gol a gol.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek: Ep. 11.
16.00 Digui, digui... (58)
18.50 Avanç informatiu.
18.55 Fes flash.
19.25 Joc de Ciència - Magazine.
19.55 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.20 Informatiu cinema.
21.50 Cinema 3: Les coses de la vida".
23.50 Arsenal.
00.20 Telenotícies nit.
00.30 Fi d'emissió.

DIMARTS - 27

13.45 TV3, segona vegada. Joc de Ciència. 30 minuts.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek: Cap. 12.
16.00 Aula visual.
18.50 Avanç informatiu.
18.55 Fes Flash.
19.25 Les bruixes i el grinnigog: Cap. 3.
19.55 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Eleccions: Ramón Espasa (PSUC)
21.20 Allo, allo - Ep. 12.
21.50 Àngel Casas Show.

23.35 Dimensió desconeguda.
00.05 Telenotícies nit.
00.20 Fi d'emissió.

DIMECRES - 28

13.45 TV3, segona vegada. "Trossos" - Curar-se en salut.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek: Ep. 13.
16.00 Aula visual. Rep.
18.50 Avanç informatiu.
18.55 Digui, digui... (58).
19.10 Fes Flash.
19.30 Les bruixes i el Grinnigog: Cap. 4.
19.55 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Eleccions: Miquel Àngel Planas (CP).
21.15 Magnum.
22.15 Pel·lícula: "Els cowboys".
00.15 Telenotícies nit.
00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 29

13.45 TV3, segona vegada. Informatiu cinema. Àngel Casas Show.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek: Cap. 14.
16.00 Aula visual.
18.50 Avanç informatiu.
18.55 Fes Flash.
19.05 Oliana Molls: "Mans blanques cares brutes".
19.25 Les bruixes i el Grinnigog: Cap. 5.
19.55 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Eleccions: Narcís Serra (PSC-PSOE)
21.20 Lord Mountbatten. Cap. 2.
22.20 Curar-se en salut.
22.50 A tot esport.
00.20 Telenotícies nit.
00.35 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 30

13.45 TV3, segona vegada. A tot esport.
14.30 Telenotícies.
15.15 Crònica de Korsbaek: Cap. 15.
16.00 Aula visual. Rep.
18.50 Avanç informatiu.
18.55 Fes Flash.
19.25 Botó Fluiix.
19.55 L'ofici d'aprendre.
20.30 Telenotícies.
21.00 Divendres debat: "Eleccions legislatives 1986".
21.00 Històries imprevistes: "Qui té la dama?"
22.45 Trossos.
23.30 Max Headroom.
24.00 Telenotícies.
00.15 Les golfes de TVE: "Què?"
02.05 Fi d'emissió.

DISSABTE - 31

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Buck Rogers en el segle XXV.
17.00 Oliana Molls: "Un hotel a Hong Kong".
17.30 Dibuixos animats.
17.45 La dona bionica: "Rodeo".
18.30 Esports en acció.
20.00 Vida salvatge.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè jutja.
22.30 Galeria oberta.
01.10 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 25

8.30 Mèxic 86.
9.30 Concert.
10.30 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.30 Poble de Déu.
12.00 Estudi Estadi.
12.55 Desfilada naval i aèria.
14.00 Estudi Estadi.
15.00 Telediari 1.
15.35 Els petits: "Que vienen las ratas".
16.05 Autopista vers el Cel: "Una cançó para Jason".
16.50 Si ho sé no vinc.
17.50 Pumuky.
18.15 Els arxius del temps.
18.45 Avanç Estudi Estadi.
18.50 De 7 en 7.
19.10 Punt de trobada.
20.05 Curses de cavalls.
20.30 Telediari 2.
21.05 "Cançó triste de Hill Street".
22.05 Altres pobles.
23.00 Estudi Estadi.
00.35 Comiat.

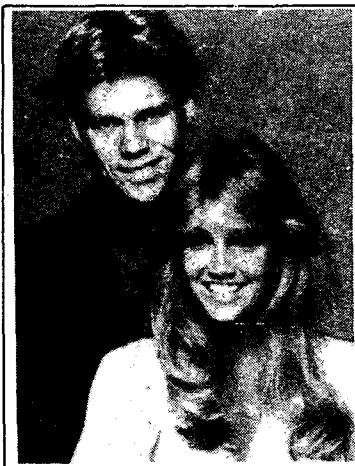
DILLUNS - 26

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 96.
10.05 Estudi estadi.
11.35 Dinastia - Ep. 95.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Santes Creus i els vitralls gòtics.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest: "Carta ganadora".
16.30 Hípica.
17.30 D'aquí cap allà.

17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 L'espill màgic.
19.00 El planeta imaginari.
19.30 Dinamo.
20.00 Consum.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 Mitja taronga: "La mudanza".
22.45 Corrupció a Miami: "Deuda pendiente".
22.45 Viure cada dia.
23.45 Telediari - 3.
00.15 Telesport.
00.25 Comiat.

DIMARTS - 27

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 97.
10.05 Viure cada dia.
11.00 Consum.
11.30 Dinastia - Ep. 96.

12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest: "Tarantela".
16.30 Hípica.
17.30 Dins d'un ordre.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 Els Electrofollets.
19.00 Objectiu-92.
20.00 Els comptes clars.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.05 Directe en la nit.
22.15 Tristes de amor: "Callar y coger piedras".
23.10 A portada.
23.40 Telediari - 3ª ed.
00.10 Telesport.
00.20 Testimoni.
00.25 Comiat.

DIMECRES - 28

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 98.
10.05 Directe en la nit.
11.00 Val més prevenir.
11.30 Dinastia. Ep. 97.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest: "Una vez más".
16.30 Això és increïble.
17.30 Lletta menuda.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
19.00 A mitja tarda.
19.30 Tocata.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Punt i apart.
21.15 Sessió de nit: "La Cruz de Hierro".
23.40 Telediari - 3ª ed.
00.10 Telesport.
00.20 Comiat.

DIJOUS - 29

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu - Ep. 99.
10.05 Concert.
10.30 Santa missa.
11.30 Dinastia. Ep. 98.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Jo estimo la tele.

14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest: "Triunvirato".
16.30 Això és increïble.
17.30 L'art de viure.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 El quiosc.
19.00 Atletisme.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 Èxit - Ep. 6.
22.15 Dijous a dijous.
23.40 Telediari - 3.
00.10 Telesport.
00.20 Comiat.

DIVENDRES - 30

7.30 Bon dia.
9.05 Posada a punt.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 Els rics també ploreu: Ep. 100.
10.05 Dijous a dijous.
11.30 Dinastia. Ep. 99.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Roba neta, roba bruta.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 Falcon Crest: "Todo para el ganador".
16.30 Mèxic 86.
17.30 Un país de sagitari.
17.55 Hola nois!
18.05 Barri Sésamo.
18.30 Sherlock Holmes: "El caso de la piedra de Rosetta".
19.00 Anna, Ciro i companyia.
19.30 Al galop.
20.00 Val més prevenir.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 Aquesta nit, Pere.
22.50 Pabellons llunyans - Ep. 5.
23.50 Telediari - 3ª ed.
00.20 Telesport.
00.30 Comiat.

DISSABTE - 31

8.30 La nostra setmana.
9.30 Aquesta nit, Pere.
11.15 La bola de cristall.
12.40 La quarta part.
13.10 Loteria nacional.
13.20 Gent jove.

15.00 Telediari - 1.
15.35 Els petits.
16.05 Primera sessió: "Plumes de cavall".
17.30 De pel·lícula.
18.00 La fugida de Colditz: "Soborno y corrupción".
18.55 Campionat mundial de futbol: "Mèxic 86".
22.00 Telediari - 2.
22.30 Dissabte cinema: "Scaramouche".
00.35 Comiat.

DIUMENGE - 25

10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Transmissió esportiva.
17.00 Estrenes TV: "Trece a la misa".
18.45 Els Fraguel.
19.10 Moments.
20.05 Wagner - Ep. 8.
21.05 El dominical.
22.10 Diumenge cinema: "El muelle de las brumas".
23.35 De moda.
00.05 Comiat.

DILLUNS - 26

17.00 D'ací d'allà.

17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Picajocs de l'avi.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 13.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 L'hora de Bill Cosby. Ep. 17
20.30 La nit del cinema espanyol: "El guardián del Paraíso".
23.30 Últimes preguntes.
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIMARTS - 27

17.00 Digui, digui. (28)
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Dibuixos animats.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 14.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.10 Planta baixa.
21.10 Glitter: "De puntillas".
22.00 Documents TV.
23.00 Pop-Rock.
23.30 Tendido cero.
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIMECRES - 28

17.00 D'ací d'allà.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Dibuixos animats.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda Informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 13.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 Amb les mans a la massa.
20.35 El plumier.
21.05 Fi de segle.
22.35 Temps moderns.
23.30 Embolic - Ep. 50.
23.55 Temps de creure.
00.10 Metròpolis.
00.40 Comiat.

DIJOUS - 29

17.00 Jo estimo la tele.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Picajocs de l'avi.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs de francès. Ep. 14.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 A-uan-ba-buluba-balam-bambu.
21.05 Fila 7.
22.15 Cinema Club: "El expreso de Shanghai".
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIVENDRES - 30

17.00 Enric, parada i fonda.
17.45 Produccions de TVE a Catalunya.
18.30 Tres i no res (28).
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Agenda informativa.
19.15 Curs de francès.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Mirar un quadre.
20.05 Així és Hollywood.
20.30 El cinema: "Dràcula".
22.20 Documental.
23.15 Jazz entre amics.
00.15 Metròpolis.
00.45 Filmoteca TV: "El ratero".
02.00 Comiat.

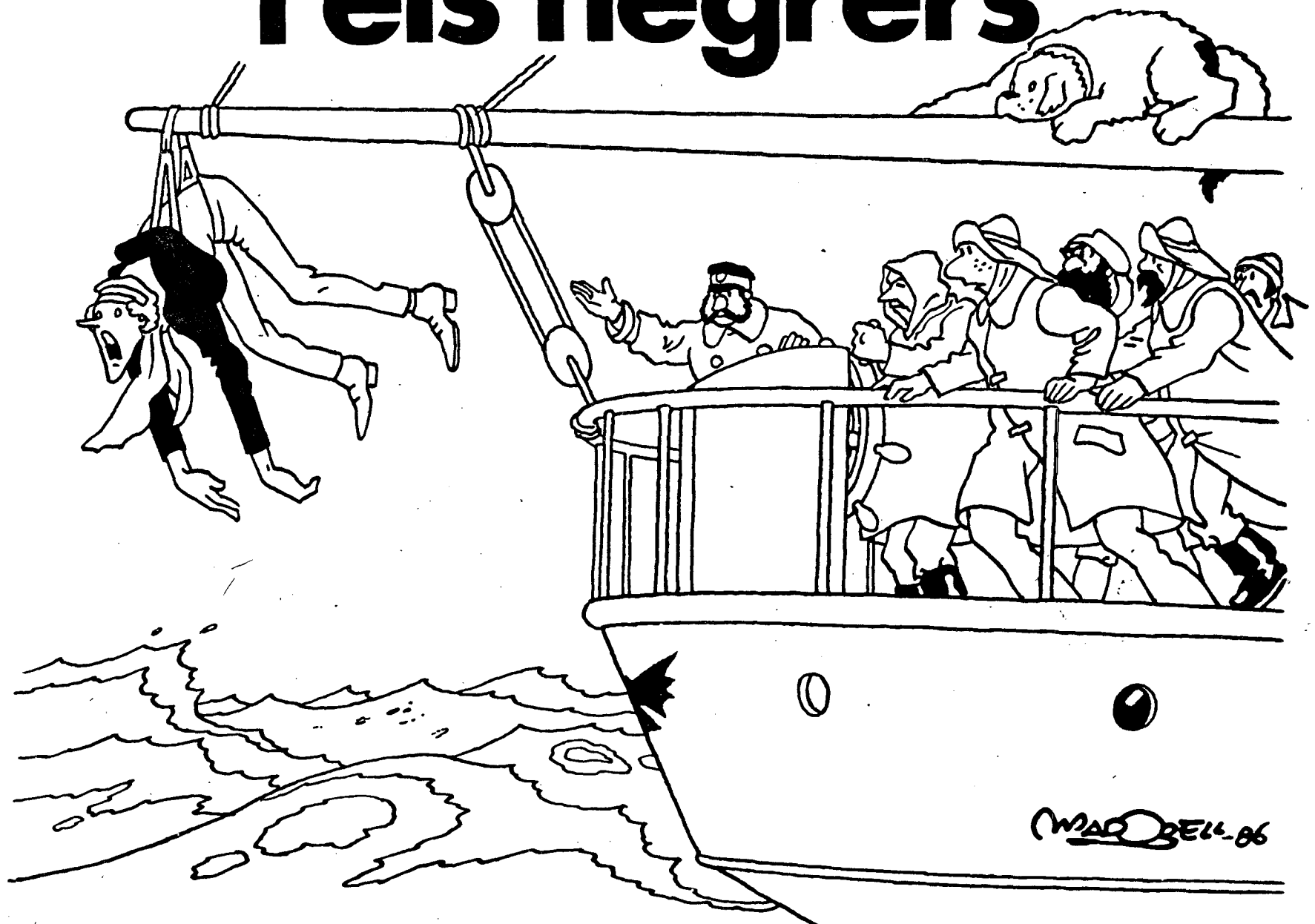
DISSABTE - 31

10.30 Les aventures de Tom Sawyer (3).
11.00 Tres i no res (29).
11.30 Digui, digui (58).
11.45 Pleitaguensam.
12.15 Unesco 40 anys.
13.05 Jazz. (3)
13.30 Una parella al vostre gust. 3
14.00 Recull informatiu.
15.00 135 escons.
15.30 Reportatge.
16.00 Connexió amb Madrid.
16.00 Estadi 2.
19.00 Llarg-metratge: "Overlord".
20.20 Documental.
21.05 La finestra electrònica: "Muerte sin razón".
23.15 Òpera.
00.45 Comiat.

nou "còmic"

R. FOLCH I CAMARASA

EN MASSAGRAN i els negrers

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD
- EN MASSAGRAN i els negrers (NOVETAT Sant Jordi 86)

En preparació: EN MASSAGRAN i el bruixot blanc

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona